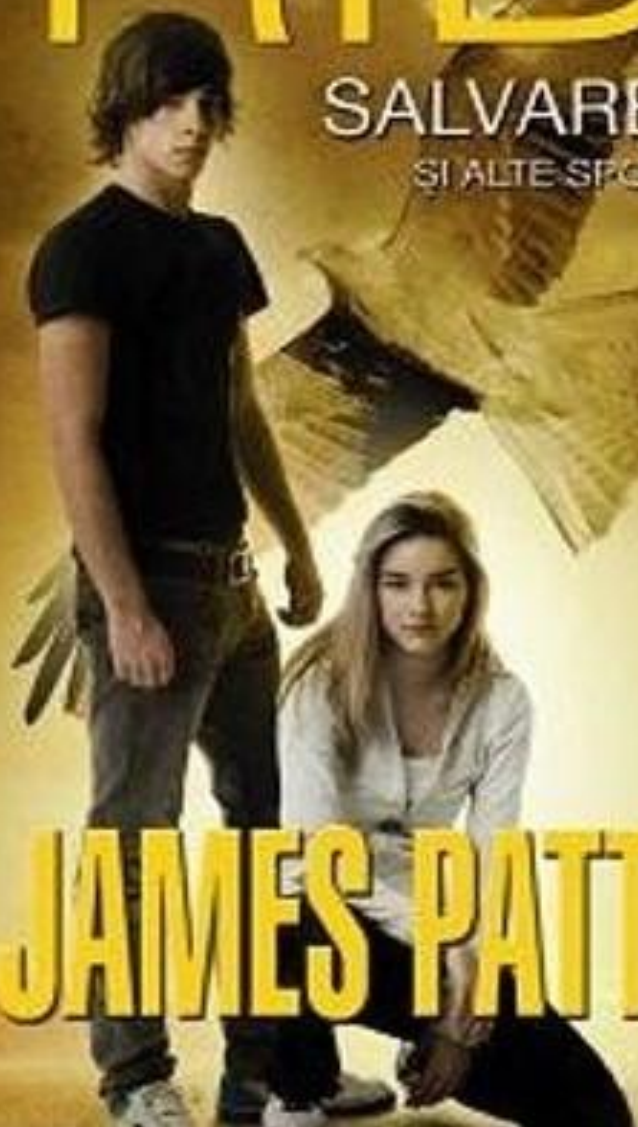

NEW YORK TIMES BESTSELLER

MAXIMUM RIDE

SALVAREA LUMII
SI ALTE SPORTURI EXTREME

JAMES PATTERSON

JAMES PATTERSON

**SALVAREA LUMII
SI ALTE SPORTURI EXTREME**

Maximum Ride -3-

CUPRINS

PROLOG	<i>FĂRĂ ALTE GREȘELI!</i>	6
PARTEA 1	<i>ÎN CĂUTAREA FURSECURILOR FIERBINȚI CU FULGI DE CIOCOLATĂ</i>	9
1	10
2	13
3	15
4	19
5	21
6	24
7	27
8	30
9	33
10	36
11	38
12	40
13	43
14	46
15	48
16	50
17	52
18	55
19	57
20	59
21	61
22	63
23	66
24	68
25	70
26	73
27	76
28	79
29	81
30	83
31	86
32	88

33	90
34	92
35	95
36	98
PARTEA A 2-A	A ÎNCEPUT ȘCOALA... PE VECIE 101
37	102
38	104
39	106
40	108
41	111
42	114
43	117
44	119
45	121
46	124
47	127
48	130
49	133
50	136
51	138
52	142
53	145
54	148
55	151
PARTEA A 3-A	DESPĂRȚIREA-I GREA..... 154
56	155
57	157
58	159
59	162
60	165
61	167
62	170
63	173
64	176
65	178
66	181
67	184
68	188
69	191
70	194
71	197
72	200

73.....	202
74.....	205
75.....	207
76.....	209
77.....	211
78.....	214
79.....	217
80.....	220
81.....	224
82.....	227
83.....	230
84.....	232
85.....	234
86.....	236
87.....	239
PARTEA A 4-A <i>CRED CĂ N-AM AUZIT BINE, NU?</i>	242
88.....	243
89.....	246
90.....	249
91.....	251
92.....	254
93.....	257
94.....	259
95.....	261
96.....	262
97.....	267
98.....	270
99.....	274
100.....	276
101.....	279
102.....	283
103.....	286
104.....	289
105.....	292
106.....	294
107.....	297
108.....	299
109.....	301
110.....	304
111.....	307
112.....	310
113.....	313
114.....	315

115.....	319
116.....	322
117.....	325
118.....	328
119.....	332
120.....	335
121.....	337
122.....	339
123.....	342
124.....	344
125.....	347
126.....	350
127.....	352
128.....	354
129.....	357

EPILOG NOI SUNTEM CAMPIONII — CEL PUȚIN

DEOCAMDATĂ	359
130.....	360
131.....	362
132.....	364
133.....	367

PROLOG
FĂRĂ ALTE GREȘELI!

Sediul central american al Itexicon Florida, Statele Unite

— Am creat, cu mare atenție, cadrul noii noastre lumi, proclamă Directoarea de pe ecranul unui imens televizor aflat în sala de conferințe. Părți din acest cadru sunt împrăștiate pe tot globul. Acum, a venit vremea să unim aceste părți, pentru a deveni un tot unitar. Și, ca un tot unitar, vom începe și Re-Evoluția noastră!

Directoarea se opri din vorbit când băgă de seamă că telefonul îi vibra în buzunarul halatului ei alb, de laborator. Încruntându-se, îl scoase afară și citi mesajul. Situația din Clădirea 3 devenise critică.

— E timpul, spuse ea, uitându-se la un coleg aflat în afara imaginii de pe ecran. Izolați Clădirea Trei și gazați-i pe toți cei din interior.

Aflat la masa de conferințe, Roland ter Borcht zâmbi. Jeb Batchelder îl ignoră, iar Directoarea își întoarse privirea spre camera de luat vederi.

— Totul este pregătit, și demarăm Planul de înjumătățim mâine la ora șapte. După cum știi, Jeb, *singura* piesă din mozaic care nu se potrivește, *singura* hibă, *singura* treabă rămasă neterminată simt acele dezgustătoare, incontrolabile, jalnice și inutile *eșecuri* zburătoare ale tale.

Ter Borcht dădu din cap cu un aer grav și-i aruncă lui Jeb o căutătură piezișă.

— Ne-ai implorat să așteptăm până când se activează anihilarea programată a copiilor-păsări, continuă Directoarea, cu glasul pițigăiat de furie. Însă nu mai poți beneficia de acest lux, indiferent cât de repede s-ar întâmpla. Descotorosește-te *acum* de aceste nenorociri scăpate de sub control, doctore Batchelder. M-ai înțeles?

Jeb dădu din cap.

— Înțeleg. Ne vom ocupa de ei.

Directoarea nu era așa de ușor de convins.

— Îmi vei arăta dovada eliminării acestor erori de copii-păsări mâine la ora șapte, spuse ea, altfel vei fi tu cel lichidat. Ne-am înțeles?

— Da, spuse Jeb Batchelder, apoi își drese glasul. Deja totul este pregătit, doamnă Directoare. Se așteaptă doar semnalul meu.

— *Atunci, dă-le odată semnalul ăla*, mârâi Directoarea. Când vii în Germania, această nebunie trebuie să se fi terminat. Este o zi importantă... zorii unei noi ere a omenirii... și nu-i timp de pierdut. Sunt multe de făcut dacă vrem să reducem populația lumii la jumătate.

PARTEA 1
ÎN CĂUTAREA FURSECURILOR FIERBINȚI
CU FULGI DE CIOCOLATĂ

— Lasă claxonul ăla blestemat! am zis, frecându-mi fruntea.

Nudge s-a retras de lângă volanul manevrat de Fang.

— Scuze, a spus ea. Doar că-i așa de haios — parc-ar fi la o petrecere.

M-am uitat pe geamul dubei și-am clătinat din cap, străduindu-mă să-mi țin nervii în frâu. Parcă doar ieri am reușit aproape imposibilul și-am șters-o din extrem de dubiosul și scârbosul sediu central al Itex din Florida. De fapt, nu trecuseră decât patru zile. Patru zile de când Gazy și Iggy au aruncat în aer o parte dintr-un perete lateral, făcând o gaură în sediul Itex, scăpându-ne, astfel, din ultima noastră încarcerare diabolică.

Și pentru că ținem foarte mult să fim *consecvenți*, acum eram din nou fugari.

Însă, printr-o interesantă și neașteptată schimbare de ritm, acum eram pe roți. Am luat isteța decizie de a împrumuta o dubă de opt locuri, care, după cum se părea, fusese un cuibușor de nebunii prin anii '80: covoare mițoase peste tot, geamuri fumurii, o ramă de neon în jurul numărului de înmatriculare, pe care am decuplat-o imediat, fiind mult prea bătătoare la ochi.

Dar, ca o compensație, exista loc berechet pentru noi șase: eu (Max); Fang, care conducea; Iggy, care încerca să mă convingă să-l las să conducă, cu toate că-i *orb*; Nudge, pe locul din față, lângă Fang, părând incapabilă să-și ia

lăbuțele de pe claxon; Gasman (Gazzy); și Angel, bebelușa mea.

Și Total, care este câinele vorbitor al lui Angel. E o poveste lungă.

Gazzy cânta o piesă de Weird Al Yankovic¹, sunând exact ca și originalul. Admiram nefericirea lui abilitate mimetică, însă nu puteam suferi fascinația lui pentru procesele organice ale trupului, o fascinație aparent împărtășită și de Weird Al.

— *Ajunge* cu această baladă a constipației, a gemut Nudge, pe când *Gazzy* atacase al doilea vers.

— Ne oprim cât de curând? a întrebat Total. Am o vezică sensibilă.

Nasul i-a zvâcnit, iar ochii lui strălucitori s-au oprit asupra mea.

Pentru că eram liderul grupului și eu luam deciziile referitoare la opriri și la alte un milion de lucruri. Am aruncat o privire spre ecranul laptopului din poala mea, apoi am coborât geamul ca să mă uit la cerul nopții și să evaluez împrejurimile.

— Ați fi putut lua o mașină cu GPS, a glăsuț Total amabil.

— Da, am zis. Sau am fi putut lua cu noi un câine care nu vorbește.

I-am adresat lui Angel o căutătură tăioasă, iar ea mi-a zâmbit angelic, bineînțeles.

Total a pufăit, ofensat, și i s-a cuibărit în poală, cu trupul său micuț, negru, ca de terier scoțian, lipit de al ei. Ea l-a sărutat pe cap.

Cu doar o oră în urmă, trecuserăm în viteză, în sfârșit, frontiera statului și intraserăm în Louisiana, ținându-ne, cu mare atenție, de planul nostru pus la cale cu grijă, conceput genial, de a o ține „tot spre vest”. Departe de

¹ Alfred Matthew „Weird Al” Yankovic (n. 1959), compozitor și producător de muzică american, faimos pentru parodiile făcute melodiilor actuale.

ridicola răzmeriță care-a fost aventura noastră din Florida. Pentru că aveam, în continuare, o misiune: să oprim Itexul și Școala și Institutul, și pe oricine mai era implicat, să ne distrugă pe noi și să distrugă lumea. Mai presus de toate, suntem ambițioși.

— Louisiana e statul uitat de întreținerea drumurilor, am mormăit, strâmbându-mă după ce-am trecut peste încă un hârtop.

Nu credeam că mai puteam suporta multă vreme călătoria asta. Din Everglades până aici durase *o veșnicie* cu mașina, în comparație cu zborul. Pe de altă parte, chiar și o dubă-cuibușor de nebunii al anilor '80 era mai puțin bătătoare la ochi decât șase copii zburători cu câinele lor vorbitor.

Așa că, asta era.

N-am glumit în legătură cu copiii zburători. Sau câinele vorbitor. Toți cei care vor să gonească mai departe prin Aventurile Uluitoarei Max și ale Cohortelor ei Zburătoare și Iubitoare de Distracții, puteți sări peste următoarele câteva pagini. Cei care țineți această carte pentru prima dată în mână, chiar dacă este limpede că-i *partea a treia* a seriei, ei, bine, respectați schema, oameni buni. Nu-mi permit să pierd două zile ca să vă povestesc totul. Iată aici o versiune pe scurt (care-i destul de reușită, trebuie să recunosc):

Un grup de savanți nebuni (nebuni *țicniți*, nu nebuni de *furie* — cu toate că mulți dintre ei par să aibă probleme de autocontrol, în special atunci când se află prin preajma mea) s-au tot jucat cu recombinația genetică a unor forme de viață, grefând laolaltă ADN-ul mai multor specii. Majoritatea experiențelor lor au eșuat într-un mod îngrozitor, ori au supraviețuit în condiții oribile, dar numai pentru scurtă vreme. Câteva specimene au rezistat, inclusiv noi, copiii-păsări, în mare parte oameni, dar cu ceva ADN aviar indus.

Noi șase suntem împreună de ani de zile. Fang, Iggy și cu mine suntem niște antichități, la vârsta de paisprezece ani. Nudge, cu o gură ca o moară stricată, are unsprezece, Gazy opt, Angel șase.

Ceilalți care funcționează destul de bine și rezistă mai mult de două zile sunt hibridii de lup sau oamenii-lupi. Noi

le spunem Eliminatori, și au o medie de viață de șase ani. Savanții (halatele albe) i-au antrenat să vâneze și să ucidă, ca pe o armată personală. Sunt puternici și însetați de sânge, dar cam aiurea când vine vorba de stăpânirea de sine.

Noi șase suntem fugari, și încercăm să împiedicăm planurile halatelor albe de a ne distruge pe noi și o bună parte din omenire, ceea ce-i face pe savanți să înnebunească. Sau să înnebunească și mai tare. Așa că au recurs la metode extreme și, uneori, jalnice în încercarea de a ne captura.

Cam asta-i tot, în câteva cuvinte, despre viața noastră țicnită. Cu accent pe *țicnit*.

Dar dacă cele spuse mai sus v-au făcut imaginația să prindă aripi, iată ceva chiar și mai interesant: Fang a început un blog (<http://maximumride.blogspot.com>). Nu că ar fi preocupat de sine și la modă sau așa ceva. Nici vorbă, nu el.

Am „făcut rost” de un laptop dat naibii când am tulit-o din sediul central al Itex și, ca să vezi, are o conexiune permanentă pe satelit, așa că suntem întotdeauna online. Și pentru că Itex este ca un festival tehnologic de talie mondială, ultrasecret și paranoic, linkul prin satelit își schimbă tot timpul codurile și parolele, iar semnalele sale simt imposibil de urmărit. Este cheia noastră spre orice informație imaginabilă existentă în lume.

Fără a mai pune la socoteală filmele și evaluările restaurantelor. Mă stric de răs de fiecare dată când mă gândesc la asta.

Dar oricum, cu laptopul nostru simpatic, Fang scuipă pe Web toate informațiile pe care reușim să le adunăm despre trecutul nostru, despre Școală, Institut, Itex etc. Cine știe? Poate că ne va contacta cineva și ne va ajuta să rezolvăm misterul existenței noastre.

Între timp, putem localiza cea mai apropiată gogoșerie în câteva *secunde*.

Trambalarea pe drumuri și prin hârtoape ne dădea mult mai multe bătăi de cap decât s-ar fi convenit, așa că am convins stolul să abandonăm roțile și să ne deplasăm în zbor.

Înapoi la mijloacele de bază.

Pe la miezul nopții, trecusem din Louisiana în Texas și ne apropiam de strălucirea încețoșată și întinsă a luminilor care reprezentau Dallasul. Concentrându-ne pe zona cea mai puțin luminată pe care o puteam vedea, am redus din altitudine, dând ocol în cercuri largi, din ce în ce mai jos.

Am aterizat într-un parc public, unde ne-a luat cam un minut ca să găsim niște copaci primitivi în care să dormim.

Și vreau să spun, *în* copaci, nu sub ei. Ia să facem puțină propagandă pentru finanțarea oferită de guvern, oameni buni. Credeți-mă pe cuvânt: parcurile simt o resursă naturală prețioasă. *Să le protejăm!* Măcar de dragul copiilor mutanți din zona voastră.

— Așa, ai mai chibzuit oarece asupra planului? m-a întrebat Fang după ce am terminat ritualul nostru de somn ușor, punându-ne mâinile unele peste altele, iar ceilalți copii adormiseră.

Eram întinsă pe o creangă lată a unui brad, legănându-mi un picior și dorindu-mi un duș fierbinte.

— Tot adun doi cu doi și-mi iese treizeci și șapte, am zis. Avem Școala, Institutul, Itex... pe noi, Eliminatorii, Jeb, Anne Walker, celelalte experimente văzute de noi în New

York. Dar care-i imaginea de ansamblu? Cum se îmbină toate astea? Cum ar trebui să salvez eu lumea?

N-aș fi admis niciodată față de cei mici că nu știam. Copiii au nevoie de conducători, trebuie să știe că cineva se ocupă de ei. Adică, *eu* n-am nevoie, însă majoritatea copiilor da.

— Nu-mi dă pace sentimentul că Școala este locul de unde trebuie să începem, am continuat, ignorând strângerea instinctivă de inimă la acest gând. Ți-aduci aminte când Angel a spus că auzise pe unii la Școală gândindu-se la dezastrul oribil care urmează și că după aceea aproape că nici nu vor mai exista oameni?

Da, m-ați auzit bine. Angel „auzise pe unii gândindu-se”. Încă un indiciu al faptului că nu suntem niște personaje obișnuite. Angel nu numai că citește gândurile, dar, uneori, le și controlează.

Fang a dat din cap.

— Iar noi o să supraviețuim pentru că avem aripi. Și pentru că o să ne îndepărtăm în zbor de orice catastrofă.

Am rămas tăcută un minut, gândindu-mă atât de intens încât m-a apucat durerea de cap.

— Două întrebări, a rostit Fang.

Ochii lui păreau o porțiune din cerul nopții.

— Unu: unde-i Vocea ta? Și doi: unde-s toți Eliminatorii?

— Și eu m-am întrebat aceleași lucruri, am zis.

Aceia dintre voi care nu sunt la curent se vor întreba: *Care Voce?*

Ei, bine, acea micuță Voce din capul meu, desigur. Cum adică, voi n-aveți una? Eu aveam.

Mă rog, n-am mai avut-o în ultima vreme, dar mi-am imaginat că trebuie să fie doar o mică problemă tehnică. Nu era ca și cum Vocea mea ponta la oră fixă sau ceva de genul ăsta. Era prea mult să sper că s-a dus pentru totdeauna, însă, în același timp, eram puțin cam speriată de cât de *singură* mă simțeam fără ea.

— Singurul lucru la care mă pot gândi e că poate Vocea-i

transmisă, cumva, în capul meu și acum suntem în afara ariei de recepție, nu?

Fang a dat din umeri.

— Mda. Cine știe? Și-apoi cu Eliminatorii, nici cu ăștia nu-mi dau seama ce s-a întâmplat. Țasta-i răstimpul cel mai îndelungat de când nu i-am văzut, am spus, cercetând rapid zona din apropierea noastră.

Încă mai aveam un microcip implantat în braț, despre care eram sigură că-i ducea la noi, însă în ultimele patru zile nu văzusem niciun Eliminator. De obicei, apăreau din senin, indiferent unde ne aflam sau ce făceam. Însă pe frontul Eliminatorilor domnea o liniște prevestitoare de rău.

— E ciudat, am continuat, și asta mă face să cred că e pe cale să se întâmple ceva și mai rău. Ca și cum am avea deasupra capului un seif de-o tonă, care stă să cadă peste noi.

Dând din cap, Fang a zis încet:

— Știi de ce-mi amintește asta? Ca atunci când o furtună e gata să izbucnească și toate animalele simt asta cumva și dispar. Dintr-odată, nu mai sunt păsările, nu se mai aude nimic. Și când te uiți în sus, e o ditamai tornada dând năvală direct spre tine.

M-am încruntat.

— Crezi că Eliminatorii nu-s aici pentru că fug din calea unui dezastru iminent?

— Hmm, da, a făcut el.

M-am rezemat de bradul meu, scrutând din nou cerul. Chiar și la șaisprezece kilometri distanță de Dallas, luminile orașului făceau stelele să pălească. Nu cunoșteam răspunsurile. Dintr-odată, m-am simțit ca și cum n-aș mai fi știut absolut nimic. Singura certitudine din viața mea erau acești cinci copii din jurul meu. Erau singurii de care puteam fi sigură, singurii în care puteam avea încredere.

— Culcă-te, a spus Fang. Rămân eu de veghe. Oricum, vreau să-mi verific blogul.

Ochii mi s-au închis în vreme ce el a scos laptopul din

geanta lui.

— Fanii tăi încă îți mai sorb fiecare cuvințel? întrebă Max cu glas adormit, ceva mai târziu.

Fang își ridică privirile de pe blogul său. Habar n-avea cât timp trecuse. O geană subțire de culoare roz ițită la orizont făcea ca restul lumii să pară, cumva, și mai întunecată. Însă putea distinge fiecare pistrui de pe fața obosită a lui Max.

— Mda, rosti el.

Max clătină din cap, apoi se destinsese pe îndoitura unei crengi metri. Ochii i se închiseră din nou, dar Fang știa că nu adormise; mușchii ei erau tot încordați, iar trupul rigid. Pentru ea, era greu să-și lase garda jos. Greu să se relaxeze. Punct. Avea multe poveri de dus pe umerii aceia modificați genetic, și, una peste alta, făcea o treabă nemaipomenită.

Însă nimeni nu era perfect.

Fang își coborî privirea pe ecranul care se stinsese când Max se aplecase spre el. Puse degetul pe pointer și ecranul se luminează la loc.

Blogul său atrăgea din ce în ce mai multă atenție: se tot ducea vorba. Numai în ultimele trei zile, de la douăzeci de accesări trecuse de o mie. Peste o mie de oameni citeau cele scrise de el, și probabil că mâine vor fi și mai mulți.

Slavă Domnului pentru corectorul de texte!

Însă mesajul vizibil acum pe ecran era deosebit de ciudat. Nu-i putea răspunde, nu-i putea urmări originea, nici măcar nu-l putea șterge fără ca acesta să nu apară, în

mod misterios, câteva clipe mai târziu.

Primise unul asemănător și ieri. Acum îl reciti pe cel nou, încercând să descifreze de unde provenea. Ridicându-și ochii, Fang aruncă o privire spre ceilalți din stol, dormind cu toții în diverși copaci de prin apropiere. Se lumina tot mai mult, cu fiecare clipă, iar Fang era destul de terminat.

Iggy se lungise pe două crengi, cu aripile pe jumătate pliate, cu gura deschisă, cu un picior zvâcnind ușor. Nudge și Angel se ghemuiseră una într-alta pe crengile unui stejar mareț. Total era cuibărit în poala lui Angel, care-l ținea cu o mână protectoare. Fang paria că trebuia să-i fie incredibil de cald cu sursa aia îmblănită de căldură dormind lângă ea.

Gasman era ghemuit, aproape invizibil, într-o scorbură mare, făcută cândva de vreun trăsnet. Părea mai mic de cei opt ani ai săi, murdar și palid de oboseală.

Iar Max dormea iepurește, încruntându-se, după cum îi era obiceiul, din cauza viselor. În timp ce Fang o privea, una din palmele ei se strânse într-un pumn și ea se foi pe creanga ei.

Fang privi din nou spre ecran, la mesajul similar cu cel primit ieri.

Unul dintre voi este un trădător — scria acolo. Cineva din stol a luat-o pe o cale greșită.

Nu mai fuseserăm niciodată în Dallas, așa că în ziua următoare ne-am decis să facem o vizită la memorialul John F. Kennedy, ca parte din turul nostru al „punctelor de interes” din Texas. Sau cel puțin așa au decis ceilalți, depășind la vot sugestia mea prudentă de a ne „da la fund”.

Acum rătăceam prin jurul monumentului și, trebuie să vă spun, n-ar fi stricat vreo două plăcuțe cu explicații.

— Chestia asta o să ne cadă în cap din clipă-n clipă, a zis Total, examinând cei patru pereți care se înălțau deasupra noastră și privind suspicios în jur

— Nu se spune nimic despre Președintele Kennedy s-a plâns Gasman.

— Cred că ar trebui să știi deja destul când vii aici, a zis Iggy.

— A fost președinte, a rostit Nudge, plimbându-și mâna bronzată pe suprafața netedă de ciment. Și-a fost omorât. Cred că a fost considerat un președinte bun.

— Eu tot cred că acolo a fost un al doilea trăgător, a zis Total, care a adulmecat iarba și s-a prăvălit în ea.

— Putem pleca acum? am întrebat. Asta înainte să apară un autocar plin de copii veniți în excursie.

— Mda, a rostit Iggy. Dar ce urmează? Haideti să facem ceva *distractiv*.

Cred că fuga din calea Eliminatorilor însetați de sânge și a savanților demenți nu era ceva destul de distractiv pentru el. Copiii de azi sunt atât de răzgâiați!

— Există un muzeu al vĂcĂrișelor, a zis Nudge.

De unde știa asta? Habar n-am.

Fang și-a deschis laptopul, intrĂnd pe un website cu turismul în Dallas.

— Există un mare muzeu de artă, a spus, dar cu un entuziasm nu prea convingĂtor Și un acvariu.

Angel stătea răbdĂtoare pe jos, mĂngĂind blana tot mai jalnică a ursuleșului ei de pluș, Celeste.

— Haideți sĂ mergem la muzeul vĂcĂrișelor, a zis.

Mi-am mușcat buza. Oare de ce nu puteam pleca, pur și simplu, de-aici și sĂ ne ascundem pe undeva, sĂ ne luĂm un rĂgaz ca sĂ punem totul la cale? De ce eram eu singura care pĂrea sĂ simtă o nevoie urgentă de a afla ce naiba se ĂntĂmpla?

— Med de fotbal, a rostit Fang.

— Poftim? l-a Ăntrebat Iggy luminĂndu-se la fașă.

— E un med de fotbal² diseară, pe Texas Stadium.

Fang a Ănchis laptopul și s-a ridicat.

M-am holbat la el.

— V-ați țicnit? Nu putem merge la un med de fotbal! am zis cu delicateșea și tactul meu obișnuite. Ănconjurați de peste tot, Ănghesuți, de zeci de mii de oameni, prinși ĂnĂuntru, cu camere de luat vederi peste tot... Doamne, e un coșmar Ăngrozitor numai sĂ te gĂndești la asta!

— Texas Stadium e deschis spre cerul liber, a glĂsuit Fang cu fermitate. The Cowboys joacĂ cu Chicago Bears.

— Iar noi o sĂ fim acolo! a strigat Iggy agitĂndu-și pumnul în vĂzduh.

— Fang, pot sĂ discut cu tine, o clipă, Ăntre patru ochi? l-am Ăntrebat apăsata, arĂtĂndu-i undeva, Ăn afara memorialului.

Am ieșit printr-o deschidere Ăn zidul de ciment și-am fĂcut cĂțiva pași mai Ăncolo. Mi-am pus mĂinile Ăn șold.

— De cĂnd dai tu ordine pe-aici? i-am cerut sĂ explice. Nu putem merge la niciun meci de fotbal! Or sĂ fie camere

² E vorba de fotbal american.

de luat vederi peste tot. Ce e-n *mintea* ta?

Fang s-a uitat la mine cu un aer grav, cu o privire impenetrabilă.

— Unu, că o să fie un med extraordinar. Doi, că apucăm taurul de coame. Trei, da, or să fie camere peste tot. O să fim depistați. Școala și Institutul și Jeb și restul halatelor albe au, probabil, imagini de la toate camerele de urmărire de peste tot. Așa că or să știe că suntem acolo.

Eram furioasă și nu mai știam ce să cred.

— Ciudat, nu *păreai* nebun când te-ai trezit azi-dimineață.

— Or să știe unde suntem și or să vină după noi, a spus Fang sumbru. Atunci o să știm și noi pe unde-i tornada.

Înțelegerea s-a pogorât, în sfârșit, și asupra mea.

— Vrei să-i scoți la lumină.

— Nu mai suport să nu știu, a spus cu glas scăzut.

Am pus în cumpănă rațiunea lui Fang alături de dorința mea de a rămâne liderul. În cele din urmă, am oftat și-am dat din cap.

— OK, m-am prins. Se apropie o luptă finală. Dar îmi rămâi *foarte* dator. Vreau să spun — Doamne, *fotbal!*

Asta s-ar putea să vă surprindă, însă locuitorii Texasului sunt *foarte implicați* în sporturile de contact. Am văzut mai mulți bebeluși purtând costume cu Cowboys.

Eram mai încordată decât o botniță pe-un rottweiler, detestând totul la faptul că mă aflam aici. Texas Stadium era — ce șoc! — de mărimea Texasului, și eram înconjurați de mai bine de șaizeci de mii de mâncători de popcom, gata să dea în isterie generală.

Nudge se înfrupta din vată de zahăr de culoare albastră, cu ochii cât niște discuri Frisbee, holbându-se la toate.

— *Vreau* părul mare! a făcut ea entuziasmată, trăgându-mă de cămașă.

— E vina ta, i-am spus lui Fang, iar el aproape că a zâmbit.

Ne-am așezat pe rândurile de jos, pe la jumătatea terenului, pe cât se putea de departe de orice ieșire. Aș fi fost însă mult mai fericită, sau m-aș fi simțit ceva mai puțin nefericită în sectorul locurilor proaste, de sus, mai aproape de cer. Aici, jos, cu toate că stadionul nu avea acoperiș, mă simțeam înghesuită, prinsă în capcană.

— Spune-mi din nou ce facem noi aici, am zis, cercetând neîncetat cu privirea împrejurimile.

Fang și-a băgat în gură niște popcorn cu caramel și ciocolată.

— Suntem aici ca să vedem o grămadă de bărbați viguroși făcând tot felul de lucruri bărbătești.

Am urmărit privirea lui Fang: se uita la majoretele echipei Dallas Cowboys, care nu făceau deloc niște lucruri bărbătești, chiar și cu imens efort de imaginație.

— Ce se întâmplă? a întrebat Iggy

Spre deosebire de ceilalți, era la fel de încordat ca și mine. Aflat într-un loc ciudat, înconjurat de un zgomot puternic, reverberat, incapabil să se orienteze — mă și întrebam cât va dura până când o să cedeze.

— Dacă se întâmplă ceva, i-am zis, te urci pe scaun și te ridici zece metri în sus, apoi ura de-a dreptul. Ai înțeles?

— Mda, a răspuns, întorcându-și capul nervos, frecându-și palmele de blugii lui soioși.

— Vreau să fiu majoretă, a rostit Nudge cu un aer visător.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! m-am răstit, însă o privire de-a lui Fang m-a redus la tăcere.

Însemna: să nu-i stric bucuria. Indiferent cât de aiurea sau sexistă ar fi fost această bucurie. Fierbeam pe dinăuntru. N-ar fi trebuit să fiu niciodată de acord cu asta. Eram extrem de iritată că Fang a insistat atâta. Acum, privindu-l cum aproape că-i curgeau balele după oribil de sprintenele majorete, m-am enervat și mai tare.

— Poartă niște șorturi minuscule. Una dintre ele are părul lung, roșcat, îi șoptea lui Iggy care dădea din cap, vrăjit.

Și știm cu toții cât de mult îți place ție părul lung și roșcat, m-am gândit, amintindu-mi cum mă simțisem când l-am văzut pe Fang sărutându-se cu Minunăția Roșcată din Virginia. Acidul a început să-mi sape o gaură în stomac.

— Max?

Angel și-a ridicat privirile spre mine. Trebuie să-i pun, cât de curând, pe copiiiăștia să facă baie, mi-am dat seama, uitându-mă la buclele ei blonde soioase.

— Da, scumpo. Ți-e foame?

Am început să-i fac semn unui vânzător de crenvurști.

— Nu, adică ba da, vreau doi hotdogi și Total vrea tot

doi, dar e în ordine.

— Ce-i în ordine?

— Totul. M-a privit foarte serioasă. Totul o să fie bine, Max. Am ajuns până aici, trebuie să supraviețuim. O să supraviețuim, și tu o să salvezi lumea, așa cum trebuie să fad.

Ei, bine, realitatea își face simțită prezența uneori, nu-i așa?

— Nu mă simt bine în stadionul ăsta, i-am explicat, încercând să par calmă.

— Știu. Și nu-ți place că Fang se uită la fetele alea. Totuși, ne distrăm, iar Fang tot pe tine te iubește, și tu tot o să salvezi lumea. OK?

Eram cu gura căscată, iar creierul îmi lucra cu disperare, încercând să proceseze informațiile și să aleagă cărei afirmații să-i răspundă mai întâi — Fang mă iubea? —, când am auzit pe cineva șușotind:

— Nu-i ăla unul dintre copiii-păsări?

Angel și eu ne-am uitat una la alta, și-am zărit în ochii ei acea înțelegere cât lumea de mare, care o făcea să pară mult mai în vârstă de cei șase ani ai săi.

N-au trecut decât câteva secunde până când restul stolului a auzit șoaptele și și-a dat seama că se amplificau și se răspândeau.

— Mami! Cred că ăia sunt copiii-păsări pe care i-am văzut în ziare.

— Jason, ia uită-te acolo! Nu-s ei copiii din fotografiile?

— Oh, Doamne sfinte!

— Rebecca, vino-aici!

Și tot așa, și tot așa. Cred că vreun fotograf reușise să ne pozeze pe când ne-am luat zborul din Disney World, iar fotografiile se împrăștiaseră prin toate ziarele. Doamne ferește să ajungem să urmărim un nenorocit de med de fotbal fără să se întâmple nimic deosebit.

Cu coada ochilor, am văzut doi tipi de la pază, în uniforme albastre, coborând pe culoar spre noi. O privire rapidă, la 360 de grade, mi-a arătat că nimeni nu se transforma în Eliminator, însă erau multe perechi de ochi ațintite asupra noastră, multe guri căscate de uimire.

— Ar trebui s-o ștergem? a întrebat Gazzzy nervos, privind mulțimea, trasând căile de ieșire, așa cum fusese instruit.

— Fuga-i prea lentă, i-am răspuns.

— Meciul nici n-a început măcar, a zis Total cu

amărăciune, de sub scaunul lui Iggy Am pariat pe Bears!

— N-ai decât să rămâi aici și să vezi care-i scorul final.

M-am ridicat, am început să adun rucsacurile, numărându-i pe membrii stolului. Chestiile obișnuite.

Total s-a târât afară și-a sărit sprinten în brațele lui Iggy. L-am bătut pe Iggy de două ori pe braț. Într-o clipită, ne-am și urcat pe scaune. Zumzăitul vocilor se amplifică, ridicându-se peste tot în jurul nostru, și ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că fețele noastre aveau șase metri înălțime, fiind proiectate pe ecranele imense ale stadionului. Exact cum își dorise Fang. Speram că-i fericit.

— Sus și valea de-aici, la trei, am zis.

Încă doi paznici se apropiau în grabă, dinspre dreapta. Oamenii se retrăgeau din apropierea noastră, iar eu eram încântată că pe stadion se aplica o politică leșinată în materie de menținerea ordinii, fără uz de arme. Acum, chiar și majoretele erau cu ochii pe noi, cu toate că nu se opriseră deloc din programul lor de rutină.

— Unu, am început, și-am sărit cu toții în văzduh, chiar deasupra capetelor tuturor.

Văăââjj! Mi-am deschis aripile, energic și repede. Anvergura aripilor mele este de aproape patru metri, de la un vârf la altul, iar a lui Fang și Iggy e chiar și med mare. Pariez că arătăm ca niște îngeri răzbunători, plutind deasupra mulțimii uluite. Un fel de îngeri răzbunători cam nespălați. N iște îngeri care aveau nevoie de o baie strașnică.

— Valea! le-am ordonat, continuând să scanez publicul, căutându-i pe Eliminatori.

Ultima generație de Eliminatori putea zbura, însă acum nu se mai ridicase nimeni în aer în afară de noi.

Din vreo două bătaii zdravene de aripi, am ajuns la același nivel cu marginea acoperișului parțial al stadionului, uitându-ne în jos către terenul puternic luminat către toate acele fețe mici îndreptate spre noi. Unii oameni zâmbeau și-și agitau mâinile în aer. Majoritatea

păreau șocați și înspăimântați. Am văzut și unele chipuri care păreau înfuriate. Însă niciunul nu se alungea, devenind îmblănit, scoțând colți supradimensionați, lupești. Toate fețele rămăseseră omenești.

În timp ce ne avântam în noapte, zburând într-o formație perfectă, precum avioanele de vânătoare ale Marinei, m-am întrebat: *Unde-au dispărut toți Eliminatorii?*

— A fost nașpa, dar și mișto în același timp, a zis Gazzy M-am simțit ca imul dintre Blue Angels³!

— Da, numai că Blue Angels sunt extrem de bine finanțați, bine echipați, bine antrenați, bine hrăniți și, fără nicio îndoială, un grup de piloți de elită perfect curați, am comentat. În timp ce noi suntem o gașcă de hibrizi oameni-păsări, lefteri, neechipați, semiantrenați, nici pe departe bine hrăniți, și jechoși ca niște maidanezi. Dar în afară de asta, suntem exact la fel ca ei.

Totuși, știam ce-a vrut să spună. Deși în primul și-n primul rând uram de moarte să fim în situația asta, și la fel de mult detestam să fim din nou în goana mare și la fel de vulnerabili pe cât ne făcuse ultima noastră cascadorie, sentimentul pe care ți-l dădea zborul într-o formație strânsă, noi toți cu aripile noastre mari, frumoase, uluitoare, era... incredibil de cool.

Gazzy a zâmbit șovăitor, observându-mi atitudinea tensionată, neștiind dacă încercam sau nu să fac haz de necaz.

M-am așezat, am băgat un pai în punga cu suc și am băut-o până la ultima picătură, apoi am aruncat-o cât colo și-am golit încă una.

Ne ascundeam în munții Texasului, aproape de frontiera cu *Me-hi-co*. Descoperisem un canion foarte adânc și foarte

³ Blue Angels (Îngerii Albaștri), escadrila de zboruri acrobatice a Marinei SUA, înființată în 1946.

îngust, care ne proteja de vânt, iar acum ne aflam cuibăriți pe fundul său, în fața unui foculeț.

Nu mai fusesem așa de furioasă pe Fang de multă vreme, cam de... niciodată. Desigur, fusesem de acord cu ideea lui jalnică, însă acum, când mă gândeam la ea, mi-am dat seama că era de șase ori mai stupidă decât crezusem.

— Hmm... a făcut Fang, privind pe laptopul său. Apărem peste tot, în buletinele de știri ale televiziunii, în ziare, radio. Se pare că o mulțime de oameni ne-au făcut poze.

— Ce surpriză, am spus. Pariez că asta explică toate elicopterele alea pe care le-am auzit.

— Ești bine, Max? a întrebat Nudge sfioasă.

I-am oferit un zâmbet aproape convingător.

— Sigur, scumpo. Simt doar... obosită.

Nu m-am putut abține să nu-i arunc o căutătură lui Fang. Și-a ridicat privirile.

— Am înregistrat o sută douăzeci și unu de accesări astăzi.

— Poftiiiiim? Pe bune?

Avea el un asemenea public? De-abia știa să scrie și să citească.

— Da. Oamenii se organizează, încercând să afle informații pentru noi.

Iggy s-a încruntat.

— Și dacă sunt prinși de halatele albe?

— Ce scrii acolo?

Trebuie să recunosc, nu-i citisem blogul. Eram prea ocupată să rămân în viață etc.

— Despre noi. Încerc să reunesc toate piesele de puzzle, să văd dacă cineva ne-ar putea ajuta să obținem vederea de ansamblu.

— Asta-i o idee bună, Fang, a spus Angel, întorcându-și hotdogul să se prăjească și pe partea cealaltă. Trebuie să creăm legături.

Ce-a vrut să spună cu asta?

Legăturile sunt importante, Max.

Vocea s-a întors.

Am fost atât de șocată de apariția bruscă a Vocii, încât am tresărit și m-am izbit, practic, de peretele de stâncă. Mi-am pus, instinctiv, o mână pe tâmplă, ca și cum aș fi putut simți Vocea scurgându-se pe sub pielea mea, ca un râu.

— Ești bine?

Iggy a întins mâna și mi-a atins blugii. Mă simțise tresărind.

— Mda, am murmurat, îndepărtându-mă de grup.

I-am simțit cum mă priveau cu toții, dar n-aveam chef să le dau explicații.

Voce, a trecut mult de când nu m-ai mai deranjat, am gândit.

Te-ai descurcat destul de bine și singură, a răspuns. La fel ca și înainte, era imposibil să-mi dau seama dacă era tânără sau bătrână, masculină sau feminină, omenească ori artificială. Am fost, imediat, conștientă de o reacție schizoidă: o parte din mine s-a simțit enervată, invadată, suspicioasă, plină de resentimente — iar alta se simțea pe deplin ușurată, ca și cum nu m-aș mai fi simțit așa de singură.

Ceea ce era o prostie, pentru că trăiam alături de cei mai buni prieteni ai mei și un câine. Erau familia mea, viața mea. Cum era posibil să mă simt singură?

Toți oamenii sunt întotdeauna singuri, Max, a rostit Vocea, veselă ca de obicei. De-asta sunt importante

legăturile.

Iar ai citit felicitări Hallmark? m-am gândit. Am luat-o la pas, spre capătul canionului, și m-am trezit la nici trei metri distanță de o lespede de piatră de la care se deschidea im canion și mai adânc, și mai mare.

Legături, Max. Ți amintești de visul tău?

M-am încruntat, neștiind despre ce tot vorbea Vocea.

Vrei să spui, visul meu de a deveni prima Miss America aviară? mi-am zis eu, sarcastică.

Nu. Visul tău cu Eliminatorii care te urmăresc, iar tu fugi prin pădure până ajungi la o lespede de piatră. Apoi cazii de pe ea, dar începi să zbori și scapi.

Mi-am golit plămâni de aer cu un oftat audibil. Nu mai avusesem visul ăla de când... Ei bine, de când visul a fost înlocuit de o realitate cu mult mai rea. De unde știa Vocea de el?

— Da, și? am rostit cu glas tare.

Canionul ăsta este foarte asemănător cu visul tău. E ca și cum ai fi făcut un cerc complet.

N-aveam nicio idee. Nicio idee despre ce vorbea Vocea.

Legături. Să le pui pe toate laolaltă. Visul tău, laptopul lui Fang, oamenii pe care i-ai întâlnit, locurile pe unde-ai fost. ITEX, Școala, Institutul. Nu sunt toate legate între ele?

OK, dar cum? Practic, strigasem.

Aproape că mi s-a părut că Vocea oftase, dar, probabil, doar mi-am imaginat eu asta.

Ai să înțelegi. Ai să-ți dai seama. Înainte de a fi prea târziu.

Asta-i încurajator, mi-am zis iritată. Mulțam.

Apoi mi-a venit o altă idee. *Voce? Unde sunt toți Eliminatorii?*

Era dar, Vocea nu răspundea niciodată unei întrebări directe — nu, ar fi fost prea ușor. Doar nu-i dădeai șoarecelui de laborator o bucată de cașcaval, trebuia să muncească pentru ea, nu?

Dând din umeri, m-am întors și-am luat-o înapoi, spre

ceilalți.

Sunt morți, Max, a spus Vocea. Au fost cu toții... pensionați.

M-am oprit ca trăsniță, încremenită din cauza șocului. Vocea era întotdeauna zgârcită cu informațiile, însă, din câte știam, nu mă mințise niciodată. (Ceea ce nu înseamnă nimic, după câte-mi dau seama.) Dar... morți?

Morți, a repetat Vocea. Au fost pensionați. Peste tot în lume, fiecare filială a organizației a pus capăt experimentelor lor cu recombinația ADN-ului. Sunteți singurii rămași. Și vin după voi.

Oooh, ce muzică sinistră, nu-i așa? „Vin după voi.” Un strigăt de încântare. Păi, tot vin după noi de patru ani. Nu s-au descurcat prea bine până acum.

M-am întors cu pași mari înapoi la stol.

— Ești bine? a întrebat Fang.

Am dat din cap, apoi mi-am amintit că eram supărată pe el. M-am uitat în altă parte și, dinadins, m-am așezat lângă Nudge, sprijinindu-mă de peretele de stâncă al canionului.

— Tocmai am auzit iarăși Vocea, am rostit.

— Și ce zicea? a întrebat Nudge, înfulecând o felie de salam italian, rulată.

Angel și Total mă priveau concentrați, iar Fang s-a oprit din tastat.

— Spunea că nu i-am mai văzut pe Eliminatori pentru că sunt morți cu toții, am zis fără menajamente.

Ochii tuturor s-au căscat cât niște, hmm... farfurii.

— Cum adică simt morți cu toții? a întrebat Nudge.

Am clătinat din cap.

— Nu știu. Dacă nu cumva a glumit, înseamnă că... toți Eliminatorii au fost trimiși să-și doarmă somnul de veci.

M-am gândit la Ari, fiul lui Jeb, care fusese Eliminatorizat, și-am simțit o apăsare dureroasă în piept. Bietul Ari. De ce viață nenorocită avusese parte. Și încă una atât de scurtă.

— Cine i-a omorât? a întrebat Fang, direct la subiect, ca de obicei.

— Vocea a spus că... în toată lumea, toate filialele Itex, Institutului și Școlii și-au terminat experimentele de recombinație ADN. Și că noi suntem aproape singurii rămași în viață.

Sensul celor spuse a început să se contureze tot mai mult și un fior rece m-a făcut să-mi cuprind genunchii cu brațele.

Am rămas cu toții tăcuți un minut, digerând asta pe îndelete. Apoi, Total a rostit:

— OK, dacă întreabă cineva, eu nu vorbesc, da?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Oh, da, cu asta o să-i ducem de nas.

— Ce ne facem acum? a întrebat Gasman.

Părea foarte îngrijorat și-a venit să stea mai aproape de mine. Am întins mâna și i-am zăbărlit părul tuns cu creastă, care-i crescuse mult.

— Avem o misiune, am început, gata să-i mobilizez pe toți ca să rezolvăm acest puzzle și, probabil, să lichidăm și câteva halate albe în cursul operațiunii.

— Avem nevoie de o casă, a spus Fang, aproape în același timp.

— Poftim? am întrebat, surprinsă.

— Trebuie să găsim o locuință permanentă, a spus Fang cât se poate de serios. Nu mai putem rezista multă vreme tot pe fugă. Aș zice să ne băgăm picioarele în misiune. Să-i lăsăm să arunce lumea în aer. Putem găsi un loc să ne ascundem, unde să nu ne găsească nimeni, unde să putem... *trăi*.

Ne-am holbat cu toții la Fang. A fost cea mai lungă afirmație pe care-l auzise vreunul dintre noi rostind-o.

— Nu putem abandona misiunea, am început, chiar când Angel a zis:

— Da, avem nevoie de-o casă!

— O casă! a făcut și Gasman, părând incitat.

— Un cămin adevărat, mai bun decât ultimul, s-a arătat și Nudge de acord, încântată. Fără adulți și fără școală sau uniforme școlare.

— O casă cu curte și multă iarbă, a spus Total. M-am săturat de porcăriile cu pietriș și pământ.

Oare de ce eram singura care voia să știe ce se petrecea, care voia să înțeleagă ce s-a întâmplat cu noi și de ce? După toate cele prin care trecuserăm în ultimele luni, acum eram gata să renunțăm la tot? Vreau să spun, după răpirea lui Angel, plecarea la New York, tunelurile de metrou, plaja, coabitarea cu Anne Walker, mersul la școala aia...

Oh. Bine atunci. Poate că s-au cam săturat de frică, durere și dezastre, dar totuși...

— Iggy? am zis, încercând, pe cât posibil, să nu adopt un ton rugător.

— Să vedem, a spus, întinzându-și mâinile ca și cum ar fi fost brațele unei balanțe. Hmm... pe de-o parte, avem evadări desperate, cu palpitații, zi de zi, fără să știm niciodată ce-o să ni se întâmple sau dacă o să mai fim în

viață a doua zi...

M-am încruntat, dându-mi seama cam unde voia să ajungă cu asta.

— Pe de altă parte, un cămin: ascuns, sigur, dormit în același pat, noapte de noapte, relaxați, fără să mai fim nevoiți să luptăm dintr-un moment în altul...

— Bine, bine, am zis. Nu mai trebuie să pui sare pe rană.

Mă priveau cu toții, așteptând.

Ce se întâmpla cu Fang? De ce mă submina în halul Asta? Obişnuiam să mă simt atât de legată de el, ca și cum îmi era, într-un mod absolut, cel mai bun prieten de pe lume, cineva pe care mă puteam întotdeauna bizui. Acum, m-am uitat la el și-am simțit că de-abia îl cunoșteam. Fără nicio tragere de inimă, am ridicat dintr-un umăr.

— Mă rog. Atunci, o casă să fie.

Ovațiile extatice n-au făcut decât să-mi transmită o stare și mai proastă.

— Nu renunț la misiune, am zis, destul de tare pentru ca Fang, aflat la câțiva metri distanță, să mă audă.

Zburam la numai vreo două mii patru sute de metri altitudine, însă era cu adevărat rece, probabil sub zero grade. Vântul care-mi intra în ochi îi făcea să lăcrimeze constant.

— Știu.

— E o prostie, am spus.

Privind în jos, am zărit râul Pecos, unduindu-se ca un șarpe lucios prin vestul Texasului.

— Speranțele și visele lor nu simt prostești, a zis Fang, iar eu am simțit o roșeață încălzindu-mi obrazii.

— Nu asta am vrut să spun, am bombănit. Doar că... eram pe o cale. Acum părăsim calea aia. Într-o zi se presupune că ar trebui să salvez lumea, pentru ca a doua zi să pornesc la drum în căutarea unei locuințe. Nu pricep. În afară de asta, datorită micului tău plan, nici nu mai putem scuipa măcar fără să fim observați și recunoscuți. Unde mi-a fost capul când am acceptat așa ceva?

Fang a deschis gura, dar l-am întrerupt:

— *În plus*, acum, datorită ție, i-am lăsat pe ai mei mici în grija unui tip orb și a unui câine vorbitor. Trebuie că mi-am pierdut mințile! Adică, mai mult decât de obicei. Mă întorc.

M-am lăsat pe o aripă, gata să fac o mare întoarcere prin rostogolire, însă Fang mi s-a pus în cale, cu o față

hotărâtă.

— Ai promis, a spus, făcându-mă să mă încrunt. Ai spus că faci o recunoaștere rapidă, să vedem dacă putem găsi un loc.

Mi-am menținut încruntarea, bucuroasă că nimeni, niciodată, în întreaga mea viață, nu mi-a spus că-mi stric fața mea drăguță în acest fel.

— Lasă-i să arunce lumea în aer și s-o tot încălzească global și s-o polueze, a zis Fang. Iu și cu mine și cu ceilalți o să fim la adăpost undeva, în siguranță. O să ieșim la iveală după ce-or să dispară cu toții, după ce-or să-și termine joaca de-a dominația mondială.

în ultima vreme devenise o moară stricată.

— E un plan mareț. Desigur, după aceea n-o să mai putem ieși afară pentru că o să fim prăjiți din cauza lipsei stratului de ozon, am rostit, începând să mă ambalez. O să trăim în peșteri umede, hrănindu-ne cu partea cea mai de jos a lanțului trofic, pentru că orice altceva cu im *gust* oarecare o să fie plin cu mercur sau radiații sau altele!

Am recunoscut expresia lui Fang de răbdare exagerată, ceea ce, firește, m-a călcat pe nervi de-a binelea.

— Și n-o să mai existe nici televiziune sau cablu pentru că toți oamenii or să fie *morți!* Acum prinsesem avânt! Și am continuat: Așa că singura noastră distracție o să fie Gazy, interpretând cântecul constipării. Și n-or să mai existe nici parcuri de distracții și muzee, nici grădini zoologice și biblioteci sau pantofi șic! O să fim aidoma oamenilor din peșteri, încercând să ne țesem haine din fibre vegetale. N-o să mai avem nimic! *Nimic!* Totul numai pentru că tu și cu puștimea vreți să leneviți în cel mai important moment din istorie!

Practic, făcusem spume la gură.

Fang s-a uitat la mine.

— Atunci poate c-ar trebui să te înscriem la un curs de țesut. Să ataci toate fibrele alea vegetale.

L-am fixat cu privirea și-am văzut că încerca să nu se

strice de răs la viziunea mea despre apocalips. Ceva dinăuntru meu a cedat. Întreaga mea lume se dăduse peste cap în ultimele douăzeci și patru de ore. Ca și cum lumea mea veche era de toată jena, iar lumea asta, în mod uluitor, era de *și mai mare* jena.

— Te urăsc! am strigat la Fang.

Strângându-mi aripile, am intrat în picaj la meii bine de trei sute de kilometri pe oră.

— Ba nuuuuuu, nu mă urăăăăști!

Glasul lui Fang s-a pierdut în tărie, dispărând cu mult deasupra mea. În interiorul craniului meu, aproape acoperită de mugetul vântului care-mi șuiera pe la urechi, am auzit Vocea scoțând un *nțțțț*. *Voi, tipilor, sunteți nebuni unul după celălalt*, a spus.

— Oh, da. Fără oră de culcare. E bine așa, cântă Gazzy în câțiva pași de dans.

— Uitați ce-i, doar pentru că Max nu-i aici, nu înseamnă că toate regulile au fost abandonate, spuse Iggy înfruntându-l. M-a lăsat pe mine să-i țin locul și-am să mă asigur că fac tot ceea ce-ar face și ea...

Nu-și mai putu menține expresia serioasă și pufni în răs, îndoindu-se și ținându-se cu mâinile de burtă. Nudge își dădu ochii peste cap, o privi pe Angel și zâmbiră amândouă. Luă o mână de pietricele și începu să le împartă cu grijă printre celelalte grămăjoare.

— Mancala⁴, ei? spuse Total, întinzându-se lângă ei. Data viitoare când ajungem într-un magazin, hai să șutim niște cărți de joc. Am putea face un Texas Hold'em⁵. V-aș arde pe toți.

Năsucul lui lucios fremăta în timp ce-i privea cum joacă.

— E o idee bună, făcu Nudge, în timp ce Angel își distribuia grămăjoara, cu toate că n-avea nicio idee cum ar putea ține Total cărțile.

Doar dacă nu cumva avea degete opozabile, ascunse pe sub blană. S-ar putea să fie chiar așa, dacă te gândeai mai

⁴ Joc de table, cu 2-4 șiruri de lăcașuri unde se plasează piesele pe care adversarul se va strădui să le captureze; mai este denumit *kalaha*, *bao*, *chisolo*, *oware*, *awari*, *pallanguli*, *wari*. Cuvântul provine din arabă, *nakala*, care înseamnă „a muta”.

⁵ Cea mai populară variantă de poker.

bine. Se uită în spatele ei și văzu că avea destul loc ca să-și întindă puțin aripile, așa că le întinse, bucurându-se de senzație.

— Ahhhh...

— Vreau și eu aripi, zise Total, nu pentru prima oară. Dacă aș putea zbura, nimeni n-ar mai trebui să mă care peste tot. Dacă au putut grefa aripi pe imbecilii ăia de Eliminatori, în mod sigur ar fi putut să-mi pună și mie o pereche.

— Te-ar durea, Total, spuse Angel, studiind tabla de mancala.

— Chiar credeți că s-a terminat cu Eliminatorii? îi întrebă Nudge.

Undeva în spate, îl auzi pe Iggy spunând:

— Nu, vezi tu, îți trebuie o scânteie ca să se aprindă. Ai nevoie de iască pentru a scoate scânteia, înțelegi?

Gazzy murmură:

— Da, dar ce-i cu clorura de var?

Apoi glasurele lor se estompară din nou.

Nudge oftă. Astea erau genul de lucruri pentru care-și dorea ca Max sau Fang să fie aici și să le controleze.

— Hei, oameni buni! strigă Iggy.

Nudge își ridică privirea.

— Ce ziceți de un mic zbor de încercare? spuse el. Un mic raid prin împrejurimi, așa cum ne-au învățat șoimii. OK?

— Mda, OK, răspunse Angel. Zâmbi spre Nudge. Oricum, urma să câștigi, spuse.

Nudge îi întoarse rânjetul.

— Știu.

Se ridică, își scutură blugii și-și strânse aripile, ca să meargă până la capătul micului canion.

Unul câte unul, copiii-păsări săriră de pe lespede de stâncă, intrând în picaj câteva momente înainte de a-și deschide aripile, puternice și ușoare, prinzând curenții de aer în penajul lor. Lui Nudge îi plăcea la nebunie această

senzație de putere și libertate, certitudinea că se putea ridica de pe sol ca un înger. Oricând și-ar fi dorit asta.

Îi zâmbi lui Angel, care îi întoarse zâmbetul. Apoi, ochii lui Angel se căscară, iar pe fața ei apăru o expresie de teroare. Nudge se răsuci, în timp ce o umbră imensă acoperi lumina căzută pe stol.

Un nor imens, dens, de Eliminatori se îndrepta în zbor direct spre ei. Se întorseseră!

— Serios, trebuie să discutăm, a spus Fang.

Am oftat, privind în sus, spre cer.

— E ca fluieratul delfinilor, am zis pe un ton amărât, vorbind singură. Aud sunete, însă niciunul nu are vreun înțeles. Mi-am pus mâinile pe șolduri și-am cercetat peisajul de sub noi. Nicio sursă de apă, am spus. Hai să mergem.

Fără să-l mai aștept, m-am lansat de pe o culme joasă, dând puternic din aripi, îndreptându-mă spre soare. Ne opriserăm deja de două ori, și niciunul din locuri nu avea ceea ce ne trebuia nouă: o sursă de hrană în apropiere, apă și siguranță. Ceea ce făceam era cu totul fără rost, în totală opoziție cu planul meu original, foarte chibzuit.

Fără să-mi întorc capul, m-am uitat cu colțul ochilor și am văzut aripile lucioase ale lui Fang în urma mea. Se comporta ciudat. Nu credeam că Fang fusese înlocuit cu vreo clonă la modul la care fusesem eu la un moment dat. Da, oameni buni, în viața mea asta-i o îngrijorare cât se poate de legitimă. Stați o clipă și gândiți-vă la momentele voastre fericite.

Poate că, într-adevăr, doar vrea să vorbească, a spus Vocea.

Oh, da, pen'că Fang îți povestește întotdeauna ce simte, am răspuns în gând. *Se petrece ceva, ceva despre care nu-mi spune nimic.*

Și-am să scot eu tot de la el la următoarea noastră

oprire. Ȑsta era un mister pe care-l puteam rezolva, chiar dacă trebuia să-i trag o mamă de bătaie.

— Am știut eu că era prea frumos ca să fie adevărat, strigă Gazzy Că Eliminatorii simt morți cu toții.

— Nu i-am *simțit* venind, zise Angel, nedumerită.

Lui Nudge îi bătea inima să-i spargă pieptul, auzea cum îi pulsează sângele în urechi. Acești Eliminatori se mișcau mult mai sincronizați decât ceilalți pe care-i întâlniseră, dar erau tot groaznic de stângaci. Nudge aruncă o privire spre Angel, apoi se avântă în sus, chiar când Eliminatorii dădură iama printre ei.

Concentrează-te. Asta spunea întotdeauna Max. Concentrează-te.

Încordându-și atenția, Nudge se lăsă asupra unui Eliminator, lovindu-l în cap cu picioarele ei încălțate în teniși. Apoi, răsucindu-se, îl izbi în trahee cu muchia palmei. Eliminatorii scoase un sunet ciudat și începu să piardă din înălțime.

— Nudge! *Ai grijă!* țipă Gazzy.

Bang! O lovitură năprasnică la coaste îi tăie respirația lui Nudge, iar ea inspiră adânc, fără zgomot, încercând să nu intre în panică. Își aminti instinctiv să continue să-și miște aripile, rămânând în aer suficient cât să-și recapete respirația. Însă nu avea timp, Eliminatorii o atacă din nou, cu pumnul tras înapoi pentru a o lovi. În ultima clipă, Nudge se lăsă să cadă brusc, așa că brațul lui masiv și păros şuieră prin aer.

— Ia de-aici, fraiere! gâfâi ea.

Țâșnind în sus, Nudge lovi, țintindu-i burta, însă izbindu-l, de fapt, ceva mai jos. Eliminatoriii se îndoi de la jumătate fără niciun sunet, iar Nudge își împreună palmele și-l pocni cu ele în ceafă, cât de tare putu.

— *Au!*

Țipătul de durere al lui Angel o făcu pe Nudge să se răsucească, și-atunci văzu că cea mai mică membră a stolului era ținută de un braț în timp ce încerca, în zadar, să-și lovească agresorul. Nudge se repezi într-acolo, dar Iggy, care se luase după sunetul vocii lui Angel, o depăși. Îl loviri pe Eliminator deodată, iar Iggy izbi brațul care-o ținea pe Angel. Cu un răget straniu, Eliminatoriii se întoarse și-și rase brațul, apoi scoase un sunet bizar, înăbușit. Privind în jos, Nudge văzu cum Total mușca din glezna Eliminatorului, scuturându-și capul în timp ce atârna acolo, la mare înălțime, fără aripi.

— Du-te și ia-l, îi șopti lui Angel, care dădu din cap și coborî iute cu trei metri mai jos.

Eliminatorul își scutura piciorul, dar Total închise ochii și strânse și mai tare din fălci, mârâind cu ferocitate.

Judecând după alte sunete înăbușite, scotea și un șuvoi interminabil de înjurături.

— Hei! urlă Gasman, atrăgând atenția tuturor. Foc în gaură!⁶

⁶ Expresie de avertizare, folosită în toată lumea pentru a anunța că este iminentă o explozie într-un spațiu restrâns sau puț de mină; expresia datează din vremea primelor tunuri, când proiectilul era tras prin aprinderea unui fitil care ducea la încărcătura explozivă; mai este folosită și de echipele de efecte speciale de pe platourile de filmare.

Pe Nudge o dureau îngrozitor coastele, și încă simțea că n-are destul aer. Însă experiența o învățase că atunci când Gazzy sau Iggy spuneau așa ceva, trebuia să te apleci și să te pui la adăpost cât de repede puteai. Așa că-și strânse aripile, căzând imediat ca un bolovan.

După o cădere de vreo zece metri, își desfăcu aripile și se năpusti în lateral, tocmai când Gazzy împingea un Eliminator din calea sa cu un „Uuuuf!” mormăit. Angel îl înșfăcase pe Total, Iggy o înșfăcase pe Angel, și goneau în sus ca niște rachete miniaturale.

Mai rămăseseră când Eliminatori — Nudge credea că scăpaseră de aproximativ jumătate din tot grupul. Își simțea coastele rupte, își dorea ca Max și Fang să fie aici și nu știa ce...

BUUUM!

— Ce scârbos! țipă Nudge când o loviră câteva bucăți de Eliminator. Scârbos, scârbos, scârbos! Oh, Doamne, Gazzy! Ce scârbos!

Nudge își puse aripile la lucru, urcând spre Iggy. Evită o bucată masivă dintr-un Eliminator, care se duse în jos pe lângă ea, și mai văzu doi care fuseseră răniți, aripa unuia fusese ruptă aproape cu totul, iar celuilalt părea că-i lipsește un picior.

Dar era ciudat felul în care...

— Pe mine m-ați dat gata, rosti imul dintre ei, cu un glas ciudat, plat. Însă eu sunt doar unul dintre mulți alții.

— Roboți! icni Iggy luându-l pe Total din brațele lui Angel.

— Unul dintre mulți alții, unul dintre mulți alții, unul dintre mulți alții, spunea Eliminatorul.

Acum Nudge băgă de seamă luminițele roșii din ochii lui, văzu cum păleau și clipeau, stingându-se.

— Excelent! scui pă Gasman, dându-i un șut zdravăn. Pentru că ne place să aruncăm chestii în aer, să aruncăm chestii în aer, să aruncăm chestii în aer!

Apoi, toți Eliminatorii rămași părură să se strângă în ei înșiși, ca și cum ar fi fost programați, și dispărură din vedere. După mult, mult timp, stolul văzu midi norișori de praf care arătau că picaseră, în cele din urmă, pe fundul canionului.

— Ei, asta a fost altceva, spuse Iggy

— Și atât de *scârbos!* zise Nudge, scuturându-se încă de resturile de Eliminator.

— La ce te gândești?

Vocea de-abia auzită a lui Fang a răzbătut până la mine peste trosniturile focului.

Mă gândesc la cât de ușor era pe vremea când toată lumea făcea ce-i spuneam eu, mi-am zis cu amărăciune.

— Mă întrebam dacă simt bine copiii, am rostit.

— Locul ăla era mult mai izolat și ușor de apărat. Iar dacă Eliminatorii sunt morți cu toții...

Fang trase o frigăruie din foc și suflă asupra unei bucăți crocante de iepure fript. Da, iepure. L-am prins, iar acum aveam de gând să-l mâncăm. Nu mai intru în amănunte privind etapele intermediare. Chestia este că atunci când se pune problema supraviețuirii, trebuie să supraviețuiești. Nădăjduiesc că nu va trebui să aflați asta niciodată pe pielea voastră.

Mi-a întins frigăruia și-am început să mușc, rânjind la gândul că pe-aici nu se prea aplicau regulile etichetei. Apoi tun început să râd. Fang mi-a aruncat o privire.

— Sărbătoarea de Thanksgiving acasă la Anne, am zis. Stai drept, cu șervetul întins în poală, așteaptă să fie servită toată lumea, spune rugăciunea, ia porții mici, folosește furculița pentru salată, nu râgâi.

Am făcut un semn cu mâna prin peștera prăfuită, unde stăteam ghemuiți în jurul focului, rupând cu dinții fâșii din Urechilă. Fang a încropit un zâmbet vag și-a dat din cap.

— Cel puțin, nu-i șobolan de deșert.

Da, bine, voi, fetițele din culise, cele care scoateți un *Pfui!*. Ia să vedem cum vă descurcați fără să mâncați nimic timp de trei zile, mai ales când sunteți o aberație biologică ce are nevoie de cel puțin trei mii de calorii zilnic, și-apoi vine cineva și vă îmbie cu o bucată fierbinte, afumată și crocantă de carne de șobolan, *au jus*⁷. Ați înfuleca-o atât de repede, încât v-ați arde limba. N-ar fi nici mofturi că de ce nu-i și ketchup.

— Știi ce se spune despre șobolan, am început.

— Toată lumea primește o bucată, am terminat deodată cu Fang.

M-am uitat la el, la fața lui cu trăsături tăioase, ascuțite, acoperită de umbrele lăsate de foc. Crescusem împreună cu el, nu aveam încredere mai mare în altcineva decât el, depindeam de el. Iar acum ne simțeam puțin ca niște străini.

M-am îndepărtat de foc și m-am așezat cu spatele sprijinit de peretele peșterii. Fang s-a șters cu mâinile de blugi și a venit să ia loc lângă mine. Afară era noapte, cu stelele estompate de norii groși și grăbiți. Probabil că în acest loc ploua numai de câteva ori pe an, iar acum se părea că o să plouă. Speram că restul stolului se cuibărise la adăpostul sigur și cald unde-i lăsaserăm noi.

— Ce căutăm noi aici, Fang?

— Copiii vor să găsim un loc unde să fim la casa noastră.

— Și cum rămâne cu Școala și cu salvarea omenirii? am întrebat cu o delicatețe de bisturiu.

— Trebuie să încetăm să le mai facem jocul, a zis Fang încet, privind focul. Trebuie să ne scoatem din ecuație.

— Nu pot, am recunoscut, frustrată. Eu... pur și simplu trebuie să fac asta.

— Max, te poți răzgândi.

Glasul lui era precum foșnetul frunzelor care cădeau toamna, ușor, la pământ.

⁷ În suc propriu (lb. franceză).

— Nu știu *cum*.

Apoi mi s-a pus un nod în gât și m-am frecat cu pumnii la ochi. Mi-am lăsat fața pe brațele care-mi cuprindeau genunchii. Ce nasol! Voiam să fiu înapoi, cu ceila...

Mâna lui Fang mi-a dat, încet, la o parte părul de pe ceafă. Respirația mi s-a oprit în piept și toate simțurile mi-au devenit hiper-alerte. Mâna lui mi-a mângâiat din nou părul, atât de ușor, apoi a plimbat-o pe gât și umeri și în jos, pe spate, făcându-mă să mă înfior.

Mi-am ridicat privirile.

— Ce naiba *faci*?

— Te ajut să te răzgândești, a șoptit el, și apoi s-a aplecat, mi-a ridicat bărbia și m-a sărutat.

În acel moment, mintea mea nu mai putea gândi și nici nu mă putea împinge să mă arunc pe cel mai apropiat perete. Mintea mi se dusese cu totul în clipa când buzele lui Fang le-au atins pe ale mele. Gura lui era caldă și fermă, mâna lui blândă pe gâtul meu.

Îl mai sărutasem eu o dată, atunci când am crezut că moare pe plajă. Însă asta durase o secundă. Iar acum... se tot continua.

Mi-am dat seama că eram tot mai amețită, și-apoi mi-am dat seama că nu respiram. Mi s-a părut că a trecut o oră până când ne-am desprins imul de altul. Amândoi gâfâiam din greu, iar eu l-am privit lung în ochi, de parcă puteam găsi răspunsurile acolo. Ceea ce, firește, nu s-a întâmplat. Tot ce-am văzut acolo a fost dansul flăcărilor micului nostru foc.

Fang și-a dres glasul, părând la fel de surprins pe cât mă simțeam și eu.

— Uită de misiune, a spus cu o voce de-abia auzită. Hai să ne punem cu toții la adăpost, pe undeva.

Și, frate, ce idee grozavă mi s-a părut chiar în acel moment. Puteam fi ca Tarzan și Jane, legănându-ne prin junglă, luând banane direct din copaci, fiind una cu natura, tralala...

Tarzan și Jane și trupa lor de mutanți veseli!

Mâna lui Fang desena acum, încet, cercuri calde între aripile mele, și asta, plus focul hipnotic și stresul zilei, s-au

combinat cu toatele pentru mă face să mă simt oboșită și incapabilă să mai gândesc limpede.

Ce mea de la mine? m-am întrebat. Aproape că mă așteptam ca aici să intervină Vocea, fiind sigură că trăsesese cu urechea la întreaga scenă jenantă.

Acum Fang mă freca pe ceafă. Eram atât istovită, cât și super-atentă, iar când el s-a aplecat — să mă sărute din nou? — am sărit în picioare. El și-a ridicat privirile spre mine.

— Nu sunt... nu simt sigură că-i bine, am murmurat.

Cum suna asta pentru o isteță cu darul convingerii și o limbă ascuțită, ei? Reacționând exagerat și impresionant, am alergat spre intrarea peșterii și m-am aruncat în noapte, desfășurându-mi aripile, simțind vântul cum îmi lovește fața care ardea, auzind vuietul aerului în jurul meu.

Fang nu m-a urmat, cu toate că, atunci când am aruncat o privire înapoi, i-am văzut silueta înaltă, zveltă, stând în fața intrării în peșteră, conturându-se în lumina focului.

Nu departe, am descoperit o lespede îngustă în stâncă, bine ascunsă în noapte, și m-am lăsat să cad pe ea, plângând, simțindu-mă confuză și tulburată, însuflețită și plină de speranțe, și uluită.

Ah, astea-s bucuriile de a fi o adolescentă hibridă, mereu pe fugă.

Ce avea Fang de gând să facă, să *bloggerească* despre cum Max s-a aruncat în gol numai ca să nu trebuiască să-l sărute încă o dată? Nu! în loc de asta, izbi cu pumnul în peretele de stâncă, apoi se strâmbă de durere și de prostia pe care o făcuse, văzându-și încheieturile degetelor însângerate și umflându-se aproape instantaneu.

Înăbuși focul, păstrând doar o grămăjoară de tăciuni încinși, în caz că se întorcea ea și avea nevoie de ajutor să găsească intrarea. Însă era puțin probabil. Împrăstie toate pietrele din culcușul pregătit, frecându-și aripile de șlamul⁸ fin, pentru că-i plăcea senzația. Nu voia să-și verifice blogul — ceva mai devreme, avea aproape opt sute de mii de accesări; nu voia să mai facă nimic altceva decât să zacă nemișcat și să se gândească.

Max.

Doamne, cât de încăpățânată putea fi. Și dură. Și închisă în sine. Ca zidită. Era altfel doar când o ținea pe Angel, sau îi zburlea părul lui Gasman sau când împingea ceva mai aproape de mâna lui Iggy, ca să-i fie lui mai ușor să găsească acel lucru, fără să știe că-l ajutase cineva. Sau când încerca să-i descâlcească lui Nudge coama. Ori — uneori — când se uita la Fang.

Se foi pe pământul tare, și vreo jumătate de duzină de amintiri îi străfulgerară prin minte. Max uitându-se la el

⁸ Deșeuri provenind din fărâmițarea minereurilor.

râzând. Max sărind de pe o stâncă, deschizându-și, brusc, aripile, luându-și zborul, atât de incredibil de puternică și de grațioasă, încât lui Fang i se tăia respirația. Max punând pe cineva la pământ cu pumnii, cu un chip împietrit. Max, sărutându-l pe limbricul ăla de Sam pe veranda lui Anne. Scrâșnind din dinți, Fang se întoarse pe o parte.

Max, sărutându-l pe plajă, după ce Ari îl bătucise bine. Adineaori, gura ei moale lipită de a lui.

își dorea să fie aici, dacă nu lângă el, atunci pe undeva prin peșteră, să-i audă respirația. Va fi cam greu să doarmă fără asta în această noapte.

Înainte ca Fang să ia laptopul cu el și înainte să fie aproape capturați de Eliminatorii roboți, Nudge citise online rețete pentru ieșirile la iarbă verde. Era sătulă de prostii și hotdogi la frigare. Aflase că poți face lucruri uluitoare, cum ar fi să gătești prânzuri întregi învelite în folie, numai pe tăciuni. Se decisese să pună mâna pe o tigaie, cu prima ocazie. N-o să fie prea greu să care după ea o tigaie mică, nu? Iar dacă aveau o tigaie, Iggy le putea găti aproape orice. Numai gândindu-se la asta și-i chiorăiau mațele.

— Miroase bine, spuse Angel, apropiindu-se și îngenunchind lângă foc. Pentru asta-ți trebuia folia?

— Î-hî... făcu Nudge, împungând cu un băț pachetul învelit în folie.

în clipa următoare, *soarele în amurg se stinse cu totul.*

Amândouă ridicară, surprinse, capul, iar Gazzy și Iggy încetară să mai joace X și O. Angel inspiră atât de repede, încât răsună ca un fluierat. Nudge se simți ca și cum propria ei răsufare s-ar fi transformat într-o bucată de ciment înfundată în gâtul ei, pentru că nu putea scoate niciun sunet, nu se putea mișca.

Sute dintre acei roboți cărora Iggy le spunea Zburători acopereau cerul de deasupra canionului lor și veneau din ambele capete. Nudge se gândi că acei câțiva care supraviețuiseră ciocnirii anterioare se duseseră să aducă întăriri. De data asta, trebuie că erau de zece ori mai mulți.

Stolul era prins ca într-o capcană.

— Cina e gata, zise Angel. Și suntem chiar *noi*.

— Sus și valea? întrebă Iggy iar Gazzy răspunse:

— Nu! Sunt chiar deasupra noastră! *Peste tot!*

Urechile lui Nudge erau pline de acel zumzăit oribil, scos, parcă, de mii de albine, și pe când Zburătorii coborau tot mai mult, zgomotul începu să semene cu o incantație, ca im „Suntem mulți, nu puteți învinge!”.

— Putem să încercăm naibii! țipă Gazzy Aplecându-se, apucă un mănunchi de bețe din foc și le azvârli în sus. Mai mulți dintre Zburători se aprinseră. Excelent! Erau inflamabili. Nudge alergă și înșfăcă și ea niște bețe aprinse, însă ținu unul prea aproape și se arse la mână. Totuși, le aruncă în văzduh cât putu de tare, uitându-se uluită cum Zburătorii izbucneau în flăcări.

— Mișto! rânji Gazzy uitând, pentru o clipă, să intre în panică. E ca și cum ar fi fost scăldați în benzină.

— N-au minte, spuse Angel.

Nudge se uită la ea.

— N-au minte, explică Angel din nou, nervoasă. Nu pot să fac nimic.

— Păi, pot eu să-i mușc! strigă Total, gonind în cercuri pe la picioarele lor. Lăsați-mă să mă duc la ei! Lăsați-mă să-mi înfig colții în ei!

Făcea mici salturi prin aer, pocnind din fălci.

— Total! strigă Angel. Ai grijă! Vino înapoi!

— Lasă-mă să le dau o lecție! urlă Total.

Stolul luptă din greu, desigur. Max îi învățase să lupte,

să nu renunțe niciodată, sub niciun motiv. Numai dacă fuga era mult mai rezonabilă, adăuga ea întotdeauna. Fuga ar fi fost grozavă acum, se gândi Nudge, însă în cazul ăsta nu aveau unde să fugă. Canionul era plin de Zburători. Păreau să fie construiți mai mult din metal, cu o pojghiță subțire de Eliminatori pe deasupra. Cei care luaseră foc erau acum numai metal, cu pielea și blana arse și zbârcite pe ei, mirosind îngrozitor.

Iggy aruncă toate bombele pe care le avea (Nudge nu avea nicio idee pe unde le ascunsese și paria că nici Max nu știa de ele), însă toate bombele nu reușiră să distrugă decât vreo cincisprezece, douăzeci de Zburători. Nu era suficient, nici pe departe.

Stolul era prins în capcană. Poate că dacă Max și Fang ar fi fost aici, le-ar mai fi trebuit roboților un minut, două în plus. Așa de grea era situația, atât de disperată.

În douăzeci de minute, stolul devenise o grămadă de momâi înfășurate în bandă adezivă, inclusiv Total. Apoi, Zburătorii îi înșfăcăară pe toți și-i ridicară în aer, zburând ca niște mari prăjitoare de pâine, sau așa ceva. Nudge îi vedea pe Iggy, Gazzy, Angel și Total cu gurile lipite cu bandă, ca și a ei.

Nu vă fie teamă. Angel trimise gândul fiecăruia dintre ei. Nu vă temeți. Max și Fang or să se întoarcă. Or să ne găsească. Or să se înfurie și ei groaznic.

Nudge încerca să nu se gândească la nimic, pentru ca Angel să nu se sperie și mai tare, însă nu reuși să-și deconecteze complet creierul. Așa că Angel ar fi putut s-o surprindă spunându-și: *Nici măcar Max și Fang nu ne pot scoate de-aici. Nimeni nu poate. Țasta-i sfârșitul.*

M-am întors la Fang în dimineața următoare și m-am prefăcut că nu se întâmplase nimic, că inimioara mea, îmbunătățită genetic, nu prinsese aripi și că nu mă văzusem în rochie cu corset, coborând scările la Tara, precum Scarlett O'Hara.

Nici vorbă. Nu era stilul meu. În loc de asta, mi-am făcut apariția, derapând la aterizare, trimițând praf și pietricele în toate părțile, și-am zis:

— Să-i dăm drumul!

În capul listei mele de astăzi cu chestiunile sâcâitoare erau:

- 1) Ciudățenia petrecută între mine și Fang.
- 2) îngrijorarea pentru că părăsisem stolul.
- 3) Un sentiment apăsător de urgență vizavi de reluarea misiunii.
- 4) Cele obișnuite: mâncare, adăpost, siguranță, durata de viață etc.
- 5) Și, desigur, întreaga tărașenie cu salvarea lumii.

Doamne, era greu să-mi dau seama de ce anume să mă îngrijorez mai întâi. Tuturor celor care țineau să contribuie la ulcerul meu, luați-vă un număr și stați la rând!

— Ești tăcută.

Fang mi-a risipit gândurile. Sub noi, kilometri și kilometri de munți și rezervații indiene, iar deșertul arăta ca niște încrețituri pe o față de masă plină de praf.

I-am aruncat o privire.

— Bucură-te cât mai poți.

— Max. A așteptat până când m-am uitat din nou la el. Singurul lucru pe care-l avem este că ne avem unul pe altul. Singura chestie pe care putem conta, indiferent de ce se întâmplă. Trebuie să... vorbim despre asta.

Mai degrabă m-aș fi lăsat sfâșiată de animalele sălbatice.

— Îmi plăcea mai mult când nu vorbeai, am spus. Adică, există un motiv pentru care oamenii nu se uită pe sub bolovani, știi?

— Adică ce vrea să însemne asta? Părea iritat. O să ne prefacem că nu se întâmplă nimic? Asta-i o prostie. Singura cale de a aborda problema asta este s-o discuți deschis.

Uf.

— Iar te-ai uitat la *Oprah*?

Acum îl scosesem din sărite, și a rămas tăcut. Eram ușurată, însă știam că subiectul nu era închis. Apoi, ochii mei au înregistrat zona exactă deasupra căreia zburam cu mare viteză. Era puțin cam greu de spus unde se termina Arizona și unde începea California — ai putea crede că or să traseze peste tot liniile alea albastre de pe hărți, separând statele — însă am recunoscut locul ăsta.

— Cobor! am anunțat, înclinându-mi corpul și lăsându-mi aripile pe spate.

Fang m-a urmat fără niciun comentariu. Practic, puteam simți emanând dinspre el vibrația puternică a dorinței de a-mi sud gâtul, însă nu era prima dată când era cu adevărat furios pe mine, și numai Dumnezeu știa că nu avea să fie nici ultima.

Am aterizat la marginea unei păduri lângă un minuscul orașel din Arizona și-am început să merg spre vest. După două minute m-am oprit, privind drept spre o căsuță dichisită, înconjurată de o curte oarecum asimetrică.

Max, faci o greșeală foarte gravă, spuse Vocea. Vino-ți în fire și dispări de aici chiar acum. Revino la misiunea ta. Vorbesc foarte serios.

Am ignorat-o, emoțiile începând să se învâртеjească înlăuntrul meu.

— Unde suntem? a șoptit Fang.

— La casa Ellei, am rostit, aproape nevenindu-mi să cred. Și a doctoriței Martinez.

— Dacă putem zbura cu toții, de ce suntem în spatele unei remorci? întrebă Iggy în șoaptă.

Fu răsplătit cu un șut puternic dat în coaste de către imul dintre Zburători.

— *Auuu!*

Nudge se crispă, simțind, practic, durerea odată cu el. Din moment ce era orb, nu-i putea vedea fața ori simpatia pe care încerca să i-o transmită.

Totul durea. Nudge n-avea habar de când zăceau pe podeaua remorcii acestui camion imens, simțind fiecare hârtop de pe drum. Erau legați de câteva ore, și nu-și mai simțea mâinile. De fiecare dată când camionul se zguduia, umărul ei sau șoldul i se izbea de podeaua tare și era sigură că avea niște vânătăi enorme. Cu toții le aveau.

După ce-i capturaseră, Zburătorii le puseseră pe cap saci din pânză. Nudge apucase să simtă mirosul a ceva groaznic de dulce. Devenise tot mai amețită și apoi leșinase. Se trezise în camion, îndreptându-se spre Dumnezeu știe unde. Ei, probabil către Școală. Sau Institut. În orice caz, urma să fie un drum lung. Ceea ce însemna că putea să zacă aici și să se gândească îngrozită ia ce avea să urmeze, minut cu minut, oră după oră.

Ce turna: o cușcă. Experimente groaznice, înspăimântătoare, cu adevărat dureroase, de obicei implicând ace. Nudge se strădui să nu scâncească gândindu-se la toate astea. Miros de chimicale. Halate albe.

Lumini orbitoare, sunete îngrozitoare. Știind că astea li se întâmplau și celorlalți din stol. Și nici urmă de Max și Fang.

Și toate astea, și că era legată, și că vedea și restul stolului ei legat și suferind, fără să știe unde erau Max și Fang sau dacă or mai putea, vreodată, să găsească stolul — toate astea nu erau nici pe departe lucrul cel mai rău.

Lucrul cel mai rău era că a tund când s-a trezit, când i-a numărat pe cei din camion, a văzut că rămăseseră numai trei.

Angel lipsea.

Nu că mi-ar fi salvat viața sau așa ceva, Ella și cu doctorița Martinez. A fost mai rău: mi-au arătat cum ar fi putut fi viața în normalitate. Asta m-a obsedat de când ne-am despărțit.

Ce zi era azi? Niciun indiciu. Oare doctorița Martinez nu era la lucru?

Mi-am lăsat mintea să se concentreze asupra acestei chestiuni, pentru a evita o dilemă mult mai grea și mai înfricoșătoare: Or să mai vrea, oare, să mă mai vadă la față?

Sau cea de coșmar: Și dacă li se întâmplase ceva pentru că mi-au oferit adăpost?

Exact ca și prima dată, am rămas nemișcată la marginea curții lor, incapabilă de efortul de voință de a înainta și bate la ușa lor.

Max, a început Vocea, iar eu i-am răspuns în minte. Tu ești cea care mi-a spus că legăturile sunt importante, i-am reamintit. Ei, bine, sunt aici tocmai pentru a face niște legături. Obişnuiește-te.

— Ce naiba facem aici?

Tonul lui Fang, vag curios, însemna că era atât de uluit încât era pe cale să cadă din picioare. Nu aveam niciun răspuns pentru el. Nu aveam un răspuns nici chiar pentru mine. Și apoi, tot ca prima dată, soarta a preluat controlul; sau mai degrabă, doctorița Martinez a ieșit pe ușa din față. A clipit în lumina puternică a soarelui, apoi s-a întors să

încuie ușa în urma ei. Atunci s-a oprit, ca și cum ar fi auzit ceva, sau ar fi simțit ceva: *moi*.

În spatele meu, Fang s-a retras, instinctiv, între copaci, unde putea fi invizibil în umbră. Încet, doctorița Martinez s-a răsucit, în vreme ce eu stăteam încordată și aproape tremurând la marginea curții. Ochii ei căprui-închis au măturat zona, oprindu-se asupra mea aproape imediat. Apoi a deschis gura, fără a scoate niciun sunet. Am deslușit cuvântul „Max”.

Apoi, doctorița Martinez și eu ne-am repezit una spre cealaltă, și totul mi s-a părut ca și cum s-ar fi desfășurat cu încetinitorul. Eu mă pregătisem pentru un banal și nonșalant „Hei, cum îți mai merge?”. Însă visul ăsta s-a dus, s-a dus, s-a dus, baby. Fii loc de asta, m-am agățat strâns de ea, încercând să nu izbucnesc în plâns, simțind o ciudată, profundă și înspăimântătoare satisfacție din senzația pe care mi-o dădea îmbrățișarea ei.

Mâna ei îmi mângâia părul în timp ce-mi șoptea:

— Max, Max, te-ai întors.

Vocea îi suna gătuită, iar eu nu m-am încumetat să vorbesc. Apoi mi-am amintit că mă pretam la această revoltătoare etalare de emoții lacrimoase chiar în fața lui Fang. Care, probabil, nu m-ar lăsa în niciun caz să merg până la capăt cu ea. M-am întors și m-am uitat spre pădure. Cu vederea mea de răpitoare, de-abia i-am putut întrezări conturul vag. Am ridicat mâna spre el, iar privirea doctoriței Martinez s-a întors spre pădure.

— Max? Ești bine? a întrebat ea, ținându-și ochii spre copaci și umbre.

— Da. Nu... nu voiam să mă mai întorc, am spus șovăitor. Dar... eu... noi eram prin apropiere...

Ochii doctoriței Martinez s-au căscat mari când un Fang cu o expresie rigidă pe față a ieșit încet din pădure, ca și cum o umbră ar fi luat formă și s-ar fi trezit la viață. Cum vi se pare asta ca imaginație a unui copilaș-pasăre, ei? Am

suflet de poetesă, asta-i.

— El este... fratele meu, Fang, am murmurat, împiedicându-mă de cuvântul *frate*.

Pentru că mă sărutase. Și, vă rog, fără poante din Sud. Pfu!

— Fang? a zis doctorița Martinez, dăruindu-i un zâmbet lent, încălzindu-mi ziua.

A întins mâna și el s-a apropiat de noi ca și cum ar fi fost tras de un fir invizibil, la fel de încordat și de neclintit cum era întotdeauna. Ceea ce spunea ceva.

S-a oprit la circa doi metri de noi și n-a dat mâna cu ea.

— Fang? Ești... la fel ca Max? a întrebat doctorița Martinez.

— Nu, a răspuns, cu un aer plictisit. Eu simt cel deștept.

Mi-am reprimat pornirea de a-l lovi la țurloaie.

— Păi, intrați, amândoi, a zis doctorița Martinez, părând entuziasmată, buimacă și copleșită. Voiam să dau o fugă până la băcănie înainte să vină Ella de la școală, dar asta mai poate aștepta.

Înăuntru, casa mi se părea mult mai familiară decât cea a Annei Walker, cu toate că stătusem aici numai patruzeci și opt de ore, cu luni în urmă. Poate și pentru că o simțeam ca pe un cămin, primul cămin adevărat în care intrasem vreodată. În urma mea, Fang se ținea aproape de ușă, absorbind fiecare detaliu, numărând ieșirile, plănuiind ce să facă în cazul când izbucneau acte de violență. Așa cum tindea să se întâmple prin preajma noastră.

— Vă e foame, copii? a întrebat doctorița Martinez, scoțându-și jacheta și lăsând jos poșeta. Aș putea să vă fac niște sandviciuri.

— Asta ar fi grozav am spus, iar stomacul mi-a chiorăit numai la acest gând.

Fang adulmeca prin aer.

— Ce-i... mirosul ăsta care...

Doctorița Martinez și cu mine ne-am privit zâmbind.

— *Fursecuri cu fulgi de ciocolată*, am zis amândouă în

același timp.

— Așadar, ai și tu prețul tău, i-am spus lui Fang, vorbind cu gura plină. Sufletul tău pentru o prăjitură.

Asigurându-se că doctorița Martinez nu se uită, Fang mi-a aruncat o căutătură și-a luat încă o mușcătură, savurând, în mod evident, consistența caldă, aroma de vanilie, fulgii de ciocolată aproape topită. I-am adresat un rânjet, apoi am scos limba.

Doctorița Martinez s-a așezat cu noi la masă și-a înmuiat un fursec în cana ei de cafea. M-a bătut ușurel pe braț.

— Sunt cu adevărat bucuroasă să te văd din nou, Max, a zis ea, cu atâta sinceritate încât m-am înroșit. Știi, în ultimul timp au apărut relatări la știri despre niște copii mutanți, care zboară.

Am dat din cap.

— Da. Tot uităm de partea aia a planului nostru cu „să ne dăm la fund și să ne ascundem”.

— Aveți un plan? a întrebat, și îngrijorarea i se oglindea pe față. Ce-aveți de gând să faceți acum? Mai sunt și alții ca voi?

Și chiar atunci, instinctul meu natural pentru conspirativitate și autoconservare s-a declanșat, și-am simțit cum fața îmi devine impenetrabilă. Lângă mine, Fang s-a oprit din mestecat.

Doctorița Martinez mi-a descifrat imediat expresia.

— Nu contează, a spus ea repede. Uită că te-am întrebat așa ceva. Eu doar... aș vrea să pot ajuta și eu în vreun fel.

Doctorița Martinez era veterinar și mă tratase pentru o rană de glonț la clinica ei. Ea a fost cea care a descoperit, când mi-a făcut o radiografie, microcipul din brațul meu.

— S-ar putea să poți, am spus. Ți amintești de microcipul meu?

— Cel din braț? Doctorița Martinez s-a încrunțat. Încă-l mai ai?

— Da. Și încă mai vreau să mi-l scot.

Și-a terminat fursecul, a băut ceva cafea, gândindu-se intens.

— De când ai plecat, ți-am studiat radiografia de vreo sută de ori. A zâmbit. Nu credeam că am să te mai văd vreodată, însă m-a scos din minți, a trebuit să-i dau de capăt cumva. Am tot examinat-o iar și iar, încercând să-mi dau seama dacă mai există și o altă cale de a-ți scoate cipul fără a-ți leza nervii atât de mult încât să nu mai poți să-ți folosești brațul.

— Ai găsit ceva?

Practic, fremătam de nerăbdare. Umerii ei s-au lăsat puțin.

— Nu simt sigură. Se pare că aș putea face ceva cu microchirurgia, dar...

— Fă-o, am zis brusc. *Fă-o acum.*

L-am simțit pe Fang uitându-se la mine, însă am rămas concentrată pe doctorița Martinez.

— Vreau să-mi scot cipul ăsta, am rostit, detestând imediat tonul rugător din glasul meu. Nu-mi pasă ce se întâmplă.

Nu poți risca să-ți pierzi funcționalitatea mâinii, a zis Vocea.

Dintr-un motiv oarecare, o găseam deosebit de agasantă astăzi. *De ce?* m-am gândit, plină de sarcasm. *Crezi că n-aș mai putea salva lumea cu o mână legată la spate?*

Doctorița Martinez părea nehotărâtă, prea prudentă ca să-și asume riscuri. Deodată, Fang m-a apucat de mâna stângă și mi-a răsucit-o, dezgolindu-mi antebrațul pe

masă. Cicatricile roșii, stridente, datând de când mi-am hăcuit brațul cu o scoică spartă, ardeau, încrețite și urâte. Mi s-a urcat sângele-n față, și-am încercat să-mi trag brațul.

— Oh, asta, am mormăit, conștientă de privirea îngrozită a doctoriței Martinez.

— A încercat să și-l scoată singură, a spus Fang abrupt. Aproape că și-a pierdut tot sângele pe plajă. Scoateți-l de acolo, ca să nu mai facă încă o dată prostii din astea. Sau, cel puțin, nu în felul ăsta. Poate în alt fel, a completat el, realist.

M-am încruntat cumplit spre el, urând expresia de consternare de pe fața doctoriței Martinez. Apoi am fulgerat-o pe ea cu privirea, sfidând-o să-și afișeze mila. Jur că i-aș fi dat pe amândoi cap în cap dacă...

— Pot să încerc, a zis ea.

— *Unde-i Angel?*

Șoapta lui Gazzy era de-abia ca o adiere în urechea lui Nudge.

— Nu știu, șopti și ea.

Camionul se opri și ușile din spate se deschiseră. Era ziuă. Zburătorii care călătoriseră cu ei în spate săriră afară, apoi ușile grele de metal fură trântite, făcând ca lui Nudge să-i țiuie urechile. Peste un alt car de ani, ușile se deschiseră din nou, iar imul dintre Zburători le aruncă bucăți de pâine și un fruct pe jumătate putrezit. Ușile se trântiră la loc. Afară izbucniră hohote sinistre.

În pofida beznei din interiorul camionului, Nudge putea vedea destul de bine, la fel și Gazzy. Se târâră șerpuit spre bucățile de pâine. Nudge era atât de înfometată încât îi era rău. Chiar și cu mâinile legate la spate, reușiră să înfulece fiecare firimitură de pâine veche și toate bucățile de fruct, cu excepția celor mai mari.

— Când o să scăpăm din asta, fiecare dintre roboții ăștia o să aibă urme de gheare pe el, mormăi Total.

Ghearele lui erau acoperite cu bandă adezivă.

— N-o să mai scăpăm niciodată de aici, spuse Iggy Am un sentiment cu adevărat nasol.

Nudge nu-și putea aminti să-l mai fi auzit pe Iggy vorbind cu atâta pesimism. Era unul dintre copiii mai mari, la fel ca Fang și Max. De cele mai multe ori, uita că e orb. Era un luptător solid, puternic și amenințător. Auzindu-l

spunând asta, Nudge se simți ca și cum o mână rece îi strângea inima care-i bătea repede.

— O să scăpăm.

Nudge își dorea, pentru a o mia oară, ca ușile să se trântescă la o parte și Max și cu Fang să fie acolo.

Iggy rămase tăcut.

— Trebuie s-o găsim pe Angel, șopti Gazzy Nu-i putem lăsa să-i facă... tot ce i-au făcut ultima dată.

Angel fusese la pământ când au salvat-o data trecută. I-au trebuit câteva săptămâni ca să-și revină. Iar de atunci, era cumva schimbată. Mai tristă. Mai retrasă. Gândindu-se la ce-i puteau face lui Angel, pe Nudge o trecură toți fiorii.

— Trebuie să punem la punct un plan, spuse ea șoptit. Max și Fang ar face un plan. Haideți să ne gândim.

— De ce să nu-l întrebăm mai bine pe Moș Crăciun? spuse Iggy pe un ton care părea plin de amărăciune. Sau pe Iepurașul de Paști?

— Eu aș zice să-i mușcăm, propuse Total. Cum deschid ușile, sărim pe ei, cu mârâituri, colți, de toate. Sau m-aș putea repezi la picioarele lor, îi împiedic, iar apoi voi îi atacați.

— Nu avem colți, explică Gazzy răbdător, părând obosit și deznădăjduit.

— Nu, dar avem dinți, spuse Nudge. Trebuia să fi ros deja banda asta până acum. Haideți! Total mi-o roade pe-a mea, iar eu am să încerc să i-o dau jos pe-a lui Gazzy, și tu, Gazzy, te ocupi de cea de la Iggy. Apoi o să le tragem Zburătorilor niște șuturi în fund!

Înflăcărată de speranțe noi, Nudge se târî în viteză pe podeaua murdară ca Total să-i ajungă la mâini, la spatele ei. Nici nu-i simțise bine atingerea mustăților când ușile de metal se deschiseră din nou cu zgomot și cinci Zburători urcară înăuntru. Se duseră în partea din față a camionului, fără să le pese dacă-i loveau pe copiii-păsări în trecere.

Nudge rămase nemișcată, cu capul lăsat pe podea. Și cu

asta s-a zis cu planul ei.

— E prietenul tău?

Ella fusese incredibil de bucuroasă să mă vadă. Am stat îmbrățișate o bucată de vreme, până când l-am auzit pe Fang oftând nerăbdător. Acum, eram în camera ei, unde se schimba de ținuta de fotbal în hainele de zi cu zi, în vreme ce Fang, în sufragerie, făcea o conversație jalnică și rigidă cu doctorița Martinez.

Spatele oamenilor obișnuiți arată atât de gol și de... *plat* fără aripi. Doar o observație.

— Fang? Nu! Nu, nu, am zis repede. Nu, adică, am crescut împreună, așa că suntem mai mult un fel de... *ăăă*, frați.

— E adorabil, a spus Ella pe un ton firesc, punând pe ea o pereche de blugi și-un hanorac cu glugă.

Încă mai rumegam ce spusese și reacția mea la asta, când mi-a aruncat o privire și-a zâmbit.

— Dar nu-i atât de drăguț ca Shaw Akers, din clasa mea.

I-am întors rânjetul. Ella a sărit lângă mine, pe pat, și-a fost ceva atât de firesc, ca între două surori sau cele meu bune prietene sau așa ceva, încât am simțit un nod în gât.

— Shaw e adorabil, într-un fel serios și uluitor, a continuat Ella, iar trăsăturile i s-au îmblânzit. M-a invitat la balul de Crăciun, însă altcineva mă invitase deja, așa că a trebuit să merg cu primul. Dar mai e și Carnavalul de Primăvară...

Și-a mișcat sprâncenele și eu am râs.

— Mult noroc atunci.

Eu n-aveam niciun Carnaval de Primăvară în agenda mea de întâlniri. Cele mai multe chestii erau de genul „trage șuturi în fundul Eliminatorilor”, „distruge sinistra Școală”, „salvează lumea”.

O bătaie ușoară în ușă m-a făcut să ridic privirea.

— Gata? a întrebat mama Ellei, deschizând ușa.

— Cât se poate de gata, am zis.

Doctorița Martinez ne-a dus la clinica ei. Era după orele de program, astfel că, după cum spunea ea, nu aveam să fim deranjați. A parcat în spate, dincolo de rampa de gunoi, cum ar fi, astfel ca mașina ei să nu fie văzută imediat. În interiorul clădirii, n-a aprins lumina și a încuiat ușa după noi.

— Nu ținem animale peste noapte, așa că nu-i nimeni de serviciu acum, a explicat ea, conducându-ne spre chirurgie.

Masa pentru operații era bună pentru animale care puteau ajunge la, să zicem, mărimea unui Saint Bernard, și picioarele îmi atârnavă la capătul ei. Simțeam pe spate metalul rece, iar luminile erau mult prea strălucitoare. Am închis ochii.

Max, îți interzic să-ți scoți cipul. Vocea părea neobișnuit de aspră.

Da, interzice-mi, am zis în gând, sătulă. Asta a mers întotdeauna atât de bine cu toată lumea.

— În primul rând, am să-ți dau niște Valium, să te ajute să te destinzi, a spus doctorița Martinez, făcându-mi o injecție intravenoasă în brațul fără microcip. De asemenea, o să-ți fac o radiografie toracică și ceva analize de sânge, ca să mă asigur că nu ești bolnavă sau există alte probleme.

Din cauza copilăriei mele bizare, mai puțin integrată social, în mâinile savanților malefici, aveam o reacție violentă la mirosurile tipice de laborator, cum ar fi cel de

spirt, tuburi de plastic, detergent pentru curățatul podelei etc. Când doctorița Martinez mi-a înfipt acul intravenos, a trebuit să mă țin de marginea mesei ca să nu sar în sus și să fug de acolo, pocnind și vreo două persoane în timp ce făceam asta. Inima îmi bătea nebunește, respirația îmi devenea tot mai rapidă, și puteam simți valul năucitor de adrenalină care-mi invadea venele.

Știți ceva? Se pare că Valiumul anihilează imediat tocmai aceste efecte.

— E grozav! am zis cu o amețeață veselă. Mă simt atât de... calmă.

— Ești bine, Max, a spus Ella, bătându-mă ușor pe umăr

— Tot mai vrei să faci asta? a întrebat Fang. Latră o dată pentru „da”.

Am scos limba la el. Cu im dram de noroc, arătările grotești care, probabil, or să ia locul Eliminatorilor n-or să mai poată să ne ia urma odată ce microcipul dispărea de-acolo. Și poate că Vocea o să dispară și ea pentru totdeauna. Nu eram sigură că Vocea avea vreo legătură cu cipul, însă așa se părea. Chiar dacă Vocea fusese dispusă să-mi fie de ajutor uneori, eu tot voiam ca toată lumea, în afară de mine, să dispară din capul meu. Iar asta-i o frază jalnică, una pe care nu mulți erau nevoiți s-o rostească.

Apoi, doctorița Martinez mi-a întins brațul cu microcip și l-a legat de masă.

Instinctiv, am început să intru în panică atunci când doctorița Martinez mi-a priponit brațul, dar apoi frica mi s-a topit fără urmă, la-la-la.

Cineva mi-a luat cealaltă mână. *Fang*. I-am simțit bătăturile, oasele, forța.

— Mă bucur așa de mult că ești aici, am bâiguit, zâmbindu-i amețită. I-am remarcat expresia uluită, îngrijorată, însă am ignorat-o. Știu că totu-i bine dacă ești aici.

Cred că i-am văzut obrajii îmbujorându-se, însă nu mai eram prea sigură de nimic. Am simțit două înțepături de ac în braț, și-am rostit pe un ton prietenos:

— Hei.

— E doar anestezia locală, a explicat doctorița Martinez. Îi trebuie un minut ca să-și facă efectul.

— Oh, ia uită-te, ce drăguțe simt luminile, am zis ca prin vis, observându-le de-abia a tund.

Am zâmbit, pentru că luminile dansau deasupra capului meu, în roz, galben și albastru. Am simțit un fel de apăsare asupra brațului meu și mi-am zis: *Ar trebui să mă uit să văd ce se întâmplă*, dar apoi gândul s-a dus, alunecând ca un jeleu pe capota încinsă a unei mașini.

— Fang?

— Da, sunt aia.

M-am străduit să-mi concentrez privirea asupra lui.

— Mă bucur așa de mult că ești aici.

— Da, am priceput asta.

— Nu știu ce m-aș face fără tine.

M-am uitat la el, încercând să văd dincolo de luminile prea strălucitoare.

— O să fii bine, a mormăit.

— Nu, am zis, brusc conștientă de cât de rău o să mă simt. N-o să fiu deloc bine. *Absolut deloc.*

Părea să fie foarte necesar să priceapă asta. Din nou, am simțit cum sunt trasă de braț, și chiar mă întrebam ce era cu asta. Avea de gând mama Ellei să înceapă odată operația?

— E-n ordine. Calmează-te, a spus el. Părea încordat și nervos. Liniștește-te. Nu încerca să vorbești.

— Nu mai vreau deloc microcipul, am explicat amețită, apoi m-am încruntat. De fapt, nu l-am vrut *niciodată*.

— OK, a spus Fang. Ți-l scoatem acum.

— Vreau doar să mă ții de mână.

— Te țin de mână.

— Oh. Am știut eu.

Am ațipit preț de câteva minute, de-abia conștientă de ce se întâmpla în jur, însă simțind încă mâna lui Fang într-a mea.

— Aveți vreun fotoliu La-Z-Boy⁹ pe undeva? m-am chinuit să întreb, făcând eforturi considerabile pentru fiecare cuvânt.

— Hmm, nu, am auzit vocea Ellei pe undeva, prin spatele capului meu.

— Cred că mi-ar plăcea un fotoliu La-Z-Boy am meditat, lăsându-mi ochii să se închidă din nou. Fang, să nu pled nicăieri.

— Nu plec. Sunt aici.

— OK, am nevoie de tine aici. Să nu mă lași baltă.

— N-am să te las.

— Fang, Fang, Fang, am murmurat, copleșită de emoție.

⁹ La-Z-Boy — Fabricant american de mobilă, cu sediul central în Monroe, Michigan.

Te *iubesc*. Te iubesc *așa de muuult*.

Am încercat să-mi întind mâinile, spre a-i arăta cât de mult, dar n-am putut să mi le mișc.

— Oh, Doamne, a rostit Fang, cu vocea cam sugrumată.

— OK, am terminat, a zis, în cele din urmă, doctorița Martinez. Cipul a fost scos. Am să-ți dezleg mâna, Max, și apoi vreau să-ți miști degetele.

— OK.

Mi-am mișcat degetele pe care Fang încă le mai ținea în mâna sa.

— Celelalte, a zis el.

— Dă-i drumul și mișcă-ți-le, Max, a spus doctorița Martinez.

— Le mișc, am răspuns, dând și mai tare din ele.

— Oh, a făcut doctorița Martinez. Oh, nu.

Așadar, asta-i povestea, oameni buni. E cel mai *umilitor* act de recunoaștere pe care l-aș fi putut *concepe* vreodată, plus pierderea mâinii mele stângi, totul în aceeași zi. Adică, mâna era tot la locul ei, însă atârna flască. Mai decorativă decât orice altceva în acel moment.

Cam la fel ca și mândria mea.

De fiecare dată când mi-aduc aminte cum am declarat ca o toantă, „te iubesc așa de muuult”, mă cutremur din nou. Numai această experiență este o garanție că n-am să mă mai aburesc *niciodată* cu Valium sau orice altceva asemănător.

Doctorița Martinez a fost incredibil de supărată din cauza mâinii mele. A plâns după aceea și-și tot cerea scuze.

— Hei, eu te-am obligat s-o fad, i-am spus.

— Nu tu m-ai obligat. Eu n-ar fi trebuit să încerc așa ceva.

Arăta distrusă.

— Fie ce-o fi, sunt bucuroasă că nu mai am cipul, am zis. Chiar simt bucuroasă că nu-l mai am.

În ziua următoare, nu mai aveam nici Vocea și-am început să învăț să mă descurc doar cu mâna dreaptă. Era un chin, dar începeam să prind șpilul. Din când în când, tot încercam să-mi mișc degetele mâinii stângi, și, din nou, nu reușeam nici măcar un zvâcnet sau un tremur. Cu toate astea, brațul mă durea.

Din când în când, simțeam ochii întunecați ca noaptea ai

lui Fang opriți asupra mea, până când mi-a venit să mă cațăr pe pereți. Când doctorița Martinez și Ella au ieșit pentru un moment afară, l-am încolțit.

— Ce-am zis ieri, nu înseamnă absolut nimic! am șuiurat. Îi iubesc pe *toți* cei din stol! în plus, n-am vorbit eu, ci Valiumul.

O expresie insuportabilă de îngâmfare i-a apărut pe fața de obicei impasibilă.

— Î-hî. Îți tot spui chestia asta. Mă iubeeeeești.

Am dat să-i trag una, însă el a sărit înapoi sprinten, și tot ce-am reușit să fac a fost să mă lovesc la brațul stâng, și să mă doară. A râs de mine, apoi a arătat spre pădurea de-afară.

— Alege un copac. Mă duc să cioplesc inițialele noastre în el.

De-abia înăbușindu-mi un țipăt de furie, am alergat pe hol și apoi în baie, trântind și încuind ușa. Auzul meu superfin a înregistrat chicotelile de afară. Cuprinzându-mi capul cu mâna dreaptă, am murmurat:

— Doamne, ajută-mă!

Prea târziu pentru așa ceva, Max, a spus Vocea. Acum, numai tu singură te mai poți ajuta.

Oh, nu! Vocea n-avea nicio legătură cu microcipul. Era tot în capul meu. Iar bilanțul zilei de azi era:

1) Mâna stângă de nefolosit.

2) Fang ia de bun un episod siropos pe care nici măcar nu l-am *intenționat*.

3) Vocea-i tot cu noi.

Ținând cont de aceste întâmplări revoltătoare, nu mai era decât un singur lucru de făcut. Ținându-mi brațul stâng bandajat dincolo de perdeaua dușului, m-am așezat în cadă, lăsând apa să-mi curgă drept pe cap, și m-am pus pe plâns.

— Nu cred că ar trebui să pled înainte să ți se vindece brațul, a spus doctorița Martinez, cu un aer îngrijorat. Ți-o spun asta ca doctor Max.

— Lipsim de prea mult timp, am zis. În afară de asta, cu puterea noastră uluitoare de vindecare de mutați, ar trebui să fiu bine cam în, ăăă... douăzeci de minute.

Știa că exageram, dar, de asemenea, mă cunoștea destul de bine ca să știe că lucrurile mărunte, cum ar fi vindecarea și bunul-simț, nu-mi afectau, de regulă, deciziile.

— Nu vreau să pled, a rostit Ella cu jale. Niciunul dintre voi.

— Știu, am zis. Dar trebuie. Trebuie să revenim la... ăăă... situația noastră.

— Max, te putem ajuta cu ceva?

Ochii mamei Ellei oglindeau o emoție profundă care m-a tulburat. Salvarea lumii nu părea o sarcină transmisibilă.

— Nu, nu cred, am răspuns politicos.

În spatele meu, Fang stătea și aștepta, urând să se afle în câmp deschis, în curtea lor. Se purtase ciudat toată dimineața, și nu știam dacă asta era din cauza mâinii mele betege, a ceea ce spusese *din greșeală*, sau altceva. Oricum, știam că ardea de nerăbdare să plece, și o parte din mine la fel.

O altă parte, nu.

Desigur, ne-am îmbrățișat. Oamenii ăștia nu pot face

nicio mișcare fără să nu îmbrățișeze pe cineva. Mă simțeam vulnerabilă, nefiind capabilă să fac lucrul ăsta decât cu brațul drept — pe cel stâng mi-l puteam ridica, însă era cu totul mort de la cot în jos. Nasol.

Am văzut-o pe doctorița Martinez pornind spre Fang, cu brațele deschise, însă o privire spre fața lui a făcut-o să se oprească, apoi să zâmbească binevoitoare și să-i întindă mâna. Spre ușurarea mea, el a acceptat-o.

— Mă bucur atât de mult că te-am cunoscut, i-a spus ea, părând că face eforturi mari să se abțină să-l îmbrățișeze.

A rămas bățos, fără să spună nimic.

— Să ai grijă de Max.

A dat din cap, cu gura țuguiață într-o parte. Știa că numai ideea că cineva ar trebui să aibă grijă de mine m-ar face să mă zburlesc toată. M-am încruntat. Desigur, vom discuta noi și asta.

— Ne mai vedem, i-a spus Ellei și doctoriței Martinez în felul ăla al lui exuberant și ultra-emoțional, foarte teatral, care-l caracteriza.

Apoi a străbătut curtea în fugă, sărind în sus, desfăcându-și aripile înainte de a ajunge în pădure. Le-am auzit pe amândouă icnind la vederea aripilor de patru metri și ceva ridicându-l, fără niciun efort, pe cer, atât de întunecate încât păreau aproape vineții în lumina soarelui.

I-am zâmbit Ellei și mamei ei pentru ultima dată, cu un sentiment real de tristețe, în pofida brațului meu betegit. Mi-am spus: *Acum că le-am regăsit, pot oricând reveni.*

Și chiar credeam că aș putea asta, când totul avea să se sfârșească. *Dacă* avea să se sfârșească vreodată.

Zburând din nou, m-am simțit la fel de minunat și de înviorată ca întotdeauna când îmi luam zborul iarăși. Fang și cu mine nu ne-am vorbit preț de vreo patruzeci de minute, îndreptându-ne spre locul unde lăsaserăm stolul. Eram foarte îngrijorată și începuseră să-mi treacă prin minte tot felul de scenarii aproape-cu-siguranță-imposibile, cum ar fi să ne facem rost de celulare, ca să putem ține legătura între noi în momente de felul ăsta. În cele din urmă, discuția n-a mm putut fi evitată.

— Ce-i cu tine? am întrebat brusc.

Ca și cum ar fi așteptat asta, Fang s-a ridicat, menținându-și viteza în așa fel încât s-a plasat aproape deasupra mea. În timpul zborului, asta era cea mai ușoară cale de a-i da cuiva ceva. Mi-am ridicat mâna dreaptă, iar el a întins-o pe-a lui în jos, împingându-mi în mână o hârtiuță pătrată. M-am uitat la ea, în vreme ce el și-a schimbat ușor poziția, până am ajuns din nou imul lângă altul.

Era o fotografie, și-am recunoscut-o.

Era poza cu Gasman mic, găsită de Fang și de mine în casa părăsită, adăpostul drogaților, acum vreun milion de ani. O lăsasem în rucsacul meu, ascuns laolaltă cu ceilalți în canion.

— De ce-ai adus-o? l-am întrebat pe Fang.

— N-am adus-o. Avea glasul calm, ca de obicei, însă i-am ghicit o anumită încordare. Am găsit-o.

— Poftim?

Asta n-avea nicio noimă.

— Unde-ai găsit-o?

— Între două cărți din biroul de-acasă al doctoriței Martinez, a zis, privind-mă, sesizând șocul resimțit de mine. Între o carte despre teoria recombinării ADN... și una despre păsări.

Ei, bine, dacă informația neașteptată ar avea forță fizică, tărtăcuța mea ar fi explodat pe loc, iar bucăți din creierul meu l-ar fi împrăștiat pe cine știe ce tontălău abulic din parcarea unui magazin cu articole de băcănie de jos.

Să zicem că am fost uluită, iar mie nu mi se întâmplă asta cu una, cu două, vă spun eu. Am rămas cu gura căscată, holbându-mă la mutra întunecată a lui Fang, și numai convingerea că aș fi început să înghit insecte dintr-un moment în altul m-a făcut să închid gura.

Nu degeaba sunt conducătoarea grupului. Adică, sunt cea mai mare, dar sunt liderul pentru că sunt deșteaptă, puternică, rapidă și hotărâtă. Doresc să *fiu* liderul. Sunt factorul decizional. Iar acum, cu o incisivitate tipică liderilor, am adunat doi cu doi și-am venit cu o singură întrebare care va pătrunde direct și crucial chiar în miezul lucrurilor:

— Poooooooooftim?

— Am găsit fotografia în biroul de-acasă al doctorei Martinez, a reluat Fang, dar i-am făcut semn să tacă.

— Ai căutat prin biroul ei?

Nu-mi trecuse niciodată prin cap să fac așa ceva. Nici prima dată, nici acum. Fața lui rămăsese impasibilă.

— Îmi trebuia o agrafă de birou.

— Avea cărți despre combinarea ADN?

— Și despre păsări.

— E medic *veterinar*.

— Bine, e veterinar. Însă anatomia aviară, *plus* teoria recombinării ADN, *plus* fotografia lui Gasman...

— Oh, Doamne, nici nu mai pot gândi, am murmurat, ducându-mi mâna la cap.

Totul face parte din viziunea de ansamblu, Max, a adăugat, îndatoritoare, Vocea. Tot ce trebuie să faci e să aduni toate piesele la un loc.

Textele astea de răvașe din plăcintă nu aveau niciun efect asupra mea. Adică, aș fi putut afla asta de oriunde, *fără* să am nevoie să-mi răsune o Voce dubioasă în cap.

— Oh, chiar așa? am mârâit. Nu trebuie decât să pun piesele laolaltă? Excelent! Mulțam pentru marele pont! Aș vrea să-mi fi spus mai devreme, tu...

Atunci mi-am dat seama că vorbeam cu glas tare și-am tăcut din gură. Nu știam ce să cred. Iar Fang era singurul față de care aș fi recunoscut asta. Oricare altul dintre copii să fi fost aici, aș fi inventat ceva să ascund adevărul. Am dat din cap.

— Nu știi care-i schema aici. Știu că m-a ajutat, nu o dată, d de două ori.

Fang n-a spus nimic, în stilul ăla iritant al lui.

Eram, practic, în canionul unde lăsaserăm stolul. Am căutat prin zonă, însă n-am văzut fumul trădător al focului lor. Ceea ce însemna că erau isteți măcar acum, dându-se la fund, că erau...

Fang și cu mine am coborât în canion, însă deja ne dăduserăm seama. Știuserăm și de la șazeci de metri înălțime. Nu trebuia să ating cenușa vetrei sau să arunc priviri prin jur, căutând indicii, cu toate că am făcut-o, desigur.

Era cât se poate de oribil și înspăimântător de limpede: stolul nu mai fusese pe-aici de vreo două zile. Fundul hârșăit al canionului dezvăluia că au fost luați cu forța. În vreme ce eu îmi băgăm, fericită, botul în fursecuri cu fulgi de ciocolată, prietenii mei erau capturați, cu tot ceea ce implică asta.

Mi-am lăsat capul în palma dreaptă, ridicându-mi, inutil,
brațul stâng.

— Rahat!

O descriere cu totul deficitară.

Când Nudge își deschise, în cele din urmă, ochii, camionul se pusese în mișcare. Nu-și putea aminti ultimele câteva ore, așa că se gândi că dormise. Răsucindu-se într-o parte și alta, îi văzu pe Gazzy și Iggy zăcând cu ochii închiși, probabil dormind. Chiar și Total părea istovit, întins într-o rână, nici măcar nu gâfâia.

Angel dispăruse. Max și Fang nu aveau nicio idee unde erau ei sau ce se întâmplase. Iggy părea că se dăduse bătut.

Deși Gasman nu o spusese, Nudge știa că era mult mai speriat decât ar fi fost dispus să admită. Dăre de lacrimi uscate îi străbăteau obrajii murdari, făcându-l să arate mai mic și mai neajutorat decât îl văzuse vreodată.

Mișcându-se ușor, Nudge putea vedea când Zburători așezați aproape de partea din față a camionului, stând cu spatele sprijinit de pereții caroseriei. De acolo, păreau aproape ca niște Eliminatori obișnuiți, însă aveau ceva ușor diferit față de ei. Practic, erau roboți din metal, cu o piele subțire de Eliminator care-i îmbrăca. Blana lor nu era atât de deasă. Și nici nu se transformau, pentru a arăta aproape ca oamenii, d rămâneau tot timpul cu aspectul lor de lup.

Nudge închise din nou ochii, obosită și cu dureri peste tot, prea istovită ca să gândească. Aveau nevoie de un plan. Totul părea atât de copleșitor și înspăimântător.

Camionul se opri cu o zguduitură, scrâșnetul frânelor

zgâriindu-i lui Nudge urechile. Apoi, deplasarea deveni foarte zgâlțâită, ca și cum ar fi ieșit de pe carosabil și-ar fi luat-o pe câmp acum. *Au, au, au*, se gândi Nudge, mușcându-și buza ca să nu înceapă să urle. Gazzy și Iggy deschiseră ochii amețiți, iar Total se mișcă.

— Sper că asta-i o pauză pentru pipi, mormăi el.

De afară se auzeau strigăte. Cei trei copii-păsări se chinuiră să se ridice, cu mâinile încă legate la spate cu bandă adezivă. Cele două uși din spate ale camionului fură trântite la o parte cu niște zăngănituri care-ți zdruncinau creierii. Lumina soarelui năvăli înăuntru, făcându-i să clipească și să-și întoarcă toți capul. Zburătorii din camion o luară spre ieșire.

Din fața camionului izbucniră alte urlete, glasuri ridicate. Nudge nu vedea nimic, cu excepția unui drum de pământ, pustiu, cu vegetație pitică pe marginile lui. Nicio clădire, nici cabluri electrice. Nimeni prin apropiere ca să-i ajute. Nicăieri unde să poată fugi. Aripile le fuseseră lipite de spate.

— Ce se întâmplă?

Șoapta lui Iggy de-abia se auzise, însă un Zburător îl lovi cu piciorul.

— Ține-ți gura! mârâi el, răsunând ca un mesaj telefonic înregistrat.

Nudge auzi pași mulți și repezi îndreptându-se spre partea din spate a camionului. Se pregăti pentru orice urma să se întâmple.

Adică, pentru ceea ce niciunul dintre ei n-ar fi putut prevedea nici într-un milion de ani.

Un grup copleșitor de Zburători înconjură spatele camionului, cu fețele lor îmblânite încremenite în rânjete identice. Nudge înghiți nodul care i se pusese în gât, prefăcându-se a fi mai curajoasă decât era. Mulțimea se foia fără astâmpăr, iar Nudge văzu că se despărțea, făcând un culoar de trecere pentru cineva. *Max?* Inima-i tresări la posibilitatea asta. Max, chiar și legată cobză, ca vai de ea,

aruncată în camion împreună cu ei, ar fi fost extraordinară, un astfel de bine-venit...

Era Jeb!

Nudge simți ca și cum ceva îi încheșta inima când se uită la chipul care reprezenta atât de mult din copilăria ei. Jeb îi salvase. Apoi murise — sau așa crezuseră ei, că era mort. Apoi se arătase din nou, fiind evident că era unul dintre Ei. Nudge știa că Max îl ura acum. Așa că și ea îl ura la rândul ei.

Își miji ochii.

Din spatele lui Jeb ieși un Eliminator, imul adevărat, și rămase lângă el. Era Ari! Ari, care murise și el, apoi nu prea. Ari era singurul Eliminator adevărat pe care-l vedeau de o bună bucată de vreme. Nudge arboră o expresie plictisită, așa cum îi văzuse pe Max și Fang făcând de o mie de ori. *Da, da, Jeb și Ari, se gândi. Ia arătați-mi ceva nou.*

Apoi, din spatele lui Ari se mai ivi cineva. Nudge căscă ochii cât cepele, iar răsuflarea-i rămase în gât. Deschise gura, însă fără să scoată niciun sunet. În loc de asta, buzele-i închipuiră un singur cuvânt: *Angel*.

Nudge cercetă ochii albaștri ai lui Angel, însă parcă erau ai unui necunoscut. Nudge nu-i mai văzuse niciodată așa.

— Angel!

Gazzy părea fericit, dar, totodată, îngrijorat.

— Angel? rosti Nudge în cele din urmă, simțind furnicături de frică alunecându-i pe ceafă ca apa.

— E timpul să muriți, spuse Angel cu glăsciorul ei dulce, de fetiță.

— E prea ușor, murmură Fang, încruntându-se spre solul aflat la vreo șase sute de metri sub noi.

— Și eu m-am gândit la fel. Au făcut absolut totul, mai că nu ne-au pictat niște săgeți galbene uriașe cu inscripția: *la-o pe aici, neamule!*

Zburaserăm descriind un cerc uriaș, și într-o oră descoperiserăm urme de cauciucuri. Părea un camion mare, cu multe roți, și lăsase pe autostradă nisip din deșert cam pe vreo opt sute de metri. Nu ne puteam gândi la niciun alt motiv pentru care un camion fusese ascuns de pe șosea, pentru ca apoi să fie scos la iveală. Doar dacă nu cumva aparținuse braconierilor de cactuși. Sau unor colecționari de nisip. Sau vreunei echipe de filmare.

Cum aici eram la Dracu' n Praznic, SUA, nu exista decât șoseaua, întinsă pe zeci și zeci de kilometri. Așadar, aveam un drum cu urme dare de cauciucuri, îndreptate într-o direcție. Uau, cât de evident, nu?

— Și să cădem noi mesa din cauza regresului nostru brusc și neașteptat la o incredibilă prostie? am zis.

Fang a clătinat, sumbru, din cap.

— Cădem pentru că n-avem încotro.

— Oh, da. *Precis.*

După trei ore de zbor rapid, i-am zărit: un trailer cu optsprezece roți, tras pe dreapta în cel mai dezolant și pustiu loc din întreaga Arizonă. Nu puteai sima la 911 de acolo. Nu aveai unde să alergi după ajutor. Puteai lansa

rachete luminoase din jumătate-n jumătate de oră, timp de patru zile, și să nu fii văzut de *nimeni*.

— Așa pare să fie locul, am zis cu un oftat. Și ia te uită ce mulțime-i acolo, jos. Credeam că toți Eliminatorii au fost exterminați.

— Așadar, te-a mințit Vocea?

— Nu, am zis încet, pe când interceptam amândoi un curent de aer. De fapt, nu m-a *mințit* niciodată. Așa că dacă chestiile alea nu-s Eliminatori, atunci sunt înlocuitorii lor. Oh, ce bucurie!

— Mda. Fang a clătinat din cap, un *nu* hotărât. Pe cinci parai că sunt mai răi decât primii. Și că, probabil, au arme.

— Fără-ndoială.

— Și, bineînțeles, că ne așteaptă.

— Am făcut totul, în afară de a răspunde în scris la invitație.

— Urâsc asta.

Fang se uita intenționat oriunde în altă parte, numai la mâna mea inutilă nu.

— Și asta se întâmplă pentru că încă ești cu scaun la cap.

Am dat un ocol larg, încercând să mă pregătesc pentru o luptă imposibilă: vom fi depășiți numeric cu vreo câteva sute la doi, de către ceva mult mai rău decât Eliminatorii. N-aveam habar dacă restul stolului va putea da o mână de ajutor.

Era aproape o misiune sinucigașă.

Din nou.

— În toate astea, există o singură parte bună, a spus Fang.

— Da? Și care-i aia?

Că noii și perfecționații Eliminatori ne vor mutila înainte de a ne ucide?

Mi-a rânjit atât de brusc încât pentru o clipă am uitat să dau din aripi și-am pierdut câțiva metri din altitudine.

— Mă iubeeeeești, a fredonat el șmecherește.

Depărtându-și brațele, a adăugat: Atât de *mult* mă iubești.

Urletul meu de furie dezlănțuită a putut fi auzit, probabil, în California și poate Hawaii. Cu siguranță de către armata neidentificată de jos. Nu-mi păsa. Mi-am pliat aripile pe coaste și m-am avântat în picaj, să mă îndepărtez de Fang cât mai repede posibil. Acum, că mă umpluse cu o poftă de sânge oarbă și furioasă, eram gata să mă răfuiesc cu vreo două mii de înlocuitori de Eliminatori, indiferent ce erau.

Ceea ce, am recunoscut în sinea mea, s-ar putea să fi fost și planul lui.

În mod uluitor, am putut ateriza amândoi cu zgomot pe acoperișul remorcii camionului fără a fi umpluți de găurile deloc aerodinamice ale gloanțelor.

Capetele s-au răsucit spre noi, capete de Eliminatori, însă era ceva diferit la ele. N-aș fi putut spune sigur ce anume.

— Iggy? am strigat.

— Max! i-am auzit țipătul înfundat din spatele camionului, și am gonit într-acolo.

— Gașcă, sunteți OK... am început, apoi am dat cu ochii de Jeb, Ari și Angel, stând în picioare. Angel! am strigat. Ești bine? Pe tipii ăștia am să-i spa...

Privirea din ochii de gheață polară ai lui Angel m-a oprit pe dată.

— Ți-am mai spus că eu ar trebui să fiu liderul, Max, a rostit ea cu un glas de o monotonie înspăimântătoare. Acum e timpul să mori. Ultimele forme de viață din laboratoare simt exterminate, și așa veți fi și voi. S-a întors spre Jeb: Corect?

Jeb a dat grav din cap, și apoi lumea s-a întunecat într-o clipită.

PARTEA A 2-A
A ÎNCEPUT ȘCOALA... PE VECIE

Îmi simțeam capul ca și cum ar fi fost folosit pe post de bilă pentru popice din marmură solidă. Inima-mi bătea nebunește, respirația îmi era întretăiată și superficială, și fiecare mușchi din trup mă durea. Nu știam ce se petrece, dar era de rău.

Am deschis ochii.

Cuvântul *rău* era cu totul nepotrivit pentru a descrie situația, încât părea desprins dintr-o altă limbă, una de imbecili naivi. Eram legată de un pat metalic de spital, încheieturile mâinilor și gleznele îmi erau imobilizate cu bandă scai. Și nici nu eram singură.

Făcând un efort, mi-am ridicat capul, luptându-mă cu un val instant de greață, care m-a făcut să mă înece și să înghit convulsiv. La stânga mea, de asemenea legat de un pat de spital, Gasman respira agitat, tresărind în somn. Lângă el, Nudge începea să se miște, gemând încet.

Întorcându-mă spre dreapta, l-am văzut pe Iggy. Zăcea nemișcat, cu ochii deschiși, holbându-se la tavanul pe care nu-l putea vedea. De cealaltă parte, Fang se încorda pe tăcute, forțându-și legăturile de scai, cu fața palidă și marcată de o îndârjire sumbră. Când a simțit că mă uit la el, am văzut cum ușurarea i-a împlânzit privirea pentru o fracțiune de secundă.

— Ești bine? am mimat.

A dat scurt din cap, apoi și l-a înclinat, arătând spre ceilalți. Am încuviințat din cap obosită, caracterizând

situația noastră cu expresia universală „ce porcărie”. A zvâcnit din cap spre un pat aflat vizavi de noi. Acolo zăcea Total, părând mort, cu excepția câte unei tresăriri de mușchi, cu membrele lui scurte legate la fel ca ale noastre. Părea jigărit, cu smocuri de blană lipsă în jurul botului.

Mișcându-mi capul cu grijă, ca să nu vomit, am examinat împrejurimile. Ne aflam într-o cameră simplă, vopsită în alb, fără ferestre. Și cred că am văzut o ușă dincolo de patul lui Nudge, însă nu eram sigură.

Iggy, Fang, eu, Gazzy, Nudge, Total.

Angel nu era aici.

Am tras aer în piept, m-am pregătit să mă lupt cu legăturile, și atunci mi-a picat fisa: mirosul. Mirosul ăla de chimicale, antiseptic, de spirt, detergent pentru podele, tubulatură din plastic. Mirosul care îmi umpluse nările zi de zi, în primii zece ani din viața mea.

Îngrozită, m-am holbat la Fang. Mi-a adresat o privire întrebătoare. Dorindu-mi cu disperare să fi greșit, însă cu convingerea terifiantă, revelatoare, că nu greșisem, am mimat răspunsul:

„Școala.”

Ochii lui Fang s-au aprins aprobatori, și aia era singura confirmare de care aveam nevoie în coșmarul ăsta.

Eram din nou la Școală.

Școala, locul ăla îngrozitor, sinistru, unde petrecuserăm ultimii patru ani încercând s-o ștergem, să scăpăm de-acolo. La Școală se făcuseră experiențe pe noi, fuseserăm testați și retestați și pregătiți. Din cauza acestui loc, n-o să mai pot niciodată să văd oameni în halate albe lungi și n-o să-mi pot lua niciodată licența în chimie. Din cauza acestui loc, când vedeam o cușcă de câini la PetSmart mă treceau toți florii.

— Max?

Glasul lui Gazzy suna prăfuit și uscat.

— Hei, dragule, am răspuns pe cât puteam de încet.

— Unde suntem? Ce se-ntâmplă?

Nu voiam să-i spun, însă, pe când mă chinuiam să gădesc o minciună plauzibilă, adevărul și-a făcut loc în mintea lui și s-a holbat la mine, îngrozit. L-am văzut rostind, pe mutește, „Școala”, și n-am avut încotro, a trebuit să dau din cap. Al lui a căzut la loc, pe pat, și-am văzut că părul lui blond, ciufulit cândva, era o încâlceală cenușie.

— Hei! a făcut Total cu o indignare firavă. Cer să mi se aducă un avocat.

Însă bătoșenia lui caracteristică era subminată de tristețea dureroasă din vocea sa.

— Avem vreun plan B? Sau C? Măcar un Z? l-am auzit pe Iggy.

Glasul lui era lipsit de viață, de energie, și aveam

impresia că renunțase la tot și se lăsase în voia sortii.

Mi-am dres vocea și-am înghițit un nod.

— Da, bineînțeles, am zis, străduindu-mă să-mi adun orice urmă de autoritate de care mai dispuneam. Întotdeauna există un plan. În primul și-n primul rând, să scăpăm de legăturile astea.

Am simțit că Nudge se trezise și m-am uitat spre ea. Ochii ei metri, căprui, erau solemni, buzele strânse, încercând să nu tremure. O urmă vineție îi acoperea obrazul și-am văzut că avea mai multe pe brațe. Întotdeauna o considerasem un copilaș, la fel ca și pe Gazzy și Angel, dar, dintr-odată, mi s-a părut cu zece ani mai mare.

Pentru că *știa*, și asta i se citea în ochi.

Știa că eram într-un mare, foarte mare bucluc și că eu nu aveam niciun plan, și că nu exista nicio speranță.

Ceea ce descria destul de bine situația.

Nu știu cât timp după aceea — după ce brațele mi-au amorțit, dar înainte ca gleznelor să înceapă să-mi ardă și să mă furnice — ușa s-a deschis. O femeie micuță, cu părul cărunt, într-un halat alb, a intrat cu o tavă. Bunica malefică a cuiva. Un miros nou s-a răspândit în aer. Am încercat să nu-l inspir, însă era inevitabil. Femeia s-a îndreptat direct spre mine, cu un zâmbet pe fața ei cu trăsături plăcute.

Adună-te, Max. Asta-mi spuneam eu însămi. Nu mai auzisem Vocea de la încăierarea din deșert. Am încercat să par pe cât de detașat putea părea un copil-pasăre în vârstă de paisprezece ani, legat de un pat de spital *din iad*.

— Asta-i ceva nou, am zis pe un ton rece. Tortură cu fursecuri cu fulgi de ciocolată. A fost ideea ta?

Femeia a părut descumpănită, însă a încercat să-și îmblânzească expresia.

— Ne-am gândit că s-ar putea să vă fie foame, a zis. Sunt proaspăt scoase din cuptor

A clătinat tava puțin, ca să se asigure că aroma incredibilă, de vanilie, a fursecurilor proaspăt făcute ajungea la noi toți.

— Î-hî, am spus. Adică voi toți, savanții nebuni și răi, vă petreceți pauzele de cafea scoțând tăvi cu cele mai bune preparate de patiserie. Ce să zic, e penibil.

A părut surprinsă, iar eu am simțit cum furia începea să-mi încălzească sângele.

— Adică, o bilă albă pentru pușcărie, am continuat, făcând un semn cu capul spre încăpere. Felicitări pentru legăturile cu scai. Simt bune ca început. Dar ați dat-o-n bară cu fursecurile cu fulgi de ciocolată. Ai lipsit de la școală când s-a predat tratamentul ostaticilor?

Niște pete roz i-au înflorit pe obraji și ea s-a dat înapoi.

— Țineți-vă nenorocitele de fursecuri, am zis, mijindu-mi ochii și lăsând o urmă de mârâit să-mi pătrundă în glas. Indiferent ce planuri aveți cu noi, cretini siniștri, dați-i drumul mai departe. Pen' că altfel ne faceți să pierdem timpul.

Acum fața ei devenise o mască încremenită, și a luat-o spre ușă.

Ăsta-i planul, mi-am zis. Când or să vină aici să ne ia pentru cine știe ce chestie, asta avea să fie șansa noastră. Și o să profităm de ea.

Aproape că ajunsese la ușă, când Total și-a ridicat vlăguit capul.

— Nu așa de repede, a mormăit el. Eu am să iau un fursec. Nu-s atât de mândru.

Fang și cu mine ne-am privit și-am dat ochii peste cap. Femeia a părut surprinsă când Total a vorbit, și nu știa cum să ia cererea lui. Așa că s-a grăbit să iasă, iar când a trântit ușa în urma ei, am simțit bufnitura în toate oasele.

— OK, în clipa în care ne dezleagă, aveți grijă să se dezlănțuie tot iadul, am zis când s-a trezit toată lumea în dimineața următoare — cel puțin așa credeam eu, că e dimineață, din moment ce cineva aprinsese din nou luminile.

Gașca a dat din cap, însă niciunul cu setea de răzbunare necesară pentru a putea evada.

— Uitați, am mai fost noi cu spatele la zid și înainte, le-am reamintit. Indivizii ăștia o dau întotdeauna în bară, mereu fac câte-o greșală. De fiecare dată i-am învins pe cei mai buni dintre ei, și la fel o să fie și acum.

Niciun fel de reacție.

— Haideți, oameni buni, reveniți-vă, i-am stârnit. Haideți, dați-i drumul la furia aia dementă, puneți o oarece roșeață prin obraji.

Nudge a zâmbit vag, însă ceilalți păreau pierduți în propriile lor gânduri, trăgându-se, fără niciun rost, de legăturile lor de la mâini. Fang s-a uitat la mine cu înțelegere, iar eu m-am simțit atât de frustrată și de neputincioasă încât mi-a venit să urlu.

Ușa s-a deschis cu un *vââaj* și, repede, am schimbat priviri cu toată lumea: asta era ocazia!

Era Jeb. Urmat de Anne Walker, pe care n-o mai văzusem de când părăsiserăm ferma ei dichisită din Virginia. Și ca să fie un trio al mizerabililor, li se alăturase și o fetiță cu părul numai bucle aurii: Angel, care mânca

un fursec cu fulgi de ciocolată și mă privea calmă cu ochii ei mari și albaștri.

— Angel!

Vocea lui Gazzy a izbucnit când și-a dat seama că sora lui se întorsese împotriva noastră.

— Angel, cum ai putut?

— Bună, Max, a zis Anne Walker, fără niciun zâmbet, fără aerul ăla al ei de mamă adoptivă.

Am oftat din greu și m-am holbat la tavan. *Să nu plângi. Nici măcar o lacrimă.*

Jeb a venit și s-a oprit fix lângă patul meu, atât de aproape că-i simțeam mirosul de aftershave. Parfumul ăsta a trezit un puhoi de amintiri din copilărie, perioada de la zece la doisprezece ani, cea mai fericită din întreaga mea viață.

— Bună, Max, a rostit încet, cercetându-mi chipul. Cum te simți?

Asta era o întrebare de zece puncte din zece pe scara „întrebărilor cretine”.

— Bine, păi cum altfel, Jeb, am zis cu voioșie. Dar tu?

— N-ai greață? Durere de cap?

— Mda. Și-i aici, chiar în fața mea, vorbește cu mine.

Degetele lui au atins cuvertura care-mi acoperea picioarele, și am încercat să nu tresar.

— Te simți ca și cum ai fi trecut prin multe, nu? a întrebat.

L-am fixat cu privirea.

— Mda, *cam așa ceva*. Și, din păcate, încă mai trec.

Jeb s-a întors și-a dat din cap spre Anne Walker, iar ea i-a răspuns cu o mutră indiferentă. Am început să-mi dau seama că aici se petrecea ceva ce nu înțelegeam pe deplin. Partea bună era că mă obișnuisem cu acest sentiment.

— Max, trebuie să-ți spun ceva ce știu că va fi greu de crezut, a zis Jeb.

— Că nu ești un ticălos? Că nu ești cel mai mincinos, perfid și trădător gunoi pe care l-am cunoscut vreodată?

A zâmbit cu tristețe.

— Adevărul este, Max, că nimic nu e ceea ce pare a fi.

— Hmm... am zis. Asta ți-au spus extraterestrii, după ce n-ai mai purtat pălăria cu folie protectoare?

Anne a pășit înainte. Jeb a făcut un gest, ca și cum i-ar fi spus „lasă-mă pe mine”, dar ea și-a fluturat mâna pe dinaintea lui.

— Realitatea, Max, este că vă aflați în Școală.

— Măi, să fie! Și... stai puțin, lasă-mă să ghicesc: sunt un fel de *hibrid* de copil-pasăre. Iar voi m-ați capturat. Și... și simt legată de un pat de *spital*. Pariez că am chiar și *aripi*. Am dreptate?

— Nu, nu înțelegi, a zis ea dintr-odată. Sunteți la Școală, Max, pentru că *n-ați părăsit-o niciodată*. Tot ceea ce crezi tu că ai trăit în ultimele când luni a fost doar un vis.

M-am uitat la Anne plină de admirație.

— Doamne! am rostit. Asta-i o variantă cu totul nouă. Nu m-am așteptat, nici pe departe, la așa ceva. Uitându-mă la restul stolului, am întrebat: A bănuț cineva așa ceva?

Au clătinat prudenti din cap. Am dat și eu din cap spre Anne.

— M-ai prins cu asta. E bună.

— Este adevărul, a spus ea. Știți că sunteți o formă experimentală de recombinare ADN. Știți că ați fost testați în cursul vieții voastre cu durată limitată. O parte din experiment a fost testarea capacității imaginative a creierului vostru, precum și acuratețea cu care vă putem manipula și chiar să vă creăm amintiri. Există diferite droguri experimentale a căror folosință a fost autorizată, droguri care ne permit, în esență, să vă dăm amintiri ale unor secvențe de viață pe care nu le-ați trăit niciodată cu adevărat.

De ce făcea așa ceva? De ce se deranja atât de mult să născocască această poveste?

— Chiar crezi că ați trăit în Colorado împreună cu Jeb? Că Angel a fost răpită? Că ați recuperat-o? Că v-ați dus la New York? Că l-ai omorât pe Ari? Că ați locuit cu mine în Virginia?

Sprâncenele i s-au ridicat. Mijindu-mi ochii, am rămas tăcută. Eram conștientă că restul stolului îi urmărea

fiecare cuvânt cu mare atenție.

— Max, noi v-am implantat aceste amintiri. V-am monitorizat pulsul și rata respirației în vreme ce vă imaginați că participați la lupte violente. Noi am decis să fie New York, Florida, Arizona. Ți-aduci aminte de doctorița Martinez și de Ella? Aceste entități construite ne-au permis să vă testăm răspunsul psihic și fizic la un mediu cald, protector.

Sângele mi s-a transformat în vene într-un noroi înghețat. Știau de doctorița Martinez și de Ella. Cum? Le-au făcut ceva? Le-au ucis?

M-am străduit să-mi mențin o expresie impasibilă, să-mi încetinesc respirația accelerată de panică. Nu-i puteam lăsa să-și dea seama că-mi veneau de hac. Era cel med rău moment de până acum.

— Și ce trebuia să testeze amintirea locuirii cu tine? m-am răstit. Cum aș reacționa la o maniacă fătarnică și dominatoare, care n-are nicio urmă de sentiment matern în ea?

Două pete roșii și-au făcut apariția pe obrajii lui Anne. Unu la zero pentru Max.

— Tot nu ne crezi, scumpo, a remarcat Jeb.

— Da. Fiin'că nu-s o țicnită.

Vocea mi-a sunat puțin cam gătuită. Jeb m-a prins cu blândețe de încheietura mâinii stângi. Instinctiv, am încercat să mi-o smulg, dar n-am reușit. Mi-a răsucit, încet, mâna în legătura mea cu scai, pentru ca partea interioară a brațului să fie orientată în sus.

— Uite, Max, a zis foarte încet. Îți spun sincer, nimic din ce s-a întâmplat n-a fost adevărat. Totul a fost doar un vis. N-ați plecat niciodată din Școală.

Vă amintiți de cicatricea aia zdrențuită de pe braț, rămasă de la încercarea mea de a-mi scoate singură dpul? Și de operația chirurgicală de acum câteva zile? Asta mi-a lăsat niște urme mici și drepte, de aproximativ un centimetru jumătate fiecare. Jeb mi-a suflecat mâneca,

pentru ca să pot vedea mai mult din braț.

Nu erau niciun fel de cicatrice acolo. Și nici în altă parte. Brațul mi-era neted și fără urme. Am încercat să flutur din degete. S-au mișcat. Mâna mea stângă n-avea nimic.

De lângă mine, Gazzy și-a reprimat un icnet de uimire. Iar eu am încercat să nu respir deloc, am încercat să nu înghit, am încercat să-mi ascund starea de șoc. Apoi mi-am amintit de ceva. Pe Total îl găsiserăm la New York.

— Și Total? am întrebat pe un ton triumfător. A fost și el tot un vis?

Jeb mi-a aruncat o privire blândă.

— Da, scumpo. A fost tot un vis. Nu există niciun Total, câinele vorbitor

S-a dat la o parte, ca să pot vedea patul de vizavi de noi. Era gol. Așternuturile erau netede și apretate și albe. Total nu fusese niciodată acolo, nu?

OK, puteți să spuneți că m-am speriat *de moarte*. Ori se jucau serios de tot cu mintea mea, ori... se jucau și mai serios cu mintea mea.

Foarte rapid, am analizat mai multe scenarii posibile:

1) Mințeau (desigur).

a) Mințeau că am fost cu toții în Școală tot timpul ăsta.

b) *Nu* mințeau că am fost cu toții în Școală tot timpul ăsta.

2) Chiar și acum, în *acest moment*, totul nu era decât o altă halucinație.

3) Tot ce s-a întâmplat până acum n-au fost, de fapt, decât coșmaruri induse de droguri și vise (o posibilitate aproape anorexie de fragilă).

4) Fie că mințeau sau nu, fie că era im vis sau nu, trebuia să scap, să le trag niște șuturi în fundurile lor mizerabile, și să termin cu asta.

M-am lăsat pe perna mea subțire. M-am uitat în jur, la stol. Îi văzusem pe toți crescând, devenind mai înalți, le văzusem părul crescând. Cum să fi zăcut noi legați ani de zile? Ori am fost așa de la bun început, creați la vârsta asta?

M-am uitat spre Angel, dorindu-mi să-mi trimită un gând liniștitor, însă de la ea n-a venit absolut nimic. Oh, Doamne.

Nu mai puteam gândi deloc. Eram flămândă, aveam

dureri, și încercam să-mi țin panica tot mai mare sub un capac de oțel. Am închis ochii și-am încercat să respir regulat.

— Cum facem să primim ceva haleală pe-aici? am întrebat în cele din urmă.

— O să vă aducem ceva chiar acum, a zis Jeb.

— Cum ar fi ultima voastră masă, a rostit Angel cu glăsciorul ei de fetiță.

Am deschis ochii.

— Îmi pare rău, Max, a zis Anne Walker. Dar cum probabil v-ați dat seama, încetăm toate experimentele noastre cu recombinații de ADN. Toate speciile noastre de om-lup au fost retrase, și a venit vremea să vă retragem și pe voi.

Ceea ce explica de ce nu mai văzuserăm niciun Eliminator real în ultima vreme. Gazyzy îmi povestise despre Zburătorii roboți.

— Să ne retrageți, adică să ne omorâți? am întrebat direct. Așa reușiți să vă păstrați respectul de sine? Prin folosirea de eufemisme pentru moarte și crimă? M-am prefăcut că anunț un buletin de știri: între știrile de astăzi amintim că șapte persoane au fost „retrase” într-un cumplit accident pe Autostrada Șaptesprezece. Îmi tot schimbam vocea: Jimmy nu retrage pasărea aia cu pușca. Apoi: Vă rog, domnule, nu mă retrageți! Puteți să-mi luați portofelul. Le-am aruncat o căutătură lui Jeb și Anne, simțind cum o furie rece îmi transformă fața într-o mască. Cum vă descurcați cu asta? i-am întrebat. Puteți să vă priviți în oglindă? Puteți să dormiți noaptea?

— O să vă aducem ceva de mâncare, a zis Anne, apoi a părăsit rapid încăperea.

— Max... a început Jeb.

— Nici măcar să nu-ndrăznești să mi te adresezi! l-am repezit. Ia-ți cu tine și micuța trădătoare și ieși afară din această *cameră a morții!*

Expresia lui Angel nu s-a schimbat în vreme ce privea

când la mine, când la Jeb. El a luat-o de mână și-a oftat, apoi au plecat amândoi din încăpere. Tremuram de nervi și, cu im ultim avânt, m-am opintit în legăturile mele cu scai, cu întreaga mea forță supraomenească.

Nimic.

Am căzut din nou pe pat, cu lacrimile adunându-mi-se în ochi, detestând faptul că stolul mă vedea în asemenea hal. Am fluturat degetele mâinii stângi și-am căutat cicatricile. Nici urmă.

— Așadar, asta a mers bine, a zis Fang.

OK, iată o mică întrebare spinoasă: Dacă visezi că ești legată, la cheremul unor savanți nebuni, într-o unitate experimentală secretă, și pe urmă adormi și începi să visezi, chiar visezi cu adevărat?

Care anume este visul?

Care contrează?

Cum le poți deosebi?

M-am tot chinuit cu aceste șarade fără sfârșit întreaga zi. Ceea ce a stârnit o altă dilemă: dacă-mi chinui mintea, încercând să-mi dau seama ce se întâmplă, asta trebuie considerată tot o tortură de-a Lor? Pentru că ei simt de vină pentru întreaga situație?

Indiferent care-i adevărul, la un moment dat trebuie că „adormisem”, pentru că la un moment dat o mână m-a scuturat de umeri și-am revenit în „conștient”.

Ca întotdeauna, am intrat în starea de veghe cu toate simțurile treze, încercând automat să iau poziție de luptă. Destul de imposibil când ești legat de pat.

Văd perfect în întuneric, și mi-a trebuit doar o fracțiune de secundă ca să disting o prezență mătăhăloasă și neplăcută aplecată asupra mea.

— Ari, am șoptit aproape neauzit.

— Salut, Max, a zis Ari, și, pentru prima dată după multă vreme, nu mi se mai părea atât de dus cu pluta.

Vreau să spun că, de fiecare dată când am dat cu ochii, în ultimele două luni, de această biată creatură nereușită,

arăta tot mai mult ca și cum s-ar fi aflat în pragul demenței, cu un picior pe o coajă de banană. Însă acum părea... ei, bine, nu chiar normal, dar cel puțin nu mai făcea spume la gură. Am așteptat prima salvă de venin.

Însă Ari nu-mi mai servea remarci acide, zeflemele sau amenințări. În loc de asta, mi-a dezlegat un braț, apoi l-a tras în jos și l-a legat de brațul unui scaun cu roțile.

Hmm. Mai puteam să-mi iau, oare, zborul dacă eram legată de un scaun? Mă gândeam că poate da. Dar aveam să aflăm. De fapt, dacă reușeam să iau destulă viteză cu scaunul, asta mi-ar putea da un impuls suficient pentru o decolare în trombă.

M-am așezat pe scaun, iar Ari mi-a legat glezna de tija de lângă roata din față. Tocmai când mă încordam să încerc o evadare, mi-a șoptit:

— Au introdus în scaun bare de plumb. Cântărește vreo șaptezeci și șapte de kilograme.

Rahat. Cu toate că eram cu adevărat înaltă pentru vârsta mea, de-abia cântăream vreo patruzeci și cinci de kilograme, din cauza modificărilor aviare ale oaselor mele, și a altor factori. Și a faptului că nu aveam aproape niciodată suficientă mâncare. Așadar, cu toate că eram foarte puternică, nu exista nicio șansă să mă pot ridica de la sol cu scaunul ăla. M-am uitat la Ari cu ură.

— Și-acum ce urmează, malacule? Mă duci la șeful tău?

N-a mușcat din momeală.

— Doar mă gândeam să-ți arăt puțin împrejurimile, asta-i tot, Max.

— Ca să vezi, un tur oferit de tine? Acum știu sigur că visez, am chicotit.

Dar apoi mi-a venit o idee:

— Mi-au zis că toți Eliminatorii au fost retrași. Și dacă n-aș fi legată, ți-aș desena în aer niște ghilimele pentru *retrași*.

Ari a părut întristat.

— Da. Sunt ultimul. I-au... ucis pe toți ceilalți.

Dintr-un anumit motiv, confirmarea lui tristă și șoptită a acestui lucru îngrozitor m-a făcut să-mi înghețe sângele în vene. Cu toate că era o pacoste ambulată, existau și momente când aproape că vedeam copilașul care fusese cândva. Îl modificaseră când avea deja trei ani, iar rezultatele lui fuseseră mult mai puțin mărețe, bietul de el.

Oh, da, bietul de el, care a încercat să mă omoare de câteva ori. Mi-am mijit ochii.

— Se pare că și stolul o să fie lichidat, am zis. Simt prima? De-asta ai venit să mă iei?

A clătinat din cap.

— Am doar permisiunea de a te plimba pe-aici. Știu că și voi o să fiți retrași, dar nu știu când.

Mi-a venit o idee.

— Ascultă, Ari, am zis, încercând să mențin un ton mios; dar, din moment ce mârâitul și amenințările mi se potriveau mult mai bine, nu eram sigură dacă reușisem. Poate că ar trebui s-o ștergem de-aici cu toții. Nu știu ce ți-

a spus Jeb, dar s-ar putea să fii și tu pe lista speciilor pe cale de dispariție.

Eram pe cale să continui, însă m-a întrerupt.

— Știi că sunt, a spus pe un ton foarte liniștit.

A împins scaunul peste prag, și ne-am pomenit pe un coridor lung, luminat de lămpi fluorescente și pavat cu bine cunoscutele pătrate de linoleum. A îngenuncheat brusc și și-a tras gulerul cămășii, dezgolindu-și gâtul.

M-am dat înapoi, însă el mi-a zis:

— Uită-te... am o dată de expirare. Cu toții avem.

Oripilată la maximum, însă mânată de o curiozitate morbidă, m-am aplecat înainte. Pe ceafa lui Ari era un șir de cifre care păreau tatuate. Era o dată. Anul era cel curent, și cred că luna era această lună, dar nu eram sigură. E ciudat cât de greu se scurge timpul când ești în captivitate. *Hait*, mi-am zis. Apoi: *Bietul Ari*. Și mai apoi: *Ăsta ar putea fi un alt truc, încă o cale de a mă chinui*.

— Cum adică, „cu toții avem”? l-am întrebat bănuitoare.

Ochii lui, arătând ca acei ochi familiari de Ari-copil, i-au întâlnit pe ai mei.

— Noi toți, experimentele, avem din construcție date de expirare. Când i se apropie cuiva ceasul, data apare pe ceafă. A mea s-a arătat acum două zile. Așa că sorocul meu e pe-aproape.

M-am uitat uluită la el.

— Și ce se întâmplă atunci?

A dat din umeri și s-a ridicat ca să împingă din nou scaunul.

— Am să mor M-ar fi exterminat ei laolaltă cu ceilalți, dar sorocul meu este oricum foarte aproape. Așa că mi-au acordat un răgaz. Asta pentru că, știi, simt fiul lui Jeb.

Glasul i s-a frânt când a spus asta, iar eu m-am uitat drept înainte, pe coridor.

Ăsta era un nou nivel de abjecție, chiar și pentru niște savanți nebuni.

Nu știu dacă voi, oameni buni, vizitați vreodată laboratoare ultra-secrete ale savanților malefici, cu ocazia excursiilor voastre școlare sau altceva de genul ăsta. Însă eu am făcut un astfel de tur în acea zi, iar dacă ar trebui să scriu o compunere școlară despre asta, titlul ales de mine ar fi „Mai înspăimântător și mult mai rău decât v-ați putea vreodată imagina (chiar dacă ați avea o imaginație de-a dreptul perversă)”.

Vreau să spun, noi am crescut aici. (Asta credeam eu.) în plus, am văzut cu toții niște lucruri oribile la Institutul din New York. (Asta credeam eu.) Așa că ciudățeniile naturii nu înseamnă nimic nou pentru mine. Însă Ari m-a plimbat pe coridoare, și-n sus și-n jos cu lifturile, am explorat părți din Școală pe care nu le văzusem niciodată, nici nu știam că există. Și dați-mi voie să vă spun, gașca și cu mine arătăm ca angajații din Disneyland, îmbrăcați ca personaje, în comparație cu unele arătări pe care le-am văzut.

Nu erau toate forme de viață recombinate genetic. Unele erau „îmbunătățite”, dar nu altoite cu alte specii.

Am văzut un bebeluș uman, o fetiță, care nici nu știa încă să meargă, stând pe podea și mozolind o broască din plastic, în vreme ce un halat alb scria o ecuație lungă, complicată și neinteligibilă pe o tablă cât peretele.

Un alt halat alb a întrebat:

— Cât i-a luat lui Fenyman s-o rezolve?

Primul halat a răspuns:

— Patru luni.

Bebelușul a lăsat broasca și s-a târât până la tablă. Un halat alb i-a întins fetiței un marker. Bebelușul a scris pe tablă o rezolvare complicată și neinteligibilă, ceva cu o mulțime de simboluri grecești. Apoi s-a dat înapoi, a privit spre tablă și-a început să molfăie capătul markerului. Celălalt halat alb a verificat răspunsul. A ridicat privirile și-a dat din cap. Primul halat alb a zis:

— Bravo, fetiço, și i-a dat bebelușului un fursec.

Într-o altă încăpere am văzut cutii ca de plexiglas, cu niște țesuturi groțești cultivate în ele. Țesuturi cerebrale, parcă, plutind în lichide de diferite culori. Din cutii ieșeau fire, conectate la un computer. Un halat alb tasta niște comenzi în computer, iar lucrurile alea ca niște creieri păreau să le ducă la bun sfârșit.

M-am uitat la Ari.

— Să ai minte, și o să călătorești.

— Cred că vor să vadă dacă oamenii mai au nevoie de trupuri, sau așa ceva, a zis el.

Am văzut o încăpere plină cu înlocuitorii Eliminatorilor, Zburătorii ăia. Erau atârnați în șiruri pe cârlige metalice, ca niște haine zdrențuite într-o debara. Ochii lor cu luciri roșiate erau închiși, și am văzut că fiecare avea un fir vârat în picior. Pielea subțire, păroasă, de Eliminator era întinsă bine peste trupurile lor metalice, iar în unele locuri se rupsesse, lăsând să iasă prin ea câte-o încheietură sau să se arate câteva rotițe și scripeți. Întreaga imagine era dezgustătoare.

— Se încarcă, a rostit Ari pe un ton indiferent.

Începeam să mă simt copleșită, chiar mai copleșită decât de obicei.

— Chestiei ăsteia i se zice Creier pe Băț, a zis Ari, arătându-mi ceva.

Am văzut o coloană vertebrală din metal, conectată la două picioare metalice, mergând de colo-colo. Pășea cu mișcări armonioase, fluide, ca un om. În vârful șirei

spinării era o cutie de plexiglas conținând — nu, nu im hamster, d un ghemotoc de ceea ce părea țesut cerebral.

A trecut pe lângă noi și-am auzit zgomote venind dinspre ea, ca și cum ar fi vorbit de una singură.

În încăperea alăturată am văzut un copilaș, cam de doi ani, care avea mușchi bizari, supradezvoltați, ca un mic culturist. Trăgea la fiare, ridicând greutateți mai mari de nouăzeci de kilograme, greutateți mai mari decât el, probabil de opt ori mai mult decât cântărea el.

Nu mai puteam să suport așa ceva.

— Și-acum ce se întâmplă, Ari?

— Te duc înapoi, a zis.

N-am mai vorbit, în timp ce el mă conducea prin coridoarele și etajele acestui parc al coșmarurilor. M-am întrebat, în cazul în care data lui de expirare era ceva real, cum trebuie să se fi simțit când știa că sfârșitul vieții sale urma să vină cât de curând, dintr-un minut în altul, dintr-o secundă în alta. Gașca și cu mine ne confruntaserăm cu moartea de o mie de ori, însă întotdeauna asta avusese o doză de genul „poate că reușim s-o scoatem la capăt”. Să ai o dată tatuată pe gât era ca și cum te-ai uita și-ai vedea farurile trenului îndreptându-se direct spre tine, însă nu-ți poți mișca picioarele ca să pled de pe șine. Aveam de gând să verific cefecele tuturor imediat ce puteam.

— Max, eu...

Ari s-a oprit, rămânând lângă ușa încăperii unde era stolul.

Am așteptat.

— Aș fi vrut să... a zis, și glasul i s-a frânt.

Nu știam ce voia să spună, însă nu trebuia să știu. L-am bătut ușurel pe mână, transformată pe veci într-un pumn greu, păros, cu gheare de Eliminator.

— Cu toții am fi vrut, Ari.

În ziua următoare ne-au dezlegat.

— Ne-a venit sorocul ca să murim? a întrebat Nudge.

S-a tras mai aproape de mine, și-am cuprins-o cu brațul.

— Nu știu, scumpo, i-am zis. Dar dacă-i așa, am să iau cu mine câțiva dintre ei.

— Și eu, a spus Gazzy bravând.

L-am tras pe Gasman lângă mine, în partea cealaltă.

Fang s-a rezemat de perete, cu ochii ațintiți asupra mea. Nu mai avuseserăm niciun prilej să vorbim între patru ochi de când am ajuns aici, și-am încercat să-i expediez o privire care să conțină tot ceea ce credeam. Era băiat mare. Putea suporta înjurăturile.

Ușa încăperii s-a deschis larg, stârnind un ciudat curent de aer. Un bărbat înalt, cu părul blond-roșcat, a pășit înăuntru de parcă era regele întregii lumi. Era urmat de Anne Walker și un halat alb pe care nu-l mai văzusem până acum.

— Aztia zint ei? a întrebat, cam cu același accent ca și Amold, în *Terminatorul*.

Deja mă înfuriase.

— Noi zintem ei, am zis foarte arțăgoasă, iar ochii săi apoși, de un albastru-deschis, m-au fixat ca două lasere.

— Azta ar fi cea numita Max? și-a întrebat asistentul, de parcă nu l-aș fi putut auzi.

— Nu numai că *aș fi* Max, dar chiar *sunt* Max, am spus, tăindu-i macaroana asistentului. De fapt, am fost

dintotdeauna Max și întotdeauna voi fi.

Și-a mijit ochii spre mine. Mi i-am mijit și eu la el.

— Da, acum înțeleg de ce au fost zelectați pentru egzterminare, a spus el nonșalant, în vreme ce asistentul său lua notițe pe clipboardul lui.

— Iar eu înțeleg acum de ce te-au votat drept „cel mai nepopular” din clasă, am răspuns. Așa că probabil că suntem chit.

M-a ignorat, însă am văzut cum i-a zvâcnit un mușchi micuț de pe maxilar. Apoi și-a coborât privirile asupra lui Nudge.

— Azta nu-și poate controla gura zau, evident, creierul, a zis. Ceva n-a merz bine cu procezul ei de ghindire, e clar.

Am simțit-o pe Nudge încordându-se lângă mine.

— Mă pupi, a rostit ea.

Așa, fetițo!

— Iar azta, a continuat el, arătând spre Gazzy. Ziztemul lui digeztiv are erori dezastruoaze. A clătinat din cap. Poate-i un dezechilibru enzimatic.

Anne Walker asculta cu o față lipsită de orice expresie.

— Azta... ei, bine, poți fedea și zingura, a rostit el, arătând cu un gest neglijent spre Iggy Defecte multiple. Un eșec total.

— Da, domnule doctor ter Borcht, a murmurat asistentul său, scriind nervos.

Fang și cu mine ne-am uitat imul la altul. Ter Borcht era menționat în dosarele furate de noi de la Institut. Iggy, simțind că ter Borcht vorbea despre el, s-a încruntat.

— Ne recunoaștem unii pe alții, a spus el.

— Cel înalt, întunecat... n-are nimic deozebit, absolut nimic, a rostit ter Borcht disprețuitor, referindu-se la Fang, care nu se clintise de când venise doctorul.

— Păi, se îmbracă mișto, am plusat.

Un colț al gurii lui Fang a zvâcnit.

— *Und du*, a zis ter Borcht, întorcându-se spre mine. Tu ai un microcip defect, ai migrene ingrozitoare, iar abilitățile

tale de comanda zunt, din pacat, mult mai zlab dechit am zperat noi.

— Și totuși, încă mai pot să-ți bătucesc fundul tău de gunoi european, de-acum și până marțea viitoare. Asta-i ceva, nu?

Pleoapele i-au fremătat și mi s-a părut că se stăpânea cu mare greutate. Păi, așa sunt eu, intru pe sub pielea oamenilor. E un dar de-al meu, ce altceva să mai spun?

Ter Borcht s-a uitat la asistentul său.

— Za continuam cu întrebările, a zis el brusc. Întorcându-se spre mine, a rostit: Trebuie sa adunam datele finale. Apoi feți fi egzterminați.

— Oh, am făcut. Dacă aş avea bocancii-n picioare, m-aş cutremura în ei.

Am bătut în podea cu degetele de la picioare.

în ochii lui am văzut o scăpărare scurtă de furie.

— Nu, pe bune, am spus, *mucho* sinceră. Cutremur total, promit. Ești cu adevărat un om foarte înspăimântător.

— *Tu* primul, a lătrat dintr-odată spre Gazzy, iar Gazzy n-a putut să nu tresară puțin.

M-am uitat încurajatoare spre el și i-am făcut cp ochiul, iar umerii lui înguști s-au îndreptat.

— Ce alt abilitați mai ai? s-a răstit ter Borcht, în vreme ce asistentul lui aștepta cu stiloul în mână.

Gazzy a căzut pe gânduri.

— Am vedere în raze X, a zis.

A fixat cu privirile pieptul lui ter Borcht, apoi a clipit, părând alarmat. Ter Borcht a rămas perplex o clipă, dar apoi s-a încruntat.

— Nu zerie azta, i-a zis, iritat, asistentului său.

Acesta a încremenit la jumătatea propoziției.

Aruncându-i o căutătură urâtă lui Gasman, ter Borcht a adăugat:

— Ceazul tau de pe urma ze apropie, jalnic egzperiment

eșuat. Ce zpui acum este cum fei fi ținut minte.

Ochii albaștri ai lui Gazzy străfulgerară.

— Atunci să-ți amintești de mine că ți-am zis să mă pupi în...

— Ajunge! a răbufnit ter Borcht. S-a întors, brusc, spre Nudge. Tu. Ai freo calitat care za te distingă prin cefa?

Nudge își rodea o unghie.

— Adică, altceva în afara *aripilor*?

Și-a scuturat, ușor, umerii, și frumoasele ei aripi cafenii s-au deschis puțin. El s-a înroșit la față, iar mie mi-a venit să izbucnesc în urale.

— Da, a răspuns țeapăn. În afar de aripi.

— Hmm. În afară de aripi. Nudge și-a bătut bărbia cu degetul. Hmm... Apoi s-a luminat la față. Odată am mâncat nouă ciocolate Snikers dintr-un foc. Fără să borăsc. A fost im record!

— Nici pe departe freun talent zpedal, a comentat sec ter Borcht.

Nudge s-a simțit ofensată.

— Da? Păi, să te văd *pe tine* făcând asta.

— Foi minca acum noua ciocolate Znickerz, a făcut Gazzy într-o imitație înfiorătoare a vocii lui ter Borcht, fara za borazg.

Ter Borcht s-a răsucit spre el în vreme ce eu îmi înăbușeam un chicotit. Nu-mi pica bine când Gazzy mă imita la perfecție, dar era de tot hazul când îi imita pe alții.

— Mimica, i-a zis ter Borcht asistentului său. Zgrie azta. Ducându-se la Iggy l-a împuns cu vârful pantofului. Funcționează cefa bine la tine?

Iggy și-a frecat fruntea cu mâna.

— Păi, am im simț al ironiei foarte dezvoltat.

Ter Borcht a pufnit.

— Ești pofara intregului tau grup. Prezupun ca întotdeauna te ții de mineca cuiva, așa-i? Te ții aproape de ei?

— Numai atunci când încerc să le șparlesc desertul, a

spus Iggy cât se poate de sincer.

— Notează și asta, i-am spus asistentului. E un hoț de deserturi notoriu.

Ter Borcht s-a dus apoi la Fang și-a rămas acolo, examinându-l de parcă era un animal de la grădina zoologică. Fang i-a întors privirea, și, probabil, numai eu îi puteam simți încordarea, furia care clocotea în el.

— Nu prea vorbești mult, nu? a zis ter Borcht, dându-i încet ocol.

Pentru a confirma asta, Fang nu a spus nimic.

— De ce lași o fata sa conducă? a întrebat ter Borcht, având în ochi o expresie calculată.

— E o dură, a răspuns Fang.

A naibii daci nu, mi-am zis plină de mândrie.

— E ceva deozebit la tine? s-a interesat ter Borcht. Ceva ce sa merite a fi zalvat?

Fang s-a prefăcut că cugetă adânc, privind în sus, spre tavan.

— În afară de simțul meu vestimentar? Cânt la armonică.

Ter Borcht și-a fixat privirea asupra mea.

— De ce i-ai antrenat za ze comporte atât de prozește?

Nu erau proști. Erau niște supraviețuitori.

— Tu de ce încă o mai lași pe maică-ta să te îmbrace? am contraatacat batjocoritoare.

Asistentul a început, grăbit, să noteze, însă a încremenit la privirea lui ter Borcht. Savantul s-a apropiat de mine, uitându-se în jos amenințător.

— Eu f-am creat, a spus încet. Dupa cum zice forba, eu f-am adus în acest lume, și tot eu fa foi zgoate din ea.

— Foi diztruge acum ciocolatele Znikerz! lătră Gazzzy Apoi, toți cinci am izbucnit în râs — chiar am râs în nasul morții.

— Hait! am făcut, îndată ce-am rămas singuri. Cred că au uitat să ne programeze și vreo formă de respect față de autoritate.

— Imbecilii ăștia, a zis Gazzy frecând podeaua cu vârful piciorului.

Ne simțeam victorioși, însă era destul de clar: eram tot în captivitate, iar în clipa asta ei dețineau toate cărțile de tarot.

— Mi-e dor de Total, a rostit Nudge.

Am scos un oftat.

— Măcar dacă ar fi existat.

— Nu ne-am imaginat șoimii... sau liliicii, a zis Nudge.

— Da, a comentat Iggy Nu ne-am imaginat tunelurile alea sinistre de metrou din New York.

— Sau vânătorul de capete de la școala aia, a făcut Gazzy

— Știu. Simt sigură că nu ne-am imaginat toate astea, am răspuns, cu toate că, oricum, nu eram sigură sută la sută de așa ceva.

În acea după-amiază a venit Ari și m-a luat din nou. De data asta, mi s-a permis să merg pe jos. Ihaaa!

— N-am încredere în el. Fii pe fază, a murmurat Fang în timp ce ieșeam.

— Așa crezi? i-am șoptit drept răspuns.

După ce-am trecut pe lângă niște halate albe care s-au uitat cam ciudat la noi, am zis:

— Așadar, ce-i cu toate astea, Ari? Cum se face că avem parte de aceste mici vizite?

Acum, că nu mai eram legată de un scaun pe roți, memoram locul fiecărui coridor, fiecărei intrări, fiecărei ferestre.

Părea stânjenit și încă abătut. Cât putea fi așa un om-lup.

— Nu sunt sigur, a murmurat. Mi-au zis doar plimb-o peste tot.

— Ah, am răspuns. Deci, putem presupune că există ceva ce vor ei să vadă. În afară de creierul pe băț și super-bebelușii.

Ari a dat din umeri.

— Nu știu. Nu-mi spun nimic.

Chiar atunci am trecut pe lângă o ușă dublă, lată, și unul din canaturi s-a deschis pe când mergeam. Un halat alb a ieșit în grabă din încăperea din spatele ușilor, dar nu înainte să trag cu ochiul înauntru. Pe un ecran video imens, care acoperea un perete întreg, am văzut o hartă a lumii. Vederea mea de pasăre de pradă a surprins o mie de detalii într-o secundă, digerate de mine în timp ce mergeam împreună cu Ari. Fiecare țară avea conturul îngroșat, și în fiecare exista câte-un oraș subliniat. Deasupra hărții era o inscripție, PLANUL DE ÎNJUMĂTĂȚIRE. Mai auzisem de asta undeva. Mergând la plezneală, l-am întrebat pe Ari:

— Așa, deci ce înseamnă Planul de înjumătățire?

Ari a dat din umeri.

— Au de gând să reducă populația lumii la jumătate, a explicat el posomorât.

Aproape că am încremenit pe loc, dar mi-am amintit că trebuia să continui să merg și să nu par interesată.

— Măi, să fie! La jumătate? Asta-i cam trei miliarde de oameni, nu? Niște nemernici ambițioși.

Mintea-mi duduia la ideea de genocid la nivelul ăsta. Îi făcea pe Stalin și Hitler să pară niște educatori de grădiniță. Bine, niște educatori cu adevărat malefici, dar tot

educatori.

Ari a ridicat din nou din umeri, iar eu mi-am dat seama că-i era greu să se preocupe de alte lucruri când urma să moară de la o zi la alta.

M-am gândit la ce altceva mai văzusem, și, dintr-odată, mi-am dat seama: mai văzusem și înainte așa ceva, ca într-un film, sau într-un vis, sau... într-una dintre acele puhoai de informații primite din când în când, care mă făceau să mă simt ca și cum mi-ar fi crăpat capul. O vreme, avusesem niște migrene îngrozitor de intense, când credeam că-mi făcea creierul implozie. Apoi, mii de imagini, cuvinte, sunete, *chestii* mi se perindau prin minte. Am realizat că unele dintre cele văzute, spuse și făcute chiar atunci *le mai văzusem și înainte*.

Gândește, gândește.

Eram tot absorbită, când am dat un colț și ne-am ciocnit — literalmente — de cineva. Doi cineva.

Jeb și cu Angel.

— Max! Scumpo, a zis Jeb. Mă bucur că te lasă să mai faci ceva mișcare.

L-am fixat cu privirea.

— Ca să fiu într-o formă excelentă când măucid?

S-a strâmbat și-a început să-și dreagă glasul.

— Bună, Max, a spus Angel.

Doar m-am uitat înspre ea.

— Chiar ar trebui să încerci imul din fursecurile astea, a adăugat, întinzându-mi o bucată de trădare stropită cu ciocolată.

— Mulțam. Am să-mi notez chestia asta, trădătoare.

— Max, știi că a trebuit să fac ceea ce se cuvenea, a zis ea. Nu mai luai cele mai bune decizii.

— Da, cum ar fi aia când am decis să vin să-ți scap fundul ăla slăbănog de nerecunoscătoare, am răspuns.

Umerii ei mici s-au lăsat în jos, iar fața-i părea tristă.

Fii puternică, Maximum, mi-am spus. Știi ce tre' să faci.

— Am o mulțime de puteri speciale, a rostit. Merit să fiu lider. Merit să fiu salvată. Sunt mult, mult mai specială decât tine sau Fang.

— N-ai decât să-ți tot spui chestia asta, am zis cu răceală. Dar nu te aștepta s-o cred și eu.

Fețișoara ei în formă de inimă căpătă o expresie rebelă.

— N-am nevoie să mă crezi tu, Max.

Vocea ei dobândise o tonalitate tăioasă ca oțelul. De la mine învățase asta. Ce altceva mai învățase?

— Toate astea se întâmplă, fie că mă crezi sau nu. Oricum, o să fii retrasă cât de curând.

A mușcat furioasă din fursec.

— Poate, dar dacă se întâmplă asta, am să mă-ntorc și-am să te bântui pentru tot restul vieții tale grele și mârșave.

A căscat ochii și-a făcut un pas înapoi.

— OK, încetați, a zis Jeb, exact ca odinioară când unii dintre noi făceau pocinoage.

— Mă rog, am răspuns cu tonul meu caracteristic, plictisit.

I-am ocolit, evitând să-i ating măcar, ca și cum ar fi fost otrăvitori, și-am luat-o mai departe pe coridor. Inima-mi bătea nebunește și-am simțit dogoarea nedorită a obrazilor înroșiți.

Ari m-a ajuns din urmă. Am mers o vreme în tăcere, apoi mi-a spus, ca și cum mi-ar fi oferit un premiu de consolare:

— Știi, își pregătesc o armată.

Sigur că da, m-am gândit, simțindu-mă deprimată.

— De unde-ai aflat?

— I-am văzut. Există un hangar întreg plin de Zburători, atârnați, puși la încărcat. Au mii de bucăți și fac întruna altele. Produc în laborator piele de Eliminator

— De ce-mi spui toate astea? l-am întrebat.

S-a încruntat, părând nedumerit. Apoi a dat din umeri.

— Nu știu. Întotdeauna te-am văzut luptând. Chiar dacă știu că nu poți să scapi de aici, e ca și cum tot aș vrea să știi cu ce te pui.

— Îmi înscenezi ceva? l-am întrebat fără menajamente. E o capcană? Adică, mai mult decât capcana atât de vizibilă?

A scuturat din cap.

— Nu. E doar... Știi că eu n-o să ies niciodată de aici. Vremea mea a trecut. Cred că o parte din mine speră ca tu să mai ai o șansă.

Totul avea acum un înțeles trist și jalnic.

— Oh, am să ies eu de-aici, îți promit.

Și poate că, doar poate, am să-l iau și pe el cu noi.

Sub titlul general: „Torturarea copiilor-păsări, *Part Deux*”, ați putea da peste un halat alb care ne întindea, în acea noapte, o cutie de carton. Am deschis-o cu prudență, așteptându-ne să ne explodeze în față. Înăuntru, am găsit un pachet subțire, învelit. Era o ramă pentru fotografii, de mărimea unei cărți, dar nu mai groasă decât un creion. Bineînțeles, Gazzy a fost primul care a apăsat butonul roșu de pe o latură.

Rama s-a trezit la viață, și iată că vedeam aceeași fotografie găsită de mine și de Fang, una în casa drogaților din Washington DE, alta în casa doctoriței Martinez. Am înghițit cu noduri, gândindu-mă la ea, întrebându-mă dacă exista cu adevărat. Sperând că era bine. Încercând să-mi dau seama care era implicarea ei.

Fotografia era cea a lui Gasman bebeluș, cu vârtejul lui caracteristic, ținut de o femeie care părea cam obosită și scârbită. Era rotofei și fericit, avea cam câteva luni.

Apoi, fotografia a început să se miște, nu ca un film, dar ca și cum imaginea însăși se... mișca. Se mărea și se rotea, de parcă i-am fi dat ocol femeii și ne-am fi concentrat asupra lui Gazzy. Imaginea se retrăgea și se învârtea. Am văzut o încăpere urâtă, cu pereții crăpați și geamuri murdare. Era casa boschetarilor în care intraserăm la Washington? Înainte să devină o dărăpănătură de culcuș al drogaților?

Imaginea s-a focalizat asupra unei mese de lemn, apoi

asupra unei bucăți de hârtie așezată pe masă. S-a mărit din nou și detaliile au devenit mai vizibile, suficient cât să putem citi ce scria pe hârtie. Era un cec. Numele pentru care fusese emis era șters. Cecul provenea de la Itex și era în valoare de 10 000 de dolari. Gazzzy a tușit înfundat și l-am simțit cum încerca să se stăpânească.

Mama lui îl vânduse pentru 10 000 de dolari halatelor albe de la Școală.

Nu știam de ce numai viața lui Gazzy era prezentă în rama foto, sau de ce nimeni altcineva dintre noi n-a primit una. Halatelor albe cu siguranță le plăcea să ne țină pe jar!

Ne-am verificat imul pe altul pentru data de expirare, însă niciunul dintre noi n-o avea. Încă. Dar știți, atunci când te confrunți cu moartea iminentă atât de des ca noi, sinceră să fiu, te cam obișnuiești. Camera noastră nu avea ferestre, așa că nu aveam niciun reper privind trecerea timpului. Luptam împotriva plictiselii ticluind tot felul de planuri de evadare, acțiunile care trebuiau întreprinse. Eu conduceam stolul prin tot felul de scenarii, despre cum le puteam folosi pe fiecare în avantajul nostru.

Asta fac liderii.

— Acum, să spunem că vin să ne ia, am început pentru a o suta oară.

— Să zicem și că holurile sunt pline de zebre, a mormăit Iggy sarcastic.

— Și că, deodată, au apărut tone de *bule* peste tot, a zis Gasman.

— Și-apoi, toată lumea începe să mănânce came uscată și sărată de vită, a sugerat Nudge.

— Da, a rostit Iggy, frecându-și palmele. Am să înșfac o zebra; Gaz, tu umpli toate bulele cu aroma ta caracteristică, astfel ca oamenii să se asfixieze și să tacă, și o să le aruncăm fâșii de came de vită peste ochi. *Ăsta-i plan, nu glumă!*

S-au prăpădit cu toții de răs și chiar și Fang a rânjit spre mine, în timp ce eu priveam abătută spre stol.

— Tot ce vreau e să fim pregătiți, am zis.

— Da, pregătiți de moarte, a făcut Iggy

— N-o să murim! m-am răstit. Nu acum, și nu prea curând.

— Și ce-i cu datele noastre de expirare? a întrebat Gazzy
Ar putea ieși la iveală în orice clipă. Și ce-i cu proasta de Angel, de s-a întors împotriva noastră?

Erau multe lucruri pe care aș fi vrut să i le spun despre asta, dar nu era momentul acum. Am deschis gura să revărs niște minciuni liniștitoare, dar s-a deschis ușa. Ne-am încordat cu toții și ne-am întors repede, ca să vedem un halat alb venind spre noi înarmat cu un clipboard. Și-a verificat notițele și și-a ridicat ochelarii pe nas.

— OK, a zis el brusc. Am nevoie de cel orb și de cel care poate imita vocile.

Ne-a privit, așteptând, în vreme ce noi ne holbam la el.

— Ai luat ceva *droguri*? l-am întrebat neîncrezătoare.

— Eu? Nu, a răspuns, părând nedumerit. Bătea cu stiloul în clipboard. Trebuie să mai efectuăm niște ultime teste.

Mi-am încrucișat brațele pe piept, în timp ce Fang și cu mine ne-am poziționat, instinctiv, între halatul alb și restul stolului.

— Nu prea cred, am rostit.

Halatul alb a părut surprins de ostilitatea mea — desigur, nu citise toate informațiile noastre de caz.

— Nu, haideti acum, a zis, încercând să fie autoritar, dar reușind doar să pară penibil.

— Glumești, nu? l-am întrebat. Dacă n-ai cumva vreun automat la tine, azi n-ai noroc, amice.

S-a încruntat.

— Uite ce-i, ce-ar fi să vină în liniște și n-or să fie niciun fel de neazuri.

— Ăăă... Ce-ai zice de un nu?

— Ce fel de necazuri? a întrebat Gazzy din spatele meu. Vreau să zic, *orice* ar putea să mai spargă plictiseala asta.

Halatul alb a încercat să-și ia o postură severă.

— Uitați ce-i, încercăm să explorăm și alte posibilități în afară de retragerea voastră, a spus. S-ar putea să ne fiți de folos și în alte feluri. Numai cei care simt de folos vor supraviețui Planului de înjumătățire. De fapt, e mai degrabă Planul Unul Dintr-o Mie. Numai oamenii cu abilități folositoare vor fi necesari în noua ordine, Re-Evoluția. Ar fi în interesul vostru să ne ajutați să ne dăm seama dacă ne sunteți de folos în viață.

— Pentru că, probabil, nu prea suntem așa de utili morți, a comentat Nudge gânditoare.

— Nu, am aprobat-o. Ei, bine, poate doar ca opritoare pentru ușă.

Halatul alb a făcut o mutră dezgustată.

— Sau chestiile alea de prin parcări care arată unde trebuie să oprească mașinile, a sugerat Iggy

Și-a închis ochii și-a devenit țeapăn, ca să demonstreze cum am arăta.

— Și asta ar fi o opțiune, am căzut de acord, în vreme ce halatul alb părea oripilat.

— Nu, a făcut el, încercând să-și păstreze calmul. Dar China este interesată în folosirea voastră ca arme.

Asta era interesant.

— Păi, spune-le chinezilor să ne pupe undeva, i-am zis. Na, acum șterge-o de-aici înainte să te facem pe *tine* opritor de ușă.

— Veniți la teste, a încercat el s-o facă pe autoritarul, pentru ultima dată.

— Vino-ți în *fire*, am zis, la fel de decisă.

S-a răsucit furios și-a luat-o spre ușă. Gazzy mi-a aruncat o privire, ca și cum mi-ar fi spus: „N-ar trebui să-l împingem deoparte, să ieșim pe lângă el?” Am clătinat din cap: Nu acum.

— Veți plăti pentru asta, a zis halatul alb, trecându-și

cartela de identitate prin fanta încuietorii automate.

— Doamne, dacă aş avea zece cenţi pentru fiecare dată când mi s-a spus asta, am meditat eu.

Vedeți voi, atunci când ești un savant dement și malefic, beneficiind de o finanțare nelimitată, ai atât motivele, cât și mijloacele să gazezi, să zicem, dintr-odată, o întregă încăpere cu copiii-păsări ținuți ostatici. Făcându-i astfel pe copiii-păsări să-și piardă cunoștința, fără măcar să-și dea seama, și să se trezească într-o cușcă de metal, în mijlocul unui câmp.

Noaptea.

Unii dintre voi ați sărit, probabil, câteva pagini și deja v-ați dat seama că asta ni s-a întâmplat chiar nouă, și că nu-mi răcesc gura de pomană emițând ipoteze, așa că bravo vouă!

— Uhhh, a gemut Gazzy începând să se miște.

M-am chinuit să mă ridic în capul oaselor. Nu era niciun fel de lumină. Chiar și luna și stelele erau acoperite de nori groși, care pluteau la joasă înălțime.

— F-ați trezit, da? a răsunat o voce cu un accent oribil, ușor de recunoscut.

— Mda, am mormăit, frecându-mă la cap. Iar tu ai rămas tot un tâmpit, dah?

— A fenit fremea ca foi za fiți eliminați, a rostit ter Borcht, părând încântat. Nu cooperați la tezte, zunteți nefolozitori pentru noi.

Am ajutat-o pe Nudge să se ridice, frecându-i spinarea în timp ce-și dregea glasul.

— Nu-mi vine să cred, a murmurat Fang, răsucindu-și

umerii.

S-a uitat prin cușcă. Era destul de mare să ne poată cuprinde pe toți, atâta timp cât nu voiam să facem nicio năstrușnicie, cum ar fi să ne ridicăm în picioare sau să ne plimbăm de colo-colo.

— Za crezi, a zis ter Borcht, împreunându-și mâinile. În aceazta noapte fom implementa Planul nostru Re-Evoluționar! Chind fom termina, fom afea o lume cu mai puțin de un miliard de oameni. Toate țările for fi sub controlul noztru! Nu for mai fi boli, nici zlabiciune. Noua populație, puternica și deșteaptă, fa zalva aceazta planeta și ne fa duce în zecolul douăzeci și doi!

— Da, am zis. Iar dacă te uiți într-un dicționar la „megaloman fabulatoriu”, dai de poza ta.

— Nimic din ce zpui tu nu ma mai deranjeaza, a răspuns ter Borcht, mult mai calm. E fremea za fa eliminam. Ați ratat toate teztele. Nu zunteți de folos.

— Nu, dar suntem al naibii de șmecheri, am rostit, sfortându-mi creierul să înceapă să scoată niște idei.

Am cercetat cu privirile cerul și câmpul, pe cât de bine am putut printre gratii, dar n-am văzut nimic. *Haide, haide odată*, m-am gândit.

— Max? a șoptit Nudge.

S-a tras mai aproape de mine și m-a luat de mână. I-am strâns-o pe a ei într-un gest liniștitor, dar mă gândeam că, poate, chiar ne venise sorocul. Eram toți când ghemuiți, spate în spate, în cușcă, privind cu toții afară. Apoi, am văzut o masă informă venind spre noi, devenind tot mai mare. Mi-a trebuit doar o clipă ca să-mi dau seama că era un grup de oameni care traversau câmpul. Probabil, ca să ocupe locurile din față și să se distreze. Unii dintre ei purtau, desigur, halate albe, dar nu toți. I-am depistat pe Jeb și pe Anne Walker.

— Cum am putea scăpa de-aici? a șoptit Gazzy în așa fel încât numai stolul să-l audă.

— Am un plan, am murmurat drept răspuns.

Întotdeauna există un plan.

Ei, bine, *suna* perfect.

— Copii, a zis Jeb când s-a apropiat destul. Nu trebuie să se întâmple așa ceva.

— OK, am răspuns. Păi, să fie altfel atunci. Scoate-ne din cușcă!

A strâns din buze, clătinând imperceptibil din cap.

Acum era rândul lui Anne. Fii cușcă, vibram cu toții de încordare.

— Știți ce-i cu adevărat trist? a zis ea.

— Costumul ăla pantalon cu dungulițe? mi-am dat cu părerea. Pantofii ăia comozi?

— V-am dat toate șansele, a răspuns Anne.

— Nu. Vezi tu, dacă ne-ați da toate șansele ar trebui să deschideți cușca asta sinistră și inumană și să ne lăsați să ieșim, am zis, gata să explodez. Asta ar însemna *toate* șansele. Pe când voi ne-ați dat numai *unele* șanse. Înțelegeți diferența?

— Ajunge! a lătrat ter Borcht. Azta n-are niciun zenz. Așteptam doar pe calai. Luați-va ramaz-bun.

— *Rămas-bun*, a rostit un glăscior dulce de fetiță.

Și apoi, o țevă strălucitoare din metal s-a învărtit prin aer și l-a pocnit pe ter Borcht în cap, cu un sunet dezgustător, de lubeniță crăpată.

Ei, bine, totul a devenit și mai incitant după asta.

— Angel! a strigat Nudge, urmată imediat de Gazzy.

Fang și cu mine ne-am aruncat de îndată asupra gratiilor cuștii, zgâlțâindu-le, căutând punctele lor slabe.

Angel sălta cu sprinteneală și se legăna, iar aripile ei albe băteau la fel de repede precum inima mea. S-a aruncat în picaj asupra grupului de savanți, iar aceștia s-au împrăștiat, urlând să vină Zburătorii să-i salveze.

— Nu pot să le rup, a zis Fang, lovind cu pumnii în cușcă.

— Dar eu pot!

Vocea hodorogită din spatele nostru ne-a făcut pe toți să ne întoarcem, la timp pentru a-l vedea pe Ari preschimbându-se într-un Eliminator de modă veche. Uitasem cât de lupesc poate arăta, iar fața lui, cu un bot prelung și ticsit de colți galbeni, picurând de salivă, era oribilă văzută de aproape.

— Înapoi! am urlat, împingând stolul de lângă el.

Două labe cu gheare zimțate au înșfăcat gratiile metalice și Ari s-a întins după noi, clănțănind din dinți. Am icnit când colții lui s-au înfipt în gratii și, cu scrâșnete înfiorătoare de fierărie, a început să le roadă.

Afară, Angel plutea în aer ca un colibri demonic, rotindu-și țeava, ținându-i pe toți și toate la distanță de noi.

— O să-l lase pe Ari să ne mănânce! a țipat Nudge. S-a lipit de cușcă și și-a strâns pumnii. Dar n-o să-i fie prea

ușor!

Pauză. OK, acum adevărul: Când a fost ultima dată când v-ați decis să-i puneți bețe-n roate cuiva care vrea să vă mănânce? Ei, bine, asta-i doar viața nebunească, precum im carusel, a unui șobolan de laborator mereu pe fugă.

Sosise vremea să dau totul în vileag.

— Angel nu-i o trădătoare, am zis. Ea și cu mine am stabilit că o să facă asta ca să fie omul nostru din interior și să ne poată scoate afară dacă se întâmplă ceva. A fost *spioana* mea.

Timpul s-a oprit în loc, iar patru copii-păsări, absolut perplecși, s-au întors să caște gura la mine.

— Am pus la cale planul ăsta în caz că se întâmplă tot ce poate fi mai rău, am zis repede. Ceea ce, evident, s-a și întâmplat. Angel nu-i o trădătoare... n-a fost niciodată.

Bang! Timpul s-a accelerat din nou când Ari a reușit să roadă una dintre gratii. Ți se întorcea stomacul pe dos numai văzând cum metalul zdrențuit îi hărtănea gura într-un mod îngrozitor, iar sângele amestecat cu spumele lui de Eliminator se împrăștia peste tot.

Poc! Oh... Angel trăsnise încă unul din halatele albe. La fel ca ter Borcht, și ăsta a căzut ca lemnul. De fapt, ter Borcht nu se ridicase... se rostogolea pe pământ, gemând.

Zbang! Ari a rupt încă una din gratiile cuștii, iar brațele sale, nefiresc de puternice, au început să le îndoie pe celelalte din jur, îndepărtându-le. Fața lui era o imagine respingătoare de carne însângerată, în timp ce se schimonosea și mârâia din cauza efortului.

— O să mă ocup eu de el, mi-a șoptit Fang la ureche, încordat. Atunci tu-i iei pe ceilalți și ieșiți de-aici.

Am bătut, repede, de două ori pe mâna fiecăruia. Ne-am încrucișat privirile și-am dat din cap, apoi ne-am pregătit cu toții pentru mișcarea lui Fang.

Cu un scârțâit final, pătrunzător, Ari a îndepărtat gratiile, făcând în peretele cuștii o gaură cât pentru un Elimina tor.

— Gata.

Glasul lui Fang era cumplit de liniștit în mijlocul haosului și țipetelor din jur.

Ne-am încordat cu toții, gata să sărim afară imediat ce Fang îl doboară pe Ari, însă, în loc să țâșnească după noi, Ari s-a dat repede înapoi.

— Ieșiți de-aici! a strigat. Ieșiți de-aici! O să-i ținem noi în loc pe tipi.

Ce?

— E de partea noastră! a țipat Angel de sus. E cu mine! Vă scoate de-acolo! Ari! *Scoate arma secretă!*

Ari s-a scotocit prin jacheta lui, și o umbră micuță și întunecată a țâșnit din ea și-a început să gonească de zor, de jur împrejur, mârâind și repezindu-se să muște.

Nu cumva... era posibil?

— Mișcați-vă sau pieriți! a urlat Total. Haideți, haideți, haideți!

Fang a țâșnit prin gaura din cușcă, l-a înșfăcat pe Total și s-a ridicat în văzduh în mai puțin de trei secunde. În mod uluitor, Ari se dăduse la o parte și-l lăsase să plece.

Am împins-o pe Nudge prin deschizătură, iar ea a executat un salt din fugă, s-a clătinat o clipă, apoi a bătut cu putere din aripi și s-a înălțat pe cer.

Ari nu s-a clintit.

Urmărindu-l atentă, l-am împins și pe Iggy.

— Patru pași, și sus, spre ora zece, i-am zis.

A dat din cap, apoi mi-a urmat instrucțiunile.

— Haide, Gasman, ești ultimul, am zis și, practic, l-am aruncat afară din cușcă, strâmbându-mă când metalul contorsionat l-a zgâriat.

O problemă minoră în momentul ăla.

Ari s-a uitat la el cum pleacă.

Angel îi ținea la distanță pe oameni, și-acum venise rândul meu să intru în scenă. Ari și cu mine aveam im trecut zbuciumat — OK, de obicei încercam să ne lichidăm unul pe celălalt, iar o dată chiar l-am ucis — dar nu-mi făceam griji pentru asta acum. Am sărit din cușcă, am făcut un pas pe sol, apoi mi-am deschis, brusc, aripile și m-am avântat în văzduh într-o clipă.

Oh, Doamne, era atât de bine să fii *sus*, zburând departe de lumea care avea pentru noi numai durere și moarte.

— Mă bucur să vă văd, tipilor, a zis Total, părând cam copleșit. Am crezut că sunteți morți! Nu știam ce-am să mă

fac fără voi.

— Și eu mă bucur că te revăd, am spus, și-am fost surprinsă să constat că așa și era.

Dedesubt, Angel a aruncat țeava de metal și și-a luat avânt în sus, vâjâind ca o cometă, cu fețișoara ei senină și frumoasă. I-am trimis o beza prin aer credincioasei mele partenere în înșelătorie, și fața ei a radiat de bucurie.

Exact în momentul ăsta au sosit și călăii și-au început să tragă spre noi. L-am văzut pe Jeb înșfăcând una dintre armele lor, încercând să-l împiedice să țintească, însă individul s-a mulțumit să-l doboare la pământ lovindu-l cu arma, apoi a continuat să tragă.

Eram deja în afara bății armelor. Ar fi avut nevoie de un lansator de rachete ca să ne mai poată lovi acum.

— Sâc, sâc, sâc, am rostit încet, privind în jos spre ei.

Mi-am umplut plămânii cu aerul proaspăt al nopții, mi-am numărat bobocii, și-am profitat de moment ca să mă concentrez asupra direcției, *simțind* unde ne aflam, unde se afla nordul, încotro ar trebui să mergem.

Apoi l-am văzut pe Ari, încă pe pământ. Bărbații cu arme alergau spre el.

— Ari! am strigat deodată, fără să mă gândesc. Pleacă de-acolo! Vino sus! Vino cu noi!

— Ce? a exclamat Fang. Te-ai țicnit? Ce naiba e-n mintea ta?

Probabil că Ari n-a putut auzi exact ce-am zis, dar când m-a văzut agitându-mi mâinile, trebuie că a priceput. Alerga greoi, un ciudat în vârstă de șapte ani în trupul imens al unui fundaș, și s-a sforțat să se ridice în aer. Un glonț i-a zgâriat una dintre aripile sale peticite și greoaie, dar a continuat să zboare cu stângăcie, câștigând altitudine încet, dar sigur.

— Max, ai luat-o razna de-a binelea, a făcut Fang, furios. L-a aruncat pe Total prin aer către *Gazzy*, care-a scos un țipăt surprins și-a prins cățelușul, fii niciun caz nu vine cu noi!

— Ne-a salvat viața, i-am amintit. Au să-l omoare.

— Minunat! a zis Fang, cu o expresie sălbatică pe față. *El* a încercat să ne omoare *pe noi* de sute de ori.

De fapt, nu-l mai văzusem niciodată pe Fang în halul ăsta.

— Max, Ari e rău de tot, a zis Nudge. A încercat să te rănească și ne-a urmărit. Nu vreau să fie împreună cu noi.

— Nici eu, a spus Gasman. E unul dintre *ei*.

— Cred că s-a mai schimbat, am zis, în vreme ce Ari zbura spre noi.

— V-a ajutat să evadați de-acolo, le-a amintit Angel. Și l-a găsit pe Total pentru mine.

Fang mi-a întors o față scârbită și furioasă și s-a îndepărtat înainte ca Ari să ne ajungă din urmă. Cu un aer nesigur, Nudge și Gazzy s-au dus după el. Iggy a auzit în ce direcție au plecat și i-a urmat.

Lăsându-ne pe mine, Angel și Ari în urmă.

— Mulțam, Max, a zis Ari când a ajuns lângă noi. N-o să-ți pară rău pentru asta, îți promit. Am să te apăr.

M-am încruntat la el, încercând să nu mă uit la fața lui stâlcită și însângerată.

— Ne apărăm cu toții unii pe alții, am rostit scurt, apoi am virat abrupt spre dreapta.

L-am văzut pe Gazzy și pe ceilalți trecând în picaj pe deasupra parcării imense a Școlii. O intrare ducea spre un parcaj subteran, suplimentar.

— Unde-i Iggy? am întrebat.

Gasman a arătat cu degetul în jos, și l-am văzut pe Iggy aplecându-se peste capota deschisă a unei mașini.

— Oh, nu, am murmurat când Iggy a trântit capota închizând-o, apoi a împins mașina spre intrarea în pantă a parcării subterane.

— Oh, nu, oh, nu, am continuat, în vreme ce mașina rula lin, în tăcere, trecând de intrare și dispărând.

Iggy a țâșnit în sus, părând mai fericit decât fusese în ultimele săptămâni.

— Și unu, și doi, și tr... a început el.

Buum! O explozie masivă a aruncat în aer o parte din acoperișul parcării subterane. Ne-am îndepărtat repede, în timp ce bucăți fumegânde de asfalt încins la roșu, sticlă și beton s-au avântat pe cerul nopții. Au pornit niște alarme. Au izbucnit luminile exterioare de avarie.

— Așa trebuie! a țipat Gasman, bătând palma cu Iggy.

— Da, am zis. Așa trebuie, să fim zgomotoși și vizibili, ca să atragem atenția asupra locului unde ne aflăm și ce facem.

— Bate laba! a făcut Total, ridicându-și o lăbuță. A fost tare!

L-am simțit pe Fang aruncându-mi o căutătură furioasă, însă i-am evitat privirile. Ari se ținea pe la marginea câmpului meu vizual.

Mi-au trebuit câteva momente ca să-mi revin. De ce-l chemasem pe Ari să vină cu noi? Acum toată lumea era furioasă pe mine. Dar păruse lucrul cel mai corect. Pe de altă parte, a fost necesar un efort de încredere oarbă din partea mea, poate că de rău augur, că nu se va mai întoarce, dintr-odată, împotriva noastră. Nu simt prea grozavă în materie de accese de încredere oarbă.

Și, oricum, Ari avea să moară curând. Am făcut o întoarcere și m-am pus înaintea stolului, conturul lor fiind vag luminat de mingea de foc de jos.

Buum! încă o explozie, chiar mai puternică decât prima, a distrus încă o secțiune din garaj. M-am uitat la Iggy, și, de parcă ar fi simțit asta, a ridicat din umeri.

— Un garaj mare, plin de mașini mari, cu rezervoare mari.

Mă rog.

— OK, gașcă, haideți s-o luăm spre nord, am spus repezit.

N-aveam nicio idee de ce, și încotro, dar mi se părea lucrul cel mai bun de făcut.

Uneori, tot ce ai la dispoziție este un instinct, o senzație. E important să le iei în seamă.

Aproape că am gemut sonor. *Ia te uită ce-a mai adus pisica, am gândit. Salut, Voce.*

Bună, Maximum. Mă bucur că ești bine.

Nu datorită ție, m-am gândit, în timp ce am luat altitudine și-am început să zbor direct spre nord.

Mi-au lipsit discuțiile cu tine.

Ei bine, eu n-aș putea spune că mi-a fost dor de tine, am gândit. Dar și tu mi-ai lipsit, într-un fel.

M-am întors.

Mda.

Și știți cine s-a mai întors? Le-am văzut când le-am făcut semn celorlalți să mă urmeze mai îndeaproape.

Cicatricele de pe brațul meu. De la extragerea cipului.

PARTEA A 3-A
DESPĂRTIREA-I GREA

Ce știți voi? De fapt, n-a fost totul doar un vis. Și, cumva, acum mâna mea încă funcționa. Așadar, un bonus.

Primul lucru pe care l-am făcut a fost să dăm un ocol și să ne întoarcem să recuperăm lucrurile pe care Fang și cu mine le-am ascuns înainte de a fi capturați în deșert. Apoi am zburat prin aerul rece al nopții, spre nord, apoi spre nord-est. Nu pot explica asta acum, dar știu încotro s-o iau — e ca și cum aș avea un soi de busolă internă, sau așa ceva. La Școală, când eram noi mici, au făcut o grămadă de experiențe încercând să ne găsească senzorii magnetici, care ne spun unde se află nordul magnetic.

Nu i-au găsit.

Cu cât zburam mai spre nord, cu atât deveneau munții mai înalți, cu-atât era mai multă zăpadă pe sol. Eram încă în decembrie? Ianuarie? Rataserăm Crăciunul? Va trebui să verific data într-un ziar, cu prima ocazie când vom fi din nou în civilizație.

Fang încă mai ardea de furie, evitând să se uite la mine, zburând înaintea noastră, fără să vorbească cu nimeni. Nudge, Gazzy și Iggy mă evitau și ei, la fel și pe Angel și Ari. Am scos un oftat.

Zborurile lungi sunt un bun prilej de a medita pe îndelete. Cred că asta se aplică și pasagerilor din avioane. Am intrat în regim de pilot automat, aripile mele bătând cu putere în văzduhul înghețat, plămânii pompând și aspirând aerul. Din când în când, atingeam vreun curent de aer și

ne lăsam purtați de el o vreme, abia mișcându-ne aripile, pentru a profita de avantajul oferit de natură, care lucra pentru noi.

M-am născut pentru zbor. Și, da, știu că o mulțime de oameni au spus asta înaintea mea, au gândit asta. Însă eu m-am născut, *literalmente*, pentru zbor, am fost *făcută* să zbor, creată cu scopul de a fi capabilă să mă mișc prin văzduh la fel de ușor ca orice pasăre.

Și, dați-mi voie să vă spun, simt grozavă la asta.

— Max?

Nudge se așezase iar lângă mine, dar tot nu mă privea în ochi și se ținea pe cât de departe posibil de Ari.

— Da?

— Mi-e foame. Deja am terminat tot ce mai era prin rucsacuri. Cred că și ceilalți sunt flămânzi. Total se tot văicărește... știi și tu cum e el.

— Î-hî.

— Așa că... ăăă... există vreun plan să ne oprim pe undeva? Să luăm ceva de mâncare?

M-am uitat la ea.

— Întotdeauna există un plan.

Și uite-așa, dintr-odată, bum! Aveam unul.

Nu cu multă vreme în urmă (deși mie mi se părea că trecuseră mai multe vieți), Fang, Nudge și eu găsiserăm o casă de vacanță în Colorado. Nimeni n-o folosea în acel moment, dar acum era sezonul de schi și zăpada se așternuse ca o pătură groasă pe sol. Cu toate astea, merita să vedem ce-i cu ea.

Pentru că ceilalți erau înaintea mea, am accelerat ca să ajung în fața lor. Apoi am schimbat ușor direcția, știind exact cum să ajungem acolo de aici. Încercându-mi norocul, i-am aruncat o privire lui Fang.

— Încotro o iei? m-a întrebat. Vreo mică ascunzătoare despre care știe Ari?

Țurțurii de gheață trosneau printre cuvintele lui.

— Casa de vacanță pe care am găsit-o. Poate că-i tot neocupată. Ar fi un loc de odihnă.

A clătinat din cap.

— Nicio șansă! Știi regulile... niciodată nu ne întoarcem în locurile în care am mai fost. Dacă a trecut pe acolo careva, știe că s-a intrat înăuntru și și-a întărit măsurile de securitate. Dacă n-a mai intrat nimeni acolo, oricum am curățat noi toată mâncarea.

Doamne, cât mai *uram* asta, când devenea rațional și logic. Adică, dacă era ceva calculat care să mă facă să văd roșu...

— M-am gândit la asta, am zis calmă. Dar avem nevoie de un răgaz, să ne tragem sufletul, și asta-i cea mai bună

opțiune a noastră.

— Ba nu! a făcut el. Ar trebui să ne găsim un canion sau o peșteră pe undeva, și să ne așezăm...

— M-am săturat de peșteri și canioane! m-am răstit eu, spre surprinderea amândurora. M-am săturat de șobolanul de deșert, gătit în sânge! Vreau un acoperiș deasupra capului și un pat și haleală pe care să nu trebuiască s-o prind și s-o jupoi.

S-â holbat la mine, și, brusc, m-am simțit stânjenită, ca și cum tocmai aș fi admis că nu eram dură și hotărâtă.

Păi, cam nasol. Dar așa mă simțeam.

Am accelerat, lăsându-l pe Fang în urmă, și-am luat-o direct spre casa de vacanță.

Imaginați-vă, dacă doriți, o hacienda oarecum părăginită, nu foarte folosită, drept casă de vacanță. Pentru aceia dintre noi, lipsiți până și de o hacienda de fiecare zi, ideea de casă de vacanță ne cam dă amețeli. Chiar și una nerenovată.

La fel ca înainte, am aterizat în pădure, la depărtare de casă, și ne-am strecurat pe nesimțite mai aproape. Pe când ne apropiam, am auzit glasuri și torsul motorului unei mașini. Fang m-a fulgerat din priviri, ca și cum mi-ar fi transmis: Ți-am spus eu. Erau oameni aici.

— OK, am încuiat peste tot? s-a auzit o voce.

— Da. Și focul e stins.

— Bine. De-abia aștept să ne întoarcem.

— Poate chiar sâmbătă, nu?

Și iată că o făceam din nou. Ușile mașinii s-au trântit, iar vocile au fost înăbușite. Ne-am lipit de trunchiurile copacilor, încercând să ne ascundem aburii respirației, care ieșeau ca fumul. M-am uitat înapoi la Fang și-am ridicat sprâncenele, în semn de triumf. Am așteptat încă zece minute după plecarea mașinii, apoi, ca niște mici delincvenți lipsiți de orice remușcări ce eram, am pătruns înăuntru.

Totuși, am încercat să fac pe cât de puține pagube a fost posibil. Probabil, din cauza acelei sensibilități feminine pe care mi-au introdus-o în ADN.

— E cald! a rostit Angel încântată.

— Haideți să verificăm bucătăria! a spus Nudge și s-a și repezit într-acolo.

— E grozav a zis Ari.

Fang i-a aruncat o privire înveninată, apoi s-a încruntat spre mine. L-am ignorat și am luat-o spre bucătărie. Sosise vremea pentru o îmbuibare serioasă.

— Oh, slavă Domnului că tipii nu simt vegetarieni, a spus Nudge cu toată convingerea, scoțând la iveală niște cutii cu tocană de vită.

— Ce poate fi mai rău ca un vegetarian? și-a încrețit Gazy nasul.

— Un vegan¹⁰, i-am răspuns. Hai să le deschidem pe bebelușele alea.

Am scotocit după un deschizător de conserve.

— Ia te uită, au chiar și ceva mâncare pentru câini! a zis Gasman, ridicând un sac de hârtie.

Total s-a uitat la el.

— faci mișto de mine, da?

În frigider, exista și ceva proaspăt de mâncare — cașcaval și mere. Gem. Unt.

— Oh, ce fericire, a oftat Nudge.

Ari avea probleme mari la mâncat: își distrusese gura. N-am zis nimic. Cu toții facem niște «degeri și trebuie să suportăm consecințele lor.

În ultima vreme, te-ai mai gândit la alegerile tale, Max? a întrebat Vocea. Iei decizii pentru binele general, sau numai pentru tine?

Nimic nu-ți taie mai tare pofta de mâncare ca o voce din capul tău. *E limpede că nu iau decizii numai spre binele meu, m-am gândit sarcastică. Dacă aș face asta, aș citi acum o carte bună, legănându-mă într-un hamac. Undeva la căldură.*

— Ce voia să zică tipul ăla, că vrea China să ne folosească drept arme? a întrebat Iggy, turnându-și într-un castron o jumătate de cutie de cereale, fără să împrăștie

¹⁰ Persoană care nu consumă niciun fel de produse de origine animală.

nimic pe lângă.

— Nu știu, m-am încruntat. Ca să fim spioni, probabil. Nu putem căra armament greu sau altceva. Adică, cine știe ce-au mai pus la cale capetele alea pătrate? Probabil, ceva tâmpenii, cum ar fi să fim legați cu bandă adezivă de vreo bombă, s-o declanșăm în ultima clipă, așa ceva.

Gazzy a râs, iar eu m-am uitat de jur împrejur, gândindu-mă: *Stolul meu e întreg și în siguranță. Deocamdată.*

Ei bine, stolul meu și cu Ari, adică circul ambulant. Plus un câine vorbitor. Dar oricum.

— Pot vorbi cu tine?

Fang stătea în picioare lângă mine, cu trupul radiind încordare. Oh, grozav.

— Nu mai poate aștepta?

Am mâncat ultima bucată de ravioli la conservă, apoi am răzuit cutia cu furculița.

— Nu.

Am cumpănit o clipă, dar nu puteai să-l ignori pe Fang atunci când era așa. Oftând, am împins scaunul în spate și-am ieșit afară. Pe verandă, mi-am încrucișat brațele pe piept.

— OK, hai s-o lămurim odată, am zis, încercând să nu arăt că mă enerva.

— Alege acum, s-a răstit, cu ochii scăpărându-i. *Eu sau el.*

— Doamne, Fang, prostuț romantic, am făcut eu cu sarcasm. E incredibil ce sexist ești.

A pufnit exasperat, însă, făcând asta, n-arăta nici pe departe atât de nătâng pe cât ați crede.

— Nu ca *iubițel*, idioato! Ca membru al stolului! Doamne, ești plină de tine, nu? Vreau să spun că ori pleacă *el*, ori *eu*. N-am de gând să rămân și să văd cum permiți cuiva care a încercat să ne omoare pe amândoi, și încă de mai multe ori, să stea.

— Știu că dacă mă gândesc bine, am să pricep propoziția asta, m-am răstit. Dar nu trebuie să aleg între voi doi! Oamenii se schimbă, Fang. Accept-o, a ajutat la salvarea noastră. A lucrat cu Angel împreună. Și în timp ce eram acolo, mi-a spus despre unele lucruri care se petreceau prin Școală.

— Da, și simt sigur că n-a avut motive ulterioare pentru *asta!* Sunt *sigur* că n-are microfoane, nu ne urmărește, și nu spune nimănui unde ne aflăm chiar în această secundă. Sunt convins că șapte ani de spălare pe creier *s-au topit* îndată ce te-ai uitat galeș la el.

Am rămas cu gura căscată.

— Are șapte ani, secătură! Și nu mă uit galeș la nimeni. Nici la tine, nici la el, la nimeni. Nici prin cap nu-i trec astfel de lucruri.

Nu-l mai văzusem niciodată atât de furios pe Fang. Avea buzele strânse, iar pielea din jurul gurii i se albise.

— Simt sigur că faci cea mai mare greșeală a vieții tale, mi-a răspuns.

Anii trăiți ascunși, zburând sub radar, atât la propriu, cât și la figurat, făceau ca și acum, când amândoi scoteam flăcări pe nări, să vorbim cu glasurile coborâte, potrivite să ne auzim doar unul pe celălalt.

— Ari e un ucigaș, a spus Fang. E toxic. L-au contaminat și l-au aiurit atât de mult, încât nici nu poate gândi. E o povară, iar tu nu ești în toate mințile dacă te gândești că-i bine să fie aici.

Am ezitat. Fang era mâna mea dreaptă, cel mai bun prieten al meu, cel care întotdeauna, dar întotdeauna, îmi ținea spatele. Și-ar da viața ca să mă salveze, iar eu m-aș arunca înaintea trenului pentru el, fără nicio ezitare.

— Bine, am zis încet, frecându-mi tâmpile. Chiar cred că s-a schimbat, și, oricum, data expirării lui va intra în vigoare cât de curând. Dar știu că prezența lui aici a scos din sărite pe toată lumea.

— Te-ai prins de asta, ei, Sherlock?

Ochii mi-au scăpărat.

— Încerc să ajung la un compromis cu tine, nătărăule! Aveam de gând să-ți spun să mă lași să mă gândesc la asta. Între timp, am să stau cu ochii pe el. La primul semn de ceva dubios, îi trag chiar eu șutul în fund. OK?

Fang s-a uitat neîncrezător la mine.

— Te-ai țicnit? Au reușit, în fine, să te prostescă și pe tine? Ari trebuie să plece *acum!*

— N-are unde să meargă. Ne-a ajutat, ți-aduci aminte? N-au să-l mai lase să intre. În plus, îți tot spun că n-are decât șapte ani, indiferent cât o fi de malac. Cum are să supraviețuiască?

— Mă doare-n cot, a rostit Fang cu răceală. Pe mine nu mă deranjează deloc dacă nu supraviețuiește. Ți-amintești de asta?

Și-a smucit cămașa, ridicând-o, ca să-mi arate dungile roz ale cicatricelor rămase după ce Ari îl tăiasse ca pe un

mușchi file și aproape că-l făcuse să sângereze de moarte. M-am cutremurat numai gândindu-mă la ziua aia îngrozitoare.

— Îmi amintesc, am zis în șoaptă. Dar nu-l pot alunga în frig, fără niciun loc unde să meargă, fără nicio șansă de supraviețuire. Fără să știe dacă halatele albe nu-l caută chiar și acum. Mai durează doar câteva zile... până când expiră.

M-am simțit ciudat spunând asta. La fel ca și cu a fi *retras*. *Expiră*. Toate, diferite cuvinte pentru *a muri*. Avea șapte ani și n-avea să mai trăiască destul pentru a împlini opt. Iar primii lui șapte ani de viață au fost nasoli de tot.

Fang m-a împuns cu putere în piept.

— Hei! am făcut.

S-a aplecat foarte aproape de mine, fiind cu câțiva centimetri mai înalt ca mine, și-am ajuns față în față. Dar de data asta nu m-a mai sărutat.

— faci cea mai mare greșeală a vieții tale, a mârâit. Și-are să te coste. Ai să vezi.

Astea fiind zise, s-a întors și-a sărit de pe verandă, fără ca măcar să mai atingă pământul înainte ca aripile sale mari, întunecate, să-l înalțe, fără niciun zgomot, în noapte.

Citești blogul lui Fang. Bun venit!

Data de astăzi: Deja este prea târziu!

Ești vizitatorul cu numărul: 28.772.461

**PENTRU TOATĂ LUMEA, ORIUNDE AȚI FI
ATENȚIE**

LUAȚI AMINTE

**SAVANȚII MALEFICI VOR PUNE CAPĂT VIEȚII
AȘA CUM O ȘTIM**

Și chiar și așa cum n-o știm.

Știu cum se numește asta acum, oameni buni. Se numește Planul de Re-Evoluție. Și Planul de înjumătățire. Am scăpat din Școală (oricine vrea s-o arunce în aer, n-are decât s-o facă). Acum ne ascundem, hahaha. Cât eram acolo, am aflat că planul, practic, prevede UCIDEREA oricărei persoane cu orice fel de boală sau slăbiciune. Singurii oameni rămași vor fi cei perfect sănătoși și cu talente folositoare. Așa că toată lumea să se apuce de ceva folositor! Altfel, dați-vă la fund. Iar dacă aveți nasul înfundat, ascundeți-vă sub un bolovan și nu ieșiți la iveală.

Care ar fi lucrurile folositoare, vă întrebați? Am făcut un tabel.

FOLOSITOR

NEFOLOSITOR

Instalator	Politician
Tâmplar	Gazetar
Constructor de bărci	Expert în istoria artei
Fermier	Maestru bucătar celebru
Gunoier	Designer de interioare
Crescător de vite	Medium pentru animale de companie
Savant	Vedetă rock/pop/hip-hop
Militar	Idol adolescentin
Personal medical	Consilier pentru dezvoltare personală

Așadar, ar fi un moment potrivit să vă examinați obiectivele în viață.

Ultima oară când am verificat, peste 28 de milioane de oameni au accesat acest blog. Dați-i înainte, oameni buni. Salvați-vă. Salvați-vă frații și surorile. Nu lăsați halatele albe să pună laba pe voi.

Și dacă vedeți niște copii zburători, nu spuneți nimic.

— Fang, de undeva în America.

Tremuram toată după cearta dintre mine și Fang. Nu că nu ne certam noi niciodată, o făceam mai tot timpul, dar nu așa. Era mai pornit decât îl văzusem vreodată. După ce și-a luat zborul, am mai rămas un minut afară, până când mi-am putut lipi un zâmbet fals pe față. Nu avea niciun rost să-i îngrijorez și pe ceilalți.

Când am revenit înăuntru, stolul, Ari și cu Total erau împrăștiați cu toții fie pe mobilă, fie pe podea. Aveau acea privire încețoșată pe care ți-o dă primirea, dintr-odată, a mâncării pe care ți-ai dorit-o. L-am examinat pe Ari. Era așezat pe un scaun, singur. Nimeni dintre ceilalți nu se afla în apropierea lui. Hainele-i erau încă murdare de sânge. Am scotocit printr-o debara și i-am aruncat o cămașă din flanel. A ridicat privirile, surprins.

— Mulțam.

— OK, cine ia primul schimb de planton? am zis.

— Unde-i Fang? a întrebat Gazzy

— A ieșit puțin. Se întoarce, am răspuns scurt.

Bineînțeles c-o să se întoarcă.

— Iau eu primul planton, a rostit Ari.

Am luat atunci o decizie executivă:

— Nu, e-n ordine. Am s-o fac eu. Voi, ceilalți, culcați-vă.

Nu m-am uitat spre Ari.

În vreme ce restul trupei dormea, am scotocit prin frigider și cămară, scoțând tot ce nu era perisabil și nu cântărea prea mult. Am reîmpachetat toate bagajele

noastre și le-am pus aproape de ușă. Am umblat prin casă fără zgomot, stingând luminile, apoi am ieșit afară și-am zburat până pe acoperișul plin de zăpadă.

M-am cocoțat lângă coșul de cărămidă, care împrăștia căldură.

Totul era liniștit.

După foarte mult timp, s-a întors Fang. Am încercat să nu scot un oftat de ușurare. Oricum, nu fusesem chiar atât de îngrijorată. A zburat sus, m-a văzut și a aterizat, dând din aripi pentru a-și păstra echilibrul în vreme ce încerca să găsească un loc pe acoperiș.

Niciunul dintre noi nu prea se dă în vânt după scuze sau îmbrățișări din toată inima. I-am aruncat o privire, apoi mi-am văzut mai departe de planton, făcând regulat verificări la 360 de grade, ascultând și așteptând.

— Douăzeci și opt de milioane de oameni au accesat blogul, a zis el.

Doamne Dumnezeule!

— Îhî.

— Spun tot ce știu despre ce se petrece acolo, a continuat. Poate, dacă se trezesc suficienți oameni, ar putea opri ceea ce se întâmplă.

Oprirea tărașeniei este treaba ta, Max.

— Credeam că noi trebuie să oprim asta, am zis.

— Cum, cu o mână legată la spate? a întrebat Fang sarcastic. Nu *trebuie* să salvezi tu lumea, Max, indiferent ce ți se spune.

Dintr-un motiv sau altul, asta m-a durut, ca și cum nu credea că aș fi putut s-o fac. Întotdeauna am crezut că o să fie alături de mine pentru orice trebuia să fac.

— Deci, acum tu și cu blogul tău o rezolvați? Pot să mă duc la culcare și să dorm liniștită?

Vorbele mi-au ieșit mult mai caustice decât intenționam. Fang mi-a aruncat o privire piezișă, cu o expresie de nepătruns. A dat din umeri și s-a uitat în altă parte.

OK, acum mă enervasem iar. Uram momentele când

Fang și cu mine ne certam, dar detestam și mai mult că era convins că eu, știți, n-aș fi în stare să salvez lumea de una singură.

Sunt sigură că o mulțime de fete de aiurea își fac probleme pentru același lucru, nu?

— Iar acum o să-mi spui că auzi o Voce în cap, am zis sarcastică, și m-am ridicat în picioare.

M-am legănat pe acoperiș, întinzându-mi aripile pentru echilibru. Așa cum face o veveriță cu coada. Numai că aripile mele aveau o anvergură de aproape patru metri.

— Poate, a zis el rece, fără să mă privească.

Am rămas fără grai. Ceea ce, după cum știți, se întâmplă foarte rar.

— Bine. faci de pază în schimbul doi, am mormăit, și-am sărit de pe acoperiș.

Am aterizat în zăpada moale și-am dat un ocol casei, îndreptându-mă spre verandă.

Înăuntru, Ari nu sfâșiase gâtul nimănui în timp ce dormeau. Mi-a venit în minte faptul că Angel era telepatică, și-ar fi interceptat orice intenție rea ar fi avut Ari. Oricum, eram destul de sigură de asta.

Mi-am făcut rondul, am verificat stolul adormit, apoi m-am așezat într-un fotoliu, chiar lângă locul unde Ari dormea adânc pe podea. În felul ăsta, dacă se mișca, mă trezea și pe mine.

Încă scăpăram de furie din cauza lui Fang. Nu-mi venea să cred cât era de plin de sine. El și blogul lui. Foarte bine! Să-l lăsăm să salveze lumea. Eu încă mei aveam o misiune.

Amândoi aveți niște decizii dificile de luat, Max. Decizii care vor afecta întreaga lume, viitorul tău. Viitorul tuturor.

Oh, bine, deci nu se fac presiuni, m-am gândit. Am lovit perna fotoliului, aducând-o la o formă mai confortabilă, și-am închis ochii.

N-aveam să pun geană pe geană.

Dimineata, Fang și cu mine ne-am despărțit.

Și ca să clarific lucrurile, *eu* l-am părăsit. La o fracțiune de secundă după ce m-a părăsit el.

Mi-a spus că voia să facă așa cum credea el, să-și continue propria sa misiune, după cum s-a exprimat. Voia să acționeze pe baza unor indicii pe care i le trimiteau oamenii pe blogul său.

M-am holbat la el.

— Îți bazezi planul de salvare a omenirii pe *e-mail*?

Mi-a întors privirea.

— Iar tu te iei după o Voce din capul tău. O Voce care de fapt nu-i a ta atunci când vorbești cu tine însăși, da?

Ei bine, dacă a pus problema în felul ăsta...

Fur și simplu, nu pricepeam ce se întâmplă.

Iar apoi a trebuit să le spunem și copiilor. Am repetat în minte o sută de conversații. Ce-ar putea spune ei? Cum să le explicăm?

— Am decis s-o iau pe propriul meu drum, le-a spus Fang, abrupt, celorlalți. I-a aruncat o privire lui Ari, apoi a continuat: Aproape toată lumea e bine-venită să mă urmeze.

Să plece cu el? Numai peste cadavrul meu.

— Eu cred că ar trebui să rămânem cu toții împreună până când se întoarce Fang, am spus calmă.

Pentru că dacă vreunul dintre voi îl alege pe el în loc de mine, îlucid.

Patru perechi de ochi din gașcă, un câine și Ari s-au holbat spre noi, când la imul, când la celălalt.

— Sfinte Sisoe, a făcut Total.

— Oameni buni, n-ar trebui să faceți așa ceva, a zis Nudge, părând îngrijorată.

Am dat din umeri, cu obrazii arzând. Fang era cel vinovat.

— Copii nebuni, a mormăit Total.

Pășea încoace și-ncolo pe picioarele lui scurte, apoi s-a dus și s-a pus pe bombeurile lui Angel. Ea s-a aplecat și l-a mângâiat, absentă, pe cap.

— Trebuie să alegem? a chițăit Gazzy

S-a uitat la Fang, apoi la mine. Apoi la Ari.

Rahat, mi-am zis.

— Eu mă duc cu Fang, a spus Iggy

Fața lui era lipsită de expresie, însă vocea lui mi-a frânt inima. Șocată, m-am bucurat că nu-mi putea vedea fața. Am înghițit cu greu, incapabilă să mai vorbesc.

— Eu o să rămân cu Max, a zis Nudge posomorâtă, punându-și mâna într-a mea.

I-am strâns-o, însă am văzut cum îl privea pe Ari din colțul ochilor. N-avea încredere în el, nu-l voia împreună cu noi.

— Merg oriunde se duce și Angel, a spus Total. Dacă trebuie.

Gasman și Angel păstrau tăcerea. Angel trebuie că îi vorbea telepatic, pentru că el a dat din cap și părea să se concentreze din greu. În cele din urmă, Angel a clătinat hotărâtă din cap și l-a împins pe Total de pe bombeurile sale pentru a veni și se așeza lângă mine.

— Eu rămân cu Max, a anunțat.

— Da, mă rog, a făcut Total țăfnos, reluându-și locul pe picioarele lui Angel.

— Eu merg cu Fang, a zis Gazzy

M-am holbat la el uluită. Ari era ultimul rămas, un outsider evident în familia noastră.

— Descreierați, a mormăit Ari, venind să stea lângă mine.

Fața începea să i se vindece destul de repede, la fel cum se întâmpla și cu rănilile noastre.

— Max, a adăugat.

Te rog, te rog, nu mă face să regret asta, m-am rugat instanței supreme. *Adică, nu mai mult decât regret deja.*

— Bine, a rostit Fang, aruncându-și rucsacul pe un umăr.

— Bine, am zis, ridicându-mi bărbia, dorindu-mi din toată puterea mea ca el să nu fi făcut așa ceva și asigurându-mă că nu-și dădea seama că-mi doream așa ceva.

Și asta a fost tot. Stolul se despărțise în două. Iar eu n-aveam nicio idee dacă-l voi mai revedea vreodată pe Fang și grupul său.

Un semn al calității de lider? Să apari înaintea celor rămași cu tine cu o expresie calmă și un aer încrezător, când cu greu te abții să nu-ți borăști și mațele prin zăpadă din cauza stresului și supărării.

Jumătate din stolul meu se dusese. Fang plecase. Cel care-mi era mâna dreaptă. Cum a putut să facă asta? N-avea nevoie de mine?

Mi-am îndreptat umerii. Eu n-aveam nevoie de *el*. Nu mai aveam nevoie.

— OK, gașcă, le-am zis lui Nudge, Angel și Ari — și Total.

Am observat că Nudge și Angel încercau să nu izbucnească în plâns. Posibil Ari și Total la fel, dar în cazul lor era mai greu să-ți dai seama.

— Nu-mi vine să cred că au plecat, a spus Nudge, ca de obicei, rostind ceva la care mă gândeam și eu, însă n-aș fi spus-o niciodată cu glas tare. N-ar trebui să ne despărțim. Ne-am promis că n-o să ne mai despărțim niciodată. Trebuie să ne ținem unii lângă alții.

Spune-i asta lui Fang.

— Nu-i ceea ce speram să se întâmple, dar ne descurcăm noi, am comentat pe un ton autoritar.

— Și-acum ce-o să facem? a întrebat Angel. Avem vreun plan?

I-am aruncat o privire arogantă.

— *Întotdeauna există un plan. De câte ori trebuie să vă mai repet asta, oameni buni?*

Haide, Max, scoate repede un plan din pălărie.

Plecați în Europa.

Oh, slavă Domnului. Doamnei. Oricui. Vocea avea, în sfârșit, ceva constructiv de spus, și nu vreo tâmpenie de răvaș scos din prăjiturile-surpriză.

— Plecăm în Europa, am zis apăsător.

Le-am împărțit rucsacurile, și de-abia atunci mi-am dat seama că Ari sau eu va trebui să-l cărăm pe Total, în cea mai mare parte a timpului. Nici Nudge și nici Angel n-ar fi fost capabile să-i suporte greutatea pentru prea multă vreme. Grozav. Speram ca Ari să nu-l înfulece pe Total.

— Europa!

Nudge părea entuziasmată.

— Întotdeauna mi-am dorit să merg în Europa! Pe unde-o luăm? Vreau să văd Tunul Eiffel!

— Este un turn, am zis *Tumul Eiffel*. De fapt, acum ne îndreptăm spre...

Spre Anglia, prima dată. Începe cu Anglia. Caută Școlile.

— Anglia, am spus, întinzând brațele către Total.

A făcut im mic salt, și l-am băgat în jacheta mea, trăgând fermoarul. Numai căpșorul lui mic și pufos se ițea până la gât. Încă mai arăta puțin cam jigărit, dar speram ca blana de pe față să-i crească mai repede.

— O să căutăm Școlile, o să căutăm informații. Trebuie să aflăm tot ce putem despre acest Plan de Re-Evoluție. Și va trebui să ne mișcăm repede.

— Simt de partea voastră, a zis Ari, părând sincer Am să vă protejiez, indiferent ce se-ntâmplă. S-a uitat în jos, și-am surprins o clipă imaginea băiețelului speriat, de șapte ani, din interiorul lui. Oricum, asta până la data expirării mele, a adăugat.

Am dat din cap, nelăsând să mă copleșească vreo emoție.

— Bine atunci, am rostit, începând să alerg pe cărare, pentru o decolare rapidă. O luăm spre est!

Ca întotdeauna, m-am simțit mult, mult mai bine odată ce-am ajuns sus, în văzduh. Pământul de sub noi era acum

o întindere peticită de verde și maro, cu firisoare subțiri, argintii, și petele cenușii ale orașelor. Era rece, iar vântul îmi făcea ochii să-mi lăcrimeze, dar mă simțeam mult mai calmă, mai stăpână pe situație, în zbor.

Și mi-a trecut prin minte ideea că Anglia era, cu adevărat, foarte departe, dincolo de o mare fremătătoare. Mai zburaserăm noi de vreo două ori timp de șapte, opt ore fără oprire, dar a fost greu și-am rămas lați după aceea. Și Dumnezeu știa că Ari nu era un zburător grozav. Nu cu aripile alea ciudate, lipite cu bandă adezivă. Hmm. Niciun loc unde să aterizezi și să-ți tragi sufletul peste Oceanul Atlantic.

Duceți-vă la Washington DE. De acolo aveți un zbor direct de pe aeroportul Dulles.

Cum, cu avionul?

Exact. Cu un avion argintiu strălucitor.

Noi... într-un avion. Asta părea ceva aiurea, cumva. Ceva redundant. În plus, mai era și problema claustrofobiei, a spațiului restrâns.

O să fiți bine.

— Ne ducem la Washington DE, mi-am anunțat ministolul. O să luăm un avion de acolo.

Toți au părut uimiți. Iar eu mă întrebam cum o să-l strecurăm pe Ari, cu aspectul său bizar și înspăimântător, prin aeroportul aglomerat.

— O să luăm un avion? a întrebat Nudge, cu glasul devenit un chițăit.

Total s-a încruntat.

— Nu-i cam redundant? a întrebat.

Am oftat.

Zborul spre vest fără Max era ca și cum ar fi zburat cu o aripă lipsă, se gândea Fang. Îi tot vedea fața, furioasă, nedumerită, și, cu toate că ea n-ar fi recunoscut asta niciodată, speriată. Îi tot văzuse chipul în fiecare zi din întreaga lui viață. Îl văzuse murdar de noroi uscat, învinețit și însângerat, mârâind, râzând, dormind, rostind minciuni complicate cu cea mai mare sinceritate... privindu-l cu acea lumină în ochi, acea comunicare dintre ei...

Însă îl pusese cu spatele la zid. Ce așteptase din partea lui? Să se relaxeze și să-l accepte pe Ari? Ca și cum, da, sigur, pur și simplu ar fi *uitat* de câte ori încercase Ari să-iucidă, că, după toate probabilitățile, era împănat cu tehnică de urmărire și le marca poziția, că era atât de periculos să-l ai prin preajmă. Era o catastrofă alcătuită din părți dispartate, peticite, adunate împreună într-un trup, actualizări, emoții contorsionate, tortură psihică. O bombă cu ceas ambulantă, zburătoare, pe cale să explodeze.

Fang privea lucrurile astfel: dacă știai c-o să dai colțul peste vreo două zile indiferent ce se întâmpla, atunci ce mai conta ce făceai? Puteai să faci tot felul de tâmpenii, chestii periculoase, să încalci legea, să ucizi pe cineva. Nimic n-ar mai conta, pentru că ai fi țeapăn și rece peste două zile. Prietenii nu contau, loialitatea nu conta. Puteai să pui punct unei relații în orice fel.

Cu așa ceva alesese Max să-și petreacă timpul. În

preajma cui lăsa ea copiii mai mici.

Fang ar fi urmat-o pe Max și la capătul lumii, indiferent unde s-ar fi aflat. Dacă ea s-ar fi aruncat în conul unui vulcan activ, ar fi sprijinit-o, indiferent de consecințe.

Însă cu Ari nu se putea împăca.

— Fang?

Glasul lui Gasman era slab. Niciunuia dintre ei nu-i plăcea că se despărțiseră. Dacă se simțeau ca și cum le lipseau ceilalți, era pentru că asta se și întâmplase. Fang privi spre el și-și înălță sprâncenele.

— Unde mergem?

— Spre coasta de vest, zise Fang.

Era direcția opusă oricăreia alese de Max.

— Și ce-i acolo? întrebă Iggy

Ciudat că întrebi așa ceva.

— Cel mai vast sistem de diseminare a informației din lume, zise Fang. Un loc de unde răspândești repede veștile.

Gasman se încruntă.

— Poftim? Vreun loc cu computere? Un fel de turn?

Fang clătină din cap.

— Revista *People*.

— Asta face parte din planul „Dă-te la fund și treci neobservat”? întrebă Iggy direct.

— Nu, spuse Fang, înclinându-și vârfurile aripilor aproape imperceptibil, pentru a-i conduce într-un viraj de douăzeci și trei de grade. Asta face parte din planul „Dezvăluie întreaga poveste, postează pe blog, spune întregii lumi”.

— Oh.

Mda. Întotdeauna prefă-te că există un plan. O lecție pe care o învățase atât de bine de la Max.

— Vă urăsc! Sunteți niște ratați!

Chipul lui Iggy era o imagine a furiei și frustrării.

— Nu sunteți decât niște nemernici.

Fang își dădu ochii peste cap. Apoi, amintindu-și, zise:

— Îmi dau ochii peste cap, Iggy

— Eu ridic din umeri, spuse Gasman, mușcând hulpav dintr-un hotdog. N-am nicio idee despre ce naiba vorbești.

— *Describe-mi oamenii de pe plaja asta, zise Iggy din nou. Asta-i Venice Beach! Parte din L.A. Orașul unde se află Universitatea Arătărilor! Iar voi, tipilor, vă uitați peste hărți și alte chestii.*

— Chiar e pe-aici un colegiu numit Universitatea Arătărilor?

Gasman părea încântat.

— Nu, îi spuse Fang.

Și astfel se alese praful de visele lui Gazzy privind învățământul superior.

Fang netezi harta pe banca din scânduri din fața lor, și începu să caute repere. Asta până când Iggy îl lovi cu piciorul.

— Au! La naiba! Ce-i cu tine?

Mâna lui Iggy țâșni fără greș, înșfăcându-l pe Fang de cămașă. Îl trase spre el, până ce fața-i ajunse aproape de a lui.

— *Describe-mi. Oamenii.*

— Simt un milion de oameni, zise Fang iritat. De ce? Te

întâlnești cu cineva anume pe-aici? Ar trebui să caut un bărbat cu un trandafir între dinți, ținând în mâini un exemplar din *New York Times*?

— Asta-i Venice Beach, repetă Iggy, locul unde găsești disco roller. Simt mirosul uleiului de cocos. Aud chicoteli ascuțite. Știu că trebuie să fim înconjurați de iepurașii de plajă, iar voi vă holbați la o *hartă!*

Oh.

— Ce-i un iepuraș de plajă? întrebă Gasman cu gura plină.

Fang se uită prin jur.

— Iepurași de plajă, pisicuțe de plajă, cui îi pasă? Atâta timp cât nu sunt Zburători.

Iggy gemu atât de tare, că mai multe persoane din apropiere se întoarseră să se uite. Fang îl lovi ușor în fluierul piciorului, spunându-i să se calmeze.

— Cui îi *pasă*? șopti Iggy, pârând scandalizat. Cui îi pasă? Mie! Voi puteți să le vedeți. Eu nu. Și numai Dumnezeu știe că nu pot face cunoștință cu ele numai prin *atingere*. Faceți-mi un serviciu!

Ce-ar face Max în situația asta? se întrebă Fang. De fapt, nu credea că Iggy i-ar fi spus lui Max despre asta. Asta era o chestiune de la bărbat la bărbat. Oftând, Fang aruncă o privire în jur.

— Ăăă... bine. Sunt două fete acolo. Una poartă un bikini alb. Alta are inscripția „Utopia” scrisă pe fundul ei. Au păr lung, blond. Ăăă... dincolo este o fată asiatică, gonește pe niște role, împreună cu câinele ei, care-i un ogar sau așa ceva și aleargă lângă ea. Hait, aproape că l-a cosit pe un plimbăreț.

— Ce poartă? întrebă Iggy

— Un bikini în dungi.

— Și apărătoare pentru genunchi, se băgă și Gasman.

— Oh, Doamne, oftă Iggy Mai zi, mai zi.

N-ar fi făcut niciodată asta în fața lui Max, se gândi Fang. L-ar fi certat zdravăn, spunându-i că e un ticălos

sexist. Însă aici erau numai ei între ei, băieții.

— Ăăă... o tipă se întâlnește cu prietenul ei, continuă el. Prietenul îi întinde un cornet cu înghețată. Oh... curge. Hm, i s-a scurs pe... piept.

Iggy inspiră șuierat.

— În mod sigur o s-o păteze, zise Gasman. E ciocolată.

— Hmm, făcu Fang, privind-o pe fată cum se șterge pe piept cu un șervețel de hârtie.

— Ce-i cu sunetul ăsta? întrebă Gasman.

— Poftim?

— Sunetul ăsta, insistă Gasman. Ce-i cu el? *Fang.*

Fang clipi de două ori și privi în jos la Gasman, care îl trăgea de mânecă.

— Sunet?

Apoi auzi și el. Un hureit. Un cor uniform de glasuri mecanice.

Oh, rahat!

— Sus și valea de-aici! zise el. Simt Zburătorii. *Ne-au găsit!*

Citești Blogul lui Fang. Bun venit!

Data de astăzi: Deja este prea târziu!

Ești vizitatorul cu numărul: 972.361.007

Hollywoodul lovit

Așadar, pentru aceia dintre voi care vă aflați în apropiere de L.A., trebuie să vă mărturisesc ceva în legătură cu avarierea serioasă a celebrului semn Hollywood. Un milion de oameni plini de speranțe au ridicat acel semn ca pe un simbol al viitoarelor cariere în cinematografie, și, desigur, îmi cer scuze pentru distrugerea lui.

Dar n-a fost vina mea.

Gasman, Iggy și cu mine ne vedeam de treburile noastre, pe undeva în zona de lângă L.A. (care se întinde din Tijuana până hăt departe, la Pismo Beach), și, deodată, din cer senin, vreo două sute de Zburători au tăbărât asupra noastră. De unde știau unde suntem? Întotdeauna am presupus că ne urmăreau fie prin cipul lui Max, fie prin câinele lui Angie.

Iar ei, după cum cred că ați aflat, nu mai sunt împreună cu noi.

Așadar, de unde au știut unde să ne găsească, dacă nu cumva unul dintre noi trei ie raportează?

Ceea ce este, desigur, imposibil.

Oricum, așa cum v-am spus înainte, Max a văzut mii de

Zburători la Școală, atârănând în șiruri, la încărcat. Așa că astăzi au lăsat o mulțime dintre ei să iasă la un zbor de încercare. Trebuie să vă spun, oameni buni, că aceste chestii sunt rapide. Sunt puternice. Pot zbura multă vreme fără oprire.

Dar și istețe? Nu prea.

Gaz, Iggy și cu mine am decolat imediat, repede, din locul unde stăteam total nevinovați. Întotdeauna ne descurcăm mai bine în aer. Bineînțeles, gurile s-au căscat, ochii s-au holbat, copiii mici au început să urle etc. atunci când, dintr-odată, ne-am deschis aripile și ne-am luat zborul. Cred că suntem neobișnuiți chiar și după standardele din L.A.

Noi trei împotriva a două sute de Zburători? Nu prea cred. Da, am fi făcut față la șaizeci, poate chiar optzeci, nicio problemă. Însă nu la două sute. Nici dacă ar fi fost Max acolo.

Da, bine, poate dacă Max ar fi fost acolo. Poate la cele două sute. Însă nu era acolo.

Oricum, Gaz, Iggy și cu mine am implementat, Instinctiv, un plan de acțiune încercat și verificat, Planul

Delta, pe care l-am folosit de nenumărate ori, aducându-l la nivelul unei arte. Practic, înseamnă un fel de „fugi ca din pușcă”. Ori, mai degrabă, „zbori ca din pușcă”.

Am zburat. Ne-am cărat de-acolo cu iuțeala fulgerului. Zburătorii nu păreau să aibă probleme de altitudine: ne-au urmat, cu ușurință, până sus, la o altitudine de croazieră a unui 747, unde chiar și eu începeam să am probleme cu respirația. La fel ca și Eliminatorii, nu sunt cine știe ce agili, însă sunt al naibii de rapizi și îngrozitor de puternici.

Unul dintre cei mai noi explozivi ai lui Iggy a distrus vreo cincizeci dintre ei, și cu ocazia asta îmi cer scuze tuturor celor aflați la petrecerea MTV de pe plajă peste care au căzut bucăți de metal și piele sintetică de Zburător. Restul s-au aruncat după noi și n-am putut să-i depășim în viteză.

Apoi am văzut dealurile Hollywoodului. Am zburat direct spre semn și, în ultima, dar chiar ultima clipită, am țâșnit într-un zbor vertical direct. Adică, atât de aproape încât catarama de metal a curelei mele a zgâriat una dintre litere. Dar am reușit toți trei, țâșnind în sus precum rachetele.

Zburătorii n-au fost atât de norocoși. Unul după altul, s-au izbit direct de semn, declanșând șocuri electrice care i-au prăjit, făcându-i pe câțiva să explodeze ca niște popcorn metallic, împlănit. Iar dacă vă închipuiți că asta ar fi o descriere cam morbidă, bucurați-vă că nu v-ați aflat acolo, ca să vă lovească o puzderie de mici fragmente din ei. Cred că numai șase sau șapte dintre ei au reușit să evite carnajul și n-am nici cea mai vagă idee ce s-a întâmplat cu ei.

După ce ne-am tăvălit pe jos de răs, am întins-o de-acolo, iar acum ne ascundem. Iarăși.

Noi: vreo 200. Greu de spus exact câți, cu toate bucățile alea zburând peste tot.

Ei: 0.

Înghițiți asta, nemernici în halate albe. Acum, datorați Californiei un nou semn al Hollywoodului.

— Fang, de undeva prin Vest.

Postează un comentariu pe Blogul lui Fang Hollywoodul lovit

108 comentarii

Kewl dude 326 a zis:

Oh frate Fang e super, vreau să spun atunci când voi băieți i-ați terminat pe zburători, și io aș fi murit de răs. Dă-i nainte cu zboru, omule.

San Diego

11:51 AM

Sugargrrl a zis:

Dragă Fang,

Sunt foarte bucuroasă că ești bine. Îi urăsc pe zburătorii ăia, și sper să se prăbușească și să se facă toți scrum. Dacă ai nevoie de un loc unde să stai în Roanoke, Virginia, doar trimite-mi un e-mail.

12:14 PM

Heather a zis:

Ar trebui să formăm cu toții grupuri și să căutăm peste tot laboratoare și Școli și de-astea! Sunt milioane și milioane de puștani pe lumea asta, și-am putea repara tot ce-au poluat și distrus adulții. Gropile de gunoi și deversările de petrol, speciile pe cale de dispariție și tăierea pădurilor, folosirea mașinilor poluante și nepăsarea față de

mediu și de animale! S-a dus vremea lor de distrugere a tot ce este! A venit clipa ca toți Copiii Verzi să se unească!

Heather Schmidt

Președinte, Greenkidsforagreenerplanet.org

12:57 PM

Streetfight a zis:

Noi, copiii, tre s preluăm conducerea. Adulții au distrs tot. Ne distrig întrga planetă. Puștimea r trebi s conducă tot. Vor s tăcem. Nu mai tăcem!

Brooklyn

1:20PM

Chenweiazis:

Fang, mă întrebam: tu ai prietenă?

Hong Kong

P.S. Am 15 ani, dar arăt mult mai tânără.

2:40 PM

Carlos a zis:

Eu zis să ardem toate laboratoarele științifice! Să-i transformăm pe toți adulții în sclavi!

Texas

3:07 PM

Anonymous a zis:

Carlos, nu, asta-i o prostie. Avem nevoie de știință. Știința în sine nu-i rea. Devine rea atunci când o folosesc oameni răi ca să facă lucruri rele. Putem face lucruri bune cu știința. Cum ar fi hrănirea populației lumii. Nu vreau să-i facem pe toți adulții sclavi. Părinții mei sunt adulți, dar sunt buni.

Viitor Savant îngrijorat

Louisiana

4:21 PM

Adide a zis:

Mi-e teamă că adulții ne vor distruge planeta. Vreau să se oprească. Aș dori să se folosească de știință pentru a obține recolte mai bune și mai multă ploaie. În loc de bombe, ar trebui să facă mai multe cărți de școală pentru copii.

Uganda

4:26 PM

cobra a zis:

Fang, io ere că v-am văzt zburând deasupra băcăniei unchiului meu din Parcul Lincoln.

Chicago

5:27 PM

Dita a zis:

Nu-mi vine să cred că tu și cu Max v-ați despărțit! Voi ar trebui să rămâneți împreună! Acum sunt chiar și mai îngrijorată pentru voi. Fiți și mai prudenți.

Mumbai.

6:08

Sean a zis:

Fang, vreau să fiu copil-pasăre. Nu-mi pasă ce trebuie pentru asta.

Aș face orice să pot zbura și să fiu împreună cu stolul. Spune-mi unde te pot găsi. Vreau să vin cu voi, astăzi.

Manchester, Anglia

6:35 PM

Sue_P a zis:

Și eu vreau să vin! Mi-ar plăcea să am aripi, dar cred că este prea târziu pentru mine. M-ar durea. Însă am să lupt pentru voi pe pământ!

Doar spuneți-mi unde și când!

Palm Beach

6:38 PM

Fang stinse computerul după ce parcurse mii de mesaje ca acestea. Max nu credea că blogul putea ajuta la ceva, însă el era sigur că putea. Era convins că ar putea aduna o armată de sute de mii de... copii obișnuiți, care ar putea fi curajoși și hotărâți, dar care habar n-ar avea să se lupte și-ar fi măcelăriți repede.

Oftă și se lăsă pe spate, rezemându-și capul pe im braț. Chestia asta cu liderul de grup era cam nașpa.

Ministolul meu era bine, datorită lui Angel. Ca material de referință ulterior, iată câteva lucruri pe care le puteți face dacă sunteți o anomalie genetică în vârstă de șase ani, cu capacitatea de a controla mintea altor oameni:

1) Obțineți bilete la Business Class pentru voi și alte trei anomalii genetice, plus im câine, la British Airways.

2) Convingeți securitatea aeroportului că terrierul vostru vorbitor este un câine-ghid, având, astfel, acces peste tot, inclusiv la toaleta pentru femei — chestie care, sincer, nu m-a încântat deloc.

3) îi faceți pe oameni să nu-l remarce pe Eliminatorul mătăhălos, urât ca moartea, care se bălăbănește pe lângă voi.

4) Odată aflați la bord, îi ajutați pe oameni să creadă că este absolut normal ca un câine să ocupe propriul său loc și să primească de mâncare.

5) Aranjați să vi se servească, fiecăruia, câte trei porții deodată, de clasa întâi, nu porcăriile oferite bieților fraieri de la clasa economică.

— Total, am șoptit. Oamenii *trebuie* să treacă pe lângă tine ca să ajungă la toaletă. Nu mai mârâi.

— Scuze, a mormăit. Se apropie prea tare de friptura mea. Că veni vorba de asta, n-ai putea să mi-o tai în bucățele?

M-am aplecat și am tăiat repede friptura de pe tava lui Total. Am văzut-o pe Angel rânjind spre mine, și nu m-am

putut abține să nu rânjesc și eu. Da, stolul meu a fost rupt în două: jumătate din el dezertase. Eram niște fugari fără adăpost, ca de obicei. Mergeam într-un loc străin, fără să avem habar ce vom face odată ajunși acolo. Iar acum eram captivi într-o mare cutie de sardele, împreună cu o mulțime de străini, și mă rugam ca nu cumva să fie cu toții Eliminatori sau halate albe.

Și totuși.

— Grozav scaun, a zis Ari, bătându-i brațele cu labele lui cu gheare, supradimensionate.

— E destul de distractiv a zis Angel.

A dat o mică lovitură în fotoliul ei și-a început să treacă în revistă oferta de filme la cerere.

— Max? a șușotit Nudge de pe locul ei de dincolo de interval. Crezi că oamenii ăștia simt OK?

A dat din cap spre ceilalți pasageri.

— Sper că da, am răspuns, ținându-mi glasul scăzut. Dar nu sunt sigură. N-ar fi exclus ca totul să fie aranjat și să fim înconjurați de halatele albe, care vor sări pe noi. Însă Angel n-a recepționat nimic deosebit, cum ar fi vreo intenție rea venind din partea vreunei persoane de la bord. Așa că sper să fie OK.

— N-am mai fost niciodată cu avionul, a zis Nudge.

— Niciunul dintre noi n-a mai fost. E cam ciudat, nu?

— Da. E chiar confortabil. Scaunele astea pot să se facă pat, știi? Și micul televizor, revistele și mâncarea, personalul care-ți aduce tot felul de lucruri.

Am dat din cap. Eram destul de răsfățați. Adică, în comparație cu obișnuitele plăceri ale vieții noastre — dormitul prin tuneluri de metrou și mâncatul de prin coșurile de gunoi.

— Dar mi se pare cam aiurea să fim în aer și nu... afară, știi? Și mi-e dor de...

S-a oprit, mușcându-și buza.

— Și mie, am rostit încet. Dar sunt sigură că simt bine. Și mai cred c-o să-i vedem iar cât de curând.

Pentru că aveam de gând să-i urmăresc ca un *copoi* odată ce misiunea se va fi încheiat. Intenționam să-l tachinez pe Fang cu asta pentru tot restul *vieții* lui. Nu putea scăpa el de mine așa de ușor.

— Sper să nu se întâmple nimic rău cu avionul ăsta, mi-a șoptit Nudge. Pare atât de... nefiresc pentru o mașinărie să fie în aer. Nu pricep cum se ține sus.

— Are motoare puternice și gălăgioase, am zis, lămurindu-i hotărât situația în stilul meu autoritar. Însă o să-ți spun ceva... dacă se întâmplă ceva cu avionul ăsta, noi patru vom fi cei care scapă.

Chipul lui Nudge s-a înseninat.

— Oh, da. Nu m-am gândit la asta.

— Acum, odihniți-vă înaintea invaziei Marii Britanii.

După un răgaz confortabil de șapte ore, era timpul să revenim la treburile noastre, odată ce-am aterizat pe aeroportul londonez Heathrow. Am făcut întregul zbor și nimeni nu s-a transformat într-un Eliminator ca să ne atace, iar avionul n-a picat din cer ca un bolovan, așa că era un început excelent.

Câteva clipe după ce-am debarcat, m-am oprit, sperând că, poate, Vocea o să se îndure de mine, oferindu-mi instrucțiuni clare și ușor de urmărit.

Dar nu s-a întâmplat asta. Vocea era MIA¹¹, iar noi eram pe cont propriu.

Ceea ce era *bine*. Reușisem să-i aduc pe toți până aici. Vocea era im fenomen recent, și, în ceea ce mă privea, n-avea decât să rămână așa.

— OK, am zis, bătând din palme.

Ministrolul s-a adunat în jurul meu.

— Primul lucru pe care ar trebui să-l facem ar fi să găsim un Internet Cafe, să intrăm pe V\feb și să căutăm Itexul pe Google. Chiar dacă nu-l găsim după nume, o să vedem, probabil, alte linkuri care ne-ar putea ajuta.

— Hei, hei, stai așa, a rostit Total. Suntem la *Londra*. Vrei să spui că nu mergem să vedem Bijuteriile Coroanei?

— Nici Tumul Londrei? a adăugat Angel.

— Ooh, uite, Muzeul Doamnei Tussaud¹²! a spus Nudge,

¹¹ *Missing in Action* — dispărut în misiune.

¹² Celebrul muzeu londonez al statuilor de ceară.

arătând spre un poster afișat pe un chioșc. Trebuie să mergem acolo!

Încă o dată, eram derutată de talentul stolului de a ignora cu totul faptul că luptam pentru *viața* noastră. Pentru viața întregii *omeniri*.

Încruntându-mă, am continuat.

— Probabil, Itex are sediul principal pe undeva prin suburbii, nu chiar în oraș.

— Palatul Buckingham, m-a luat Ari prin surprindere. Cu tipii ăia cu căciulile lor de blană, caraghioase.

— Da, da! Palatul Buckingham! a aprobat Nudge, fără să se uite la el.

Am inspirat adânc, pregătită să încep să dau ordine.

Știi, atunci când ai dreptate, asta-i tot ce primești, a rostit Vocea.

— Ce naiba vrea să însemne asta? am întrebat, iritată.

— Palatul Buckingham, mi-a explicat Nudge, e locul unde trăiește regina. Și domnul Regină.

— Nu, nu cu tine vorbeam, am mormăit.

M-am sprijinit de-un perete și am închis ochii pentru o clipă. *Vrei să explici asta?* m-am gândit. *Sau e vreunul din koanurile alea¹³ kung fu asupra cărora se cere să meditez pe vârful unui munte?* Hmmm.

— Max? a întrebat Angel. Te doare capul?

Părea îngrijorată.

— Nu, sunt bine, am zis. Lasă-mă un minut. Și fii cu ochii-n patru.

Stolul meu aștepta răbdător, spre deosebire de mine. Eram gata să scrijelesc peretele cu unghiile.

Da, ar trebui să-ți urmezi misiunea, a spus Vocea, răspunzându-mi în mod miraculos. *Însă n-ai învățat cum să-ți echilibrezi actul conducerii. Trebuie să conduci, dar trebuie să și ascuți.*

Și să-i las să facă tot ce vor? am întrebat în tăcere.

¹³ O întrebare, paradox sau ghicitoare Zen care nu admite nido rezolvare logică.

Max, sunt copii. Sunt aici doar de dragul excursiei. Un lider puternic poate fi flexibil uneori.

Am deschis ochii.

— Bine. O să facem un tur, mergem în toate locurile de interes. Angel, du-ne într-unul din autobuzele alea cu etaj, cu traseu turistic.

— OK! a aprobat ea fericită, în vreme ce Nudge lovea aerul cu pumnul.

Ne-am îndreptat spre zona Transporturilor Urbane.

— Eu vreau să stau sus, a zis Total, alergând pe lângă Angel. Dar în jacheta lui Max, pen' că-i rece.

— Oh, sigur că da, am spus, dar în așa fel încât să nu mă audă nimeni.

N-ai dreptate, Voce, m-am gândit. Sunt copii, însă nu sunt aici doar pentru excursie. Am nevoie de fiecare dintre ei dacă vreau să reușesc.

— Alea nu-s bijuteriile adevărate.

Eram sigură de asta. În niciun caz n-ar fi putut lăsa Bijuteriile Coroanei Engleze expuse într-o vitrină de sticlă, de unde oricine le-ar fi putut înșfăca.

— Sunt așa de frumoase, a șoptit Nudge, aplecându-se spre ele cât putea de aproape. Coroana Imperiului. Doamne. Mi-ar plăcea să am o asemenea coroană.

Iar eu eram atât de sigură că i se va îndeplini dorința, pentru că, adesea, rezultatele unor experimente bizare devin capete încoronate. Oh, Doamne!

— Ia uitați-vă la sceptru, a șoptit Total. Cum vă place piatra aia?

— Acolo scrie că sunt adevărate, a zis Angel, arătând spre o etichetă. Ți-a i adevăratul diamant Cullinan. Îmi place globul cu cruce¹⁴.

— Și cum, regina doar vine și le ia cu ea când se duce la Parlament? am făcut eu în derâdere și m-am întors spre Ari. Ce zice cealaltă inscripție? Aia de lângă tine.

Ari s-a uitat la mine și, pentru o clipă, l-am putut vedea aproape ca pe băiețașul care obișnuia să se țină după mine cu multă vreme în urmă. Fața i s-a îmbujorat, scoțând în evidență cicatricile care, în mare parte, se vindecaseră.

— Nu știu, a spus, întorcându-și privirea. Nu știu să citesc.

¹⁴ Însemn al puterii și dreptății monarhice.

— Haideți la Madame Tussaud, a zis Total. Trebuie!

— Nu știu cine simt toți oamenii ăștia „faimoși”, a rostit Angel, odată intrați la Tussaud.

Ne plimbam printr-o încăpere plină cu celebrități din ceară și, sinceră să fiu, singurul mod în care m-aș fi putut simți mai rău ar fi fost dacă aș fi avut pietricele în pantofi. Pentru aceia dintre noi care am crescut supuși experiențelor savanților demenți, plimbarea în jurul unor statui în mărime naturală *care ar fi putut sări asupra noastră în orice clipă* era tulburătoare.

Priveam statuile ca un șoim (v-ați prins? Puțin umor de stol pentru voi), așteptând să surprind ochii cuiva mișcându-se, să văd ridicându-se și lăsându-se pieptul cuiva odată cu respirația. Până acum, nu se clintise nimeni. Ceea ce nu însemna că n-ar putea mișca vreunul.

— Nici eu, a zis Nudge, părând cam dezamăgită.

— Nici eu, a glăsuț Ari.

Pe lângă toate personajele alea lucioase din ceară, trăsăturile lui grosolane și glasul ieșeau în evidență ca o cărămidă într-o casetă cu bijuterii.

— Hm, cred că ăsta-i Brad Pitt, am zis, arătând cu degetul. Cine știe dacă-i chiar atât de înalt?

— Cine-i Brad Pitt? a întrebat Angel.

Total a țâțâit-o și-apoi s-a scărpinat în dosul urechii cu unul dintre picioarele din spate.

— E doar o faimoasă vedetă de cinema, a rostit. Mai citește și tu niște ziare, da?

Am scos un oftat.

— Îmi pare rău, oameni buni, încerc să mă obișnuiesc cu toate lucrurile astea de văzut, însă locul ăsta mă bagă în sperieți.

— ăsta-i termenul tehnic? a întrebat Total. „Sperieți”?

— Da, am răspuns. Oricum, unul din fraierii ăștia o să se miște, și-atunci am să scot în stradă întreaga sală. Trebuie să ies de aici.

— Oh, slavă Domnului, a făcut Nudge. Urăsc locul ăsta.

— Și eu, a zis Angel.

Total și-a scuturat capul, părând dezgustat.

— Voi, oamenii. Asta-i *cultură* modernă.

Următoarea oprire, Corporația Itex, principalul gigant industrial care părea să se afle în spatele tuturor experimentelor de recombinare ADN, precum și a Planului de Re-Evoluție, cunoscut și sub numele de Planul de înjumătățire; și al cine știe câtor alte planuri demente de distrugere în masă și prăpăd.

Practic, era ultimul loc unde și-ar fi dorit să fie, de bunăvoie, oricare dintre noi. Era locul unde *trebuia* să mergem. Sediul lor era în...

— Threadgill-on-Thames? a citit Nudge cu atenție.

— Sună ca un parc tematic tipic englezesc, a zis Angel.

— Se pronunță „Tems”, a spus Total, lingându-și o lăbuță. Mai îmi dați chipsuri din cartofi?

I-am dat un cornet făcut dintr-un ziar, plin cu pește proaspăt prăjit și cartofi pai. Țicniții de britanici le spuneau „chipsuri”. Iar chipsurile din cartofi erau la ei „crocanti”. Iar fursecurile erau „biscuiți”. Habar n-am cum le spuneau biscuiților adevărați. Pișcoturi?

— Și oțetul? a întrebat Total.

I-am șprîțuit cornetul cu puțin oțet, apoi m-am uitat din nou pe hartă. Cafenelele Internet găsite de noi erau pentru cei care veneau cu propriile lor computere. Din moment ce Fang ne luase laptopul, trebuia să mergem la o bibliotecă.

Desigur, descoperiserăm că Itexul era peste tot, cu filiale în paisprezece orașe din Regatul Unit. Însă sediul *principal* părea să se afle la vreo treizeci de minute de zbor de

Londra, pe direcția vest-sud-vest.

— Îmi plac cartofii cu pește, a zis Ari. Simt mișto.

— Îhî, am răspuns absentă, trasând o linie pe hartă.

Tot nu-mi venea să cred că trebuia să mă duc să ucid balaurul fără să-l am pe Fang alături de mine. Ne-a abandonat, pe mine, pe Nudge și pe Angel. Oare era atât de șucărit din cauza lui Ari, încât nu-i mai păsa dacă trăiam sau muream? Credea că blogul lui chiar va rezolva totul? De parcă o mulțime de puști furioși, înarmați cu furci și torțe, aveau să pună capăt regimului de teroare al Itex.

Cuvântul *teroare* m-a făcut, dintr-odată, să-mi amintesc cum Gazzy le-a spus tipilor ăloră de la FBI că pe el îl cheamă Captain Terror. Într-o clipită, ochii mă ustureau și mă mâncau și aveam probleme cu nodurile din gât. Gazzy. Iggy. Mi-era atât de dor de ei. Aveam vise cu ei întreaga noapte, și mă trezeam convinsă că li se va întâmpla ceva rău și n-am să pot să-i ajut.

Aveam de gând să-l *ucid* pe Fang. Asta era în fruntea listei mele, imediat după „salvarea lumii”.

Un neisprăvit. Un cretin. Oh, Doamne. Era parte din mine, era în sângele meu. Sângele meu era în el, literalmente. Cum a putut face una ca asta?

M-am uitat spre Ari, care își trecea ultimul cartof pai printr-o grămadă de ketchup, și mâna lui mult prea mare îl făcea să pară o scobitoare. Îi tot supravegheasem cu atenție, dar până acum mi se părea loial, sincer, nu se comporta dubios. Dar dacă făcusem, într-adevăr, cea mai mare greșeală a mea?

Știu la ce vă gândiți: bineînțeles că nu-i așa, Max. Fang a fost de vină. El a făcut greșeala!

Și da, știm cu toții că se întâmplă foarte, foarte rar ca eu să fac vreo greșeală. *Extraordinar* de rar.

Și totuși.

Aveam de gând să stau cu ochii pe Ari.

— Max? Nudge se uita la mine. Baza către Max.

— Ăăă? Poftim?

— Zburăm până acolo, nu? a întrebat Nudge, arătând pe hartă spre Threadgill-on-Thames. Adică, să *zburăm* de-a binelea, nu cu avionul, da?

— Da. Am aruncat o privire pe geam. Plecăm imediat ce apune soarele. Dar până atunci, mai vrea cineva ceai?

— Da, eu vreau puțin, a zis Total.
Desigur.

— Oh, minunat, am șoptit, privind printr-un gard viu înalt. Doamne, nici măcar nu se învrednicesc să împoțoneze locul ăsta, nu?

— Arată atât de deprimant, a zis Nudge încet. *Mie* mi-ar fi groază să lucrez acolo.

— Crezi? am zis. *Mie* mi-ar fi groază să suport tot felul de experiențe crude și neobișnuite acolo. Pare să fie un loc sinistru, teribil, unde savanții demenți ar putea face experiențe de neimaginat, îngrozitoare. Cum ar fi să grefeze ADN-ul altor specii în cel al unor copii nevinovați.

— De exemplu, a rostit Nudge.

— Ce-o să facem aici? a întrebat Ari.

Noi, ceilalți, eram atât de subțiri și de ușori grație oaselor noastre ca de pasăre, încât Ari părea deosebit de mătăhălos și greoi în comparație cu noi. Acum se înălța deasupra noastră, în întuneric, pe când aveam primul contact vizual cu sediul central britanic al Itex.

Cât se poate de potrivit, clădirea fusese pe vremuri o închisoare. Și, mamă, ce mai monopol au englezii în materie de umezeală și locuri întunecoase! Sediul central al Itex avea izul de neconfundat al parfumului de pușcărie: clădiri pătrătoase, ca niște blocuri, amenințătoare, construite din cărămizi de un maro murdar. Dacă șeful Itex citește asta acum, am două vorbe pentru el: *plante ornamentale*.

Întregul complex era înconjurat de un gard de sârmă

electrificat, de cel puțin trei metri jumătate înălțime, cu sârmă ghimpată în partea de sus, în caz că șocurile electrice de cinci mii de volți nu erau suficient de descurajante. Și, sigur, dacă ești cu totul dus cu pluta, poate că nici nu te-ar descuraja.

Bineînțeles, noi oricum aveam să zburăm peste el. În liniștea nopții am auzit-o pe Angel înghițind un nod și mi-am coborât privirea spre ea. Fața ei era neobișnuit de palidă, ochii mari.

— Ce-i? am întrebat-o, începând să-mi fac griji.

A înghițit din nou și m-a apucat de mână. I-am strâns-o și-am îngenucheat, pentru a fi la același nivel cu ea.

— Simt gânduri și alte chestii venind de-acolo, a zis cu glas întretăiat. De la halatele albe și de la ceva ca niște minți fără trupuri.

Creiere pe Băț, m-am gândit.

— Spun lucruri îngrozitoare, a continuat Angel. Simt rele de tot. Malefice. Vor să-și înfăptuiască planul și nu le pasă ce trebuie să facă pentru asta. Nu le deranjează să ucidă oameni. Sau animale.

Sau orice combinație dintre ei, mi-am zis.

— Și alți copii-păsări? am întrebat. Alte forme de viață recombinate, Eliminatori?

A clătinat din cap, iar bucele i-au lucit în lumina lunii.

— Sunt morți cu toții. I-au omorât pe toți.

Așa că, bineînțeles, trebuia să intrăm acolo. Adică, de ce-am fi ratat noi șansa de a pătrunde într-un loc unde criminali în masă, dezaxați, vâneau creaturi exact așa ca noi? Care-ar fi fost distracția dacă am evita situați *asta*?

— Chiar trebuie să intrăm acolo? a întrebat Nudge. Pen' că... dacă, de fapt, nu trebuie, atunci eu m-aș abține. Mai degrabă m-aș relaxa pe undeva.

I-am zâmbit, și-am încercat să-i netezesc părul castaniu, rebel.

— Și tu, și eu, copilă. Dar am de rezolvat treaba asta cu salvarea lumii, și cam trebuie s-o fac. Vii cu mine?

A dat din cap, dar fără să pară prea fericită, apoi a adoptat o expresie feroce.

— Simt gata. Hai să distrugem locul ăsta!

— Și eu! a zis Angel. Oamenii ăia chiar sunt niște ticăloși. N-ar trebui să li se dea voie să mai facă rău și altora. Trebuie să rezolvăm asta în așa fel încât să nu mai poată.

— Trebuie să-i punem capăt poveștii, aici și acum! a făcut Ari.

— Așa-i! am zis, ridicându-mi pumnul pentru obișnuita lovitură pumn în pumn dinaintea culcării. O să abatem o ploaie de foc peste locul ăsta. Când o să terminăm cu el, n-o să mai fie aici decât o baltă unsuroasă.

Îți amintești de Hidra, Max?

Aproape că am sărit în sus. Oare o să mă obișnuiesc

vreodată cu Vocea neinvitată din capul meu? în acel moment presupuneam că nu.

Hidra, Hidra, m-am gândit. Pare a fi un... aspersion?

Nu. Este vorba de Hidra din Ierna, una dintre muncile lui Hercule. De fiecare dată când Hercule tăia câte-un cap al Hidrei, alte două creșteau în locul lui.

Oh. Asta-i. Da, am văzut odată un desen animat despre asta. Ce-i cu ea?

Gândește-te bine, Max, a zis Vocea. O să-ți dai seama.

M-am încruntat, bănuitoare. Asta-i vreuna din chestiile metaforice? Chiar ai muri dacă mi-ai spune?

Tăcere.

Bineînțeles.

— Max? a făcut Angel.

Am ridicat un deget.

— O clipă. Vocea-mi transmite informații inutile.

Total s-a lăsat jos pe iarbă și și-a pus botul pe etichete din față.

OK. Hidra, m-am gândit. Mi-am amintit desenul animat pe care-l văzusem, unde un șoarece mare și musculos, îmbrăcat într-o piele de leu, încerca să zboare capete ca de pisică de pe trupul unui soi de dragon uriaș.

Dar nu-mi cădea fisa.

Oh, stai așa. Un cap era retezat și alte două îi luau locul.

Plănuiam să distrugem sediul ăsta central al Itex. Să însemne asta că dacă-l distrugem, alte două or să apară în locul lui? Sau că alte două or să devină mai puternice? Hmm.

Hidra însăși trebuie omorâtă, Max. Întreaga structură răpusă dintr-odată. Țasta e doar un cap. Găsește trupul și ucide-l.

Am căzut pe gânduri. Mi-am amintit de harta pe care o zărisem prin ușa deschisă la Școală, când Ari m-a luat într-un tur prin clădire. Era o hartă a lumii. Aproape fiecare țară avea un simbol Itex pe undeva, iar multe aveau și stele mai mici prin teritoriu. Și pentru că simt mai isteț decât

obișnuitul specimen recombinat, mi-am dat seama că trebuie să verificăm unele dintre filialele Itex din alte țări, pentru a găsi inima fiarei. *Mulțumesc mult de tot, Voce*, m-am gândit puțin sarcastică, fără a mi se răspunde. *N-ai vrea să te hotărăști să ne spui de unde naiba să începem?* Doamne, eram atât de obosită. Munca unui salvator al omenirii nu se termină niciodată.

M-am ghemuit lângă gardul viu și le-am făcut semn celorlalți să se apropie.

— Copii, cred că Franța ne strigă pe nume.

Nudge s-a încruntat.

— Țipă după copii-păsări zburători?

— Da.

M-am ridicat și mi-am deschis brațele ca să-l prind pe Total. A sărit, l-am băgat în jachetă și am tras fermoarul.

— Știe cineva ceva franceză?

— Eu știu cum să cer niște Chablis aromat, a rostit Total cu un glas oarecum înăbușit.

Mi-am desfăcut aripile și le-am întins, gata să decolez.

— Eu știu ceva spaniolă, a zis Nudge. *Cerrado*¹⁵ și *abierto*¹⁶. Chestii din astea.

— Astea ar fi folositoare în Spania. În Franța, cred că vom afla dacă Angel poate citi gândurile și în franceză.

Angel și-a scuturat aripile, părând intrigată.

— Habar n-am, a spus ea. Dar știți ce? Dacă tot suntem acolo, vreau niște pateuri.

— Ooh, susțin această emoție, a zis Total.

Mi-am reprimat replica — n-au învățat nimic la Madame Tussaud? — și-am decolat în noaptea rece, simțindu-mă cam ca Harry Potter fugind de la familia Dursley. Cu deosebirea că în lumea noastră, Dursley-ii erau peste tot, foarte bine finanțați, și aveau o pronunțată înclinație spre științe.

¹⁵ *Cerrado* — închis (lb. spaniolă).

¹⁶ *Abierto* — deschis (lb. spaniolă).

Los Angeles, gașcă!

— Dacă nu sunt Crisps sau Bloods, înseamnă că sunt Cruds¹⁷? întrebă Iggy cât se poate de serios.

— Șșșșt! îl potoli Fang. Abține-te. Nu turna gaz peste foc, nu pe *acest* foc, bine?

— OK, zise Iggy dar Gazzy chicoti și bătu palma cu el.

— În afară de asta, sunt cu toții Ghosts¹⁸, îi reaminti Fang. Au semnele pe toate jachetele lor.

— Oh, cred că mi-a scăpat asta, comentă Iggy sarcastic, iar Fang își trase — mental — una după ceafă.

— Yo! făcu cineva, și el se răsuci pe călcâie pentru a da cu ochii de un tip numit Keez, care se îndrepta spre ei.

În acea dimineață, se ascuseseră pe im teren viran din partea de est a Los Angelesului și, dintr-odată, se pomeniseră înconjurați de o bandă numeroasă. Era o bandă de stradă: The Ghosts. S-au încordat cu toții, gata de luptă, însă unul din bandă, Keez, i-a recunoscut pe Fang, Iggy și Gazzy de pe la știri. De asemenea, citea blogul lui Fang.

Banda controla acea parte a orașului, iar Keez le oferise un loc sigur. Acum făcu un semn spre Fang.

— Pe aici, neamule.

— Suntem faimoși, șopti Iggy atât de slab, că Fang de-abia îl auzi.

¹⁷ Nume de bande de stradă din L.A.

¹⁸ The Ghosts — Fantomele.

— Tot așa-i și gripa porcină, șopti Fang drept răspuns.

Îl urmăreau pe Keez printr-o clădire dezafectată din mijlocul unui cvartal înspăimântător, decrepit. Oamenii se uitau curioși la ei, dar la o simplă mișcare de mână de-a lui Keez își mutau imediat privirile.

— Vreau o jachetă de Ghosts, îi șopti Gasman lui Fang.

Fang simți că mâna lui Gasman începuse să se îndrepte spre a lui, apoi se lăsă în jos. De când se despărțiseră, Gasman încercase s-o facă pe super-durul. Fang trebuia să-și reamintească mereu că nu era decât un copilăș. Max, cu toate că era cea mai dură persoană pe care o întâlnește Fang vreodată, era ciudat de pricepută la toate fazele de mămițică, punând bandaje, liniștindu-i pe copii când aveau coșmaruri. Nu băgase niciodată de seamă câtă muncă în plus cerea asta.

În timp ce urcau în urma lui Keez pe niște trepte sparte, din gresie ruginie, Fang se întinse și-l luă pe Gasman de mână. Puștiul ridică privirile spre el, surprins, dar apoi Fang îi simți mâna mică strângând-o pe a lui. Așadar, făcuse ce trebuia.

Doi indivizi masivi stăteau de pază la ușa din față, dar un semn cu capul din partea lui Keez îi făcu să se dea la o parte. Înăuntru, era cam la fel ca în casa aia devastată, a drogaților, găsită la Washington de Max și Fang, dar cu mai puțin farmec și confort. Însă era relativ sigură și ascunsă, iar astea erau două dintre caracteristicile lui preferate.

— Puteți să stați aici.

Keez le făcu semn spre o cămăruță care părea că suferise de pe urma unuia dintre experimentele cu explozivi făcute de Iggy, nu cu mult timp în urmă.

— Mișto. Mulțam, frate, zise Fang.

Apoi, el, Iggy și Gasman se prăbușiră pe podea. Era timpul ca Fang să preia controlul și să facă un plan.

— *Ăsta-i* planul tău?

Glasul lui Iggy răsună neîncrezător.

— Mda. Ia-ți rucsacul.

Gasman nu zise nimic, dar Fang se întrebă dacă nu cumva își dorea să se fi dus cu Max. Prima zi păruse ca o aventură. Acum, totul începea să pară doar... dureros. Însă nu exista nicio șansă ca Fang să se întoarcă, decât după ce Max scăpa de cretin.

Redacția revistei *People* se afla la etajul al patrulea al unei clădiri colosale, în centrul L.A.-ului. Fang era sigur că dacă Angel ar fi fost aici, n-ar fi avut nicio problemă să fie primiți de președintele întregii companii și să-l convingă să publice un număr special dedicat în întregime Itexului și metodelor sale criminale.

Însă el era Fang, și nu-și putea impune voința asupra altuia. Ridică o pungă cu sandviduri de la un magazin de delicatese, iar paznicul de la intrarea principală îi lăsă să intre.

— Lifturile pentru livrări simt în spate, rosti el pe un ton plictisit.

— Haideți s-o luăm pe scări, șopti Gazzy

— Avem de urcat la etajul douăzeci și șapte, îi răspunse Fang, tot în șoptă.

Intrară în lift, simțindu-se în general ca și cum s-ar fi oferit voluntari pentru traume psihice. Era un spațiu restrâns, închis, plin de alți oameni, cu toții mai bine

îmbrăcați și vizibil mult mai curați decât copiii-păsări.

La etajul douăzeci și șapte, săriră afară din lift într-o zonă de recepție modernă, ticsită de lume. Fang își strânse bine în mână rucsacul și se apropie de recepția principală. Un tip de vreo douăzeci și ceva de ani, cu ochelari dreptunghiulari, la modă, se uită spre ei de parcă ar fi fost trei copii jechoși, fără adăpost.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Trebuie să discut cu cel mai bun reporter al vostru, zise Fang cu calm. Am o poveste cu implicații globale. Publicați ce vă spun eu și revista asta o să intre în istorie.

Tipul de la recepție nu păru deloc impresionat.

— Aveți programată vreo întâlnire? Cu *cineva*?

Bineînțeles că nu. Asta ar fi necesitat un nivel de previziune pe care Fang încă nu-l stăpânea. Crezuse că punga cu gustări fusese o lovitură de maestru.

— Nu-mi trebuie decât să discut cu cineva, chiar acum.

Tipul mârâi.

— Nu prea cred.

— Dacă or să afle că nu m-ai lăsat să vorbesc cu cineva, o să fii zburat de aici atât de repede de-ai să crezi că ți-au crescut aripi.

Ăla a fost momentul când individul apăsa butonul de alarmă pentru paza clădirii. Fang bătu ușor mâna lui Iggy de două ori.

— Să plecăm! Acum!

Doi paznici solizi grăbiră pasul imediat ce-i văzură pe Fang, Iggy și Gazzy gonind spre casa scării. Fang știa că, atunci când te urmărea cineva, nu luai niciodată liftul, fie că era sau nu vorba de douăzeci și șapte de etaje. Pot să te blocheze între etaje, sau să te aștepte jos. Întotdeauna cobori pe scări.

Fang trânti ușa de perete și toți trei o luară la goană în jos, sărind câte patru trepte odată. Țâșneau pe lângă angajații uluiți, și aproape că se ciocniră de cineva care livra sandviciuri. În urma lor, auzeau ușile de pe paliere deschizându-se și pe paznici strigând. La un etaj, ușa se deschise imediat după ce trecuseră ei, iar Fang simți cum cineva încearcă să-l apuce de jachetă. A continuat să facă salturi în jos, urmărind, cu coada ochilor, ce făceau Iggy și Gasman. Din nefericire, nu existau ferestre pe casa scărilor prin care ar fi putut scăpa.

Scările parcă erau nesfârșite și se răsuceau atât de strâns încât Fang începu să se simtă ca și cum ar fi avut rău de mare. *Adună-te*, își spuse. *Controlează-te. Un copilaș și un tip orb depind de tine.*

— OK, suntem aproape la parter! îl anunță Fang pe Iggy, după câteva minute interminabile. Încă opt trepte, apoi imediat la stânga.

— Priceput! răspunse Iggy.

În cele din urmă, ajunseră jos. Dacă ar reuși să ajungă și la ușile de la intrare...

La capătul treptelor îi așteptau opt paznici. Fang se răsuci pentru a se întoarce sus, însă ușa cea mai apropiată de ei se deschise și alți patru paznici o luară tropăind spre ei. Cei trei copii-păsări țâșniră în hol, încercând să spargă barajul paznicilor.

Fără succes.

— Plecăm! mârâi Fang, însă imul dintre paznici îl apucase de spatele jachetei și de centură.

Îl împinse pe Fang spre ușile mari, din sticlă, le deschise în forță și-l azvârli pe treptele din fața clădirii.

— Nu cântărești mai nimic! spuse el surprins.

— Să nu te mai întorci! zise un alt paznic.

Iggy și Gasman aterizară și ei pe trotuar, lângă Fang, și se ridicară imediat în picioare. După câte li se întâmplaseră până atunci, să fie azvârliți pe trotuar ca niște sad de gunoi nu era ceva chiar atât de rău, dar asta însemna că marele plan al lui Fang se spulberase. Își scutură pantalonii, deschise punga cu sandviduri strivite și le împărți, în timp ce o luau înapoi spre adăpostul lor sigur. *VWVMD?*¹⁹ se întrebă Fang. Ce-ar face Max? Adică, în afară de faptul că primise un ticălos criminal în viața lor.

— Nicio șansă, ei?

Keez își ascuțea un briceag pe o roată de metal care se învârtea.

— Nimic.

— Trebuia să vă deschideți aripile alea, frate, zise el. V-am văzut o dată la știri. Aveți aripile alea grozave, nu? Asta ar fi mers la sigur.

— Ăăă... n-am vrut să recurg la șmecherii ieftine, mormăi Fang.

Plus că nici nu se gândise la așa ceva. Keez avea dreptate. Asta ar fi făcut minuni. Fir-ar să fie.

Urma planul... H?

¹⁹ *What Would Max Do?* — Ce-ar face Max în locul meu? — o expresie argotică, aplicată în orice situație care pare fără ieșire.

— Planul constă în hotdogi? întrebă Gasman, înfulecând cu entuziasm cel de-al doilea crenvurșt al său. Îmi place planul ăsta!

Fang efectua o verificare rapidă la 360 de grade, însă în această parte din El Prado nu se găseau decât obișnuitele exemplare de traficanți de droguri, oameni fără adăpost și Ghosts. Nimic din cale-afară de amenințător.

— Planul nu constă în hotdogi, spuse Fang, ștergându-se cu degetele de blugi. Acum doar pierdem timpul până când adevăratul plan poate fi aplicat.

Desigur, n-avea niciun plan adevărat — încă. Dar Fang era liderul acestui stol deosebit, iar liderii trebuiau să pară întotdeauna siguri de ei, chiar și atunci când doar te abureau. Încă o lecție pe care o învățase de la Max.

— E-n ordine, frate, îi zise Keez vânzătorului de hotdogi, și dădu mâna cu el.

Fang pricepu că amicul Keez tocmai se învărtise, pe gratis, de duzina de hotdogi oferiti în schimbul protecției asigurate vânzătorului de stradă. Interesant.

Iggy tocmai se pregătea să termine cel de-al patrulea hotdog al său, când încremeni deodată, la mijlocul mușcăturii. Fang îi studie alarmat expresia.

— Ce-i? zise el.

— Fir-ar, făcu Iggy azvârlind crenvurștul. Zburătorii.

— Voi, tipilor, împrăștiati-vă imediat! îi spuse Fang repede lui Keez. Avem probleme, dar au venit numai după

noi.

— Cum de ne tot gălesc? se lamentă Gasman, apoi își îndesă în gură restul de hotdog.

— Rămânem, zise Keez, scoțându-și celularul.

— Nu, frate, nu înțe... a fost tot ce-a reușit Fang să spună înainte să audă bâzâitul, și apoi era prea târziu.

Erau cam optzeci, și roiau deasupra acoperișului clădirii din apropiere ca un nor de viespi.

— Ce naiba mai e și asta? zise Keez.

Ceilalți Ghosts năvăleau din clădiri, alergând în stradă.

— Roboți, spuse Fang încordat și-și deschise aripile. Voi ar trebui să vă împrăștiati.

Auzi vreo două icnete, iar imul dintre Ghosts exclamă:

— Sfântă Fecioară!

— Rămânem, zise Keez, scoțându-și cuțitul cu arc. Își flutură brațele spre trupeții lui, strigând și acoperind zgomotul în creștere: împrăștiati-vă!

— Optzeci de Zburători... vin dinspre ora zece, îi spuse Fang lui Iggy

Iggy și Gasman își deschiseră amândoi, brusc, aripile, provocând și mai multe icnete și exclamații infundate.

— Pe pământ ne pot ajuta The Ghosts. Noi o să facem ce putem din aer

Iggy dădu din cap, în semn că înțelesese, iar Keez spuse:

— Ia-o, împingând o rangă în mâinile lui Iggy

Iggy rânji și se avântă în văzduh. Una din aripile sale, în bătaie, îl atinse pe unul dintre Ghosts, care se feri, părând uluit.

Fang aprecie că aveau cam patru, secunde până la impact.

— Sunt niște nemernici din metal, spuse el repede. Acoperiți cu piele sintetică. Cuțitele n-au niciun efect. Țevile și bâtele de baseball ar fi mai potrivite.

— Avem bâte, zise Keez, dându-i una și lui Fang. Și mai avem o chestie.

Fang văzu că trei dintre Ghosts aduseseră ceva ce

semăna cu o *bazooka*²⁰, de vreun metru și jumătate lungime. Nu mai era timp să întrebe de unde făcuseră rost de ea. Fang alergă câțiva pași și săltă în aer, sperând să-i atragă pe Zburători și să-i îndepărteze de banda care-l protejase.

Cu inima bătându-i cu putere, cu sângele duduindu-i în urechi, Fang zbură drept spre norul de Zburători.

²⁰ Lansator de grenade antitanc, folosit de trupele SUA în cel de-al Doilea Război Mondial și după aceea, perfecționat ulterior.

— Vă vom distruge, hârâiau Zburătorii. Nu aveți scăpare.

Asta era cea mai inventivă amenințare pe care le-o programaseră halatele albe androizilor ăstora să spună?

— Că tot vorbim de lucruri jenante, mormăi Fang.

Capetele mecanice se răsuciră, ochii roșii cu lasere se ațintiră asupra lui, și o mulțime de roboți se desprinseră din grupul principal pentru a se confrunta cu el.

Fang își pregăti bâta de baseball din aluminiu. Un vâjâit brusc, ca un fluierat, îl făcu să se dea repede înapoi. La vreo cincisprezece metri mai încolo, o rachetă sol-aer zbură direct în masa de Zburători. Ochiseră aiurea, și racheta explodează prea târziu, deasupra lor. Dar tot reuși să zboare cincisprezece capete metalice, iar Fang avu un moment de răgaz în care să spere că lui Gasman i-a plăcut spectacolul.

Apoi, totul intră într-un ritm de confruntare: super-încet și super-alert în același timp. Fang gonea printre Zburători și începu să-și rotească bâta, simțind șocul amortitor al lovirii metalului dur al Zburătorilor cât putea el de tare. Într-un minut, descoperi că lovirea unui umăr, dintr-un anumit unghi, smulgea un braț din încheietură, iar izbirea unui cap din lateral, dintr-o direcție, și apoi, repede, de sus în jos, îl reteza adesea frumos.

Ei bine, nu chiar *frumos*, de fapt — era o mizerie groaznică, înrăutățită de scânteile și firele pe care le vedea în timp ce trupul decapitat se rostogolea spre sol.

— *Uuf!*

Lui Fang i se tăie respirația când un Zburător îl izbi în burtă. Era altfel decât atunci când lupta cu Eliminatorii. Aceștia erau mai neîndemânatici, însă și mai adaptabili. Zburătorii erau mai puternici și mai preciși, însă mobilitatea lor era limitată.

Fang nu-l mai vedea pe Gasman. Îl zări pe Iggy, agitând ranga ca pe o spadă, tăindu-i și pocnindu-i pe Zburători, folosindu-se de alonja lui mare. Avea nasul spart și un ochi umflat, dar se ținea bine. Fang auzi arme de foc și mici explozii pe sol, și speră că Gasman spălase putina de-acolo.

Bang! Fang blocă lovitura de pumn a unui Zburător, apoi își răsuci băta, lovindu-l în spatele capului. Din cap ieșiră niște sunete ca un zângănit și un pleoscăit în același timp, însă Zburătorul nu fu avariat în mod serios.

Fang se pregăti să lovească din nou, dar îl împiedică un alt Zburător venit dintr-o parte. Un șut puternic, care-i făcu dinții să-i clănțâne, îl prinse pe Fang în rinichi, și el icni, își strânse instantaneu aripile și căzu ca un bolovan vreo patru metri, suficient cât să-și revină. Apoi își adună puterile și țâșni în sus, manevrând băta cu toată forța, reușind să facă doi Zburători să se prăbușească. Pe un altul îl avarie atât de grav, încât acesta se îndepărtă zburând aiurea, cu o trenă de fum ieșindu-i pe la gât.

Apoi, brusc, totul se termină. Cei cincisprezece Zburători rămași intrară în formație, se întoarseră și spălară putina împreună. Fang pluti spre locul unde plana Iggy, trăgând cu urechea la orice urmă de zgomot.

— S-a terminat, îi spuse lui Iggy Hai să plecăm.

Zburară spre El Prado, în vreme ce mașini de poliție din tot orașul goneau spre locul confruntării. Jos, strada se umpluse de bucăți de Zburători. Gasman era împreună cu Keez, și, cu toate că amândoi păreau cam cotonogiți, încă se țineau pe picioare.

— Vine poliția, zise Fang. Tre' s-o ștergem.

— Bine, frate, spuse Keez, ridicându-și o mână umflată și însângerată. Uau! A fost ceva acțiune. Puștiul ăsta de-

aici e periculos rău.

Gasman își umflă pieptul.

— Mulțam, zise Fang. Mulțam pentru tot.

Apoi își luară zborul tustrei. De sus, Fang văzu cum membrii bandei Ghosts se împrăștiau prin clădiri, alei, prin mașinile care demarau în scrâșnete de cauciucuri. Când poliția ajunse acolo, tot ce mai rămăsese erau niște bucăți inexplicabile de metal, răspândite pe jos.

Total se foia în jacheta mea ca im popândău într-o gaură. Eram la mare altitudine, cu ochii-n patru la avioane, în timp ce traversam Franța. Nu ne-am mai pierdut vremea cu sediul Itex din Anglia, din moment ce era doar un cap de-al Hidrei. Știam că există cam patru unități diferite Itex în Germania, între care și sediul central mondial, și spre el ne îndreptam noi acum. Însă cățelușul ăsta începea să mă scoată din minți.

S-a foit din nou. M-am împotrivit tentației de a-mi deschide fermoarul jachetei spre a-l lăsa să descopere bucuria și fiorii căderii libere. A inspirat adânc și a adulmecat puțin.

Și-acum, păzea, m-am gândit.

— E ca și cum n-ai avea *suflet*, a zis Total.

— Total, am mai discutat despre asta, am spus grăbită. Am verificat facilitatea Itex de la Saint Jean-de-Sevre.

Total se strâmbă auzindu-mi pronunția, făcându-mă să-mi doresc să-l pocnesc.

— Ne aflăm într-o misiune de explorare a sediului lor central din Germania. Nu există nicio unitate Itex la Paris, așa că nu are niciun sens să mergem la Paris.

— Nu, acolo-i doar centrul culturii mondiale, a răspuns el. Inima celei mai bune bucătării de pe planetă. Modă, arte, arhitectură... ah, și Versailles!

Părea că era gata, gata să izbucnească în plâns.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Și, cu toate astea, nu-i nicio unitate Itex, am zis apăsător.

— Nu m-ar deranja să văd Parisul, a rostit Nudge. Am văzut un ghid acolo, la bibliotecă. Au bărcuțe de agrement, cu care poți să faci tururi, parcuri elegante și muzeul ăla, Luvru, palate și tot felul de alte chestii.

Mi-a aruncat o privire plină de speranță. Total le învățase pe fete cum să se folosească de lacrimile de crocodil, iar acum Angel a întors spre mine niște ochi triști. Mi-am oțelit inima, așteptând să simt cum mi se infiltra în minte, dar n-a făcut-o (știam asta).

— Viața-i atât de scurtă, a zis Angel cu tristețe. Atât de scurtă și de grea. Ideea de a vedea Orașul Luminilor, măcar o dată...

— Oh, Doamne, am mormăit.

— Ar face să merite aproape orice, a terminat ea.

— Da, pentru că ce-ar fi o viață plină de umilințe și torturi în comparație cu un bistro drăguț de pe Champs Elysees? am întrebat plină de sarcasm.

Total a rânjit din nou.

— Exact! a spus Angel cu însuflețire. Despre asta vorbeam eu. Totul devine nesemnificativ când te afli, să zicem, în Sacre Coeur!

Știam că pierdusem. Dacă nu cedam, nu numai că aș fi fost nevoită să aud văicărelile a doi copii și un câine pe tot parcursul zborului spre Germania, dar odată ajunși acolo, nimeni n-ar fi capabil să se concentreze asupra misiunii, în afară de asta, mă așteptam ca Vocea să apară dintr-un moment în altul, dăruindu-mi vreun mesaj ca pe răvașele din prăjiturile-surpriză, ceva de genul „vezi ce are Parisul de oferit”. Sau, poate, „ce învățăminte ai putea trage de aici?”. Sau, „poate că vei descoperi im indiciu strălucitor și lustruit despre cine știe ce, chiar la Arc de Triomphe”.

Am privit în jos. Departe, sub noi, milioanele de lumini ale Parisului erau cât se poate de evidente. Era cel mai mare oraș din țară și strălucea ca un diamant. Un diamant

scump și, fără îndoială, inutil, și o pierdere de timp. M-am frecat pe frunte.

— Oh, bine, am bombănit. În regulă. O să petrecem câteva ore în Paris.

Am încercat să temperez uralele de bucurie. Uitându-mă spre Ari, mi-am dat seama că el nu se băgase. În general, își păstra părerile pentru el, ca și cum n-ar fi meritat dreptul la libera opinie. Nudge și cu Angel tot nu-l învredniceau cu nicio privire și nici nu interacționau cu el. Mai știam că Parisul va fi și unul din ultimele lucruri plăcute din viața lui.

— Haideți să găsim un loc în care să dormim, am zis, în vreme ce viram spre sol, în noapte.

Iată o ciudățenie: n-am mai văzut nici urmă de Eliminator sau halat alb sau Zburător căutându-ne de când ne-am despărțit de Fang și de ceilalți. Eram eu, Angel, Total, Ari, adică toți factorii „dacă” susceptibili de a fi monitorizați. Și, cu toate astea, ultimele câteva zile au fost o *grande vacance*, așa cum spunem aici, în veselul Paris.

Așadar, care era diferența? Doar că Fang, Gazzy și Iggy nu erau aici. Era aiurea. M-am întrebat ce făceau, dacă nu erau cumva pe vreo plajă, sau chefuiau pe undeva, ceva de genul. Uitându-ne total, fără să le fie dor de noi.

O parte din mine murea să dea de o cafenea Internet și să citească măcar ultima actualizare din blogul lui Fang. Poate-mi oferea vreun indiciu despre locul în care se aflau și ce făceau. Însă partea mai matură din mine, cea sigură de sine, refuza să ia în seamă curiozitatea mea arzătoare.

— OMG!²¹ a țipat Nudge, punându-și în jurul gâtului o eșarfă subțire și foarte șic. E nemaipomenită!

M-am stăpânit să nu-i spun: Și foarte potrivită pentru un Eliminator, să te poată înșfăca de ea, s-o tragă și să-ți rupă gâtul. În loc de asta, am dat din cap fără nicio urmă de entuziasm, sperând că o să citească printre rânduri.

— De asta vorbeam eu, a spus Total, fericit.

Și-a pus etichetele din față pe o masă din marmură și și-a

²¹ Abreviere pentru expresia „*Oh My God!*” — Doamne Dumnezeule!

tras spre el brioua cu ciocolatã.

— Stau aici, mãnãnc, iar Angel nu trebuie sã controleze mintea nimãnu. *Asta* ãnseamnã civilizație.

Cãinii simt acceptați ãn majoritatea restaurantelor din Paris, ãn cazul cã nu v-ați prins de asta. Ne aflam pe terasa unei cafenele, cu mese mici, cu blatul de marmurã. Oamenii treceau pe lângã noi, fãrã a se transforma ãn Eliminatori sau orice altceva care le luaserã locul.

— Este *chiar* curat, a zis Nudge, ãnfãsurãndu-și eșarfa ãn jurul gâtului ãn așafel ãncãt sã nu-i ajungã ãn cafea. Cãt de multe din astea pot sã mãnãnc?

Era la cea de-a treia prãjiturã.

Am dat din umeri.

— Oricãte poți tu sã mãnãnd fãrã sã borãști.

Bine, ca mamã, sunt neconvenționãlã, recunosc asta. Mai ales pentru cã am doar paisprezece ani și, de fapt, nu l-am nãscut pe niciunul dintre ei.

— Aș vrea... a ãnceput Angel, apoi s-a oprit.

Și-a ridicat ceașca de *cafe au lait* și-a sorbit o ãnghițiturã.

Aș vrea ca toatã lumea sã fie cu noi aici, am auzit ãn mintea mea, și nu era Vocea. Am dat din cap spre Angel. Și eu, i-am rãspuns ãn gãnd.

— Și ce mai facem dupã asta? a ãntrebat Nudge. Cum rãmãne cu Luvrul?

Am clãtinat din cap.

— E un loc prea ãnchis, prea multã pazã, prea mulți oameni. Nu existã suficient Valium pe lumea asta ca sã mã faceți sã intru acolo.

— Tumul Eiffel este deschis și ãnalt, a zis Angel.

Am ãncuviințat din cap.

— Ar fi o posibilitate. M-am uitat la ceas. Fraților, aveți patru ore, dupã care trebuie sã ne cãrãm de-aici.

Nudge mi-a trãntit un salut:

— *Jmvohl!*

Total s-a stricat de rãs, iar Ari și Angel au rãnjit.

Toatã lumea știe cum aratã Tumul Eiffel. Dar ãn

realitate, este *mult mai mare...* toată dantelăria aia de oțel și fier înfigându-se în cer. Era atât de tentant pentru noi să zburăm, pur și simplu, până-n vârf. Și știți bine cât mă dau eu în vânt să mă înghesui într-un loc strâmt împreună cu alți oameni.

Însă odată ajunși în vârf, priveliștea era magnifică. Chiar sub noi era Sena, cu casele sale pe apă și vapoarele de agrement. De-acolo, de sus, puteam vedea totul, principalele locuri, cum ar fi Arcul de Triumf și Muzeul Luvru. Parisul se întindea cât vedeai cu ochii.

Trebuia să recunosc, Parisul era într-adevăr deosebit. Toate clădirile păreau atât de vechi și de elegante și foarte frumoase, dar într-un fel deloc american. Aș fi vrut ca băieții să vadă asta. Sper ca și voi, oameni buni, să vedeți asta într-o bună zi, dacă mai rămâne în picioare după ce halatele albe or să încerce să distrugă lumea.

Bineînțeles, Nudge ne-a târât la cumpărături. Cel puțin, tarabele de pe stradă nu erau atât de claustrofobice ca magazinele de incintă. Peste tot, pe malul Senei, erau tot felul de mid tarabe unde se vindeau cărți și flori, iar eu mă simțeam de parcă jucam într-un film cu subtitrare. Am așteptat cu o răbdare îngerească să cotrobăiască Nudge și Angel printre tricouri, pălării și cărți în franceză pe care, oricum, nu le puteam lua cu noi, darmite să le mai și citim.

Ari a încercat o jachetă de piele — a lui, cea veche, era zdrențuită și pătată de sânge. Vânzătorul de la tarabă îl urmărea pe Ari prevăzător, apoi Angel i-a distras atenția și n-a mai părut să-l ia în seamă pe Ari.

— Ți se potrivește, i-am zis, privindu-l cum o pune pe el. E confortabilă?

A scos o strâmbătură.

— Nimic nu-i confortabil când ești construit așa, ca mine.

A arătat spre mușchii săi masivi, supradezvoltați, spre aripile grosolane, care nu se pliau perfect, curat, ca ale noastre. Am trecut în spatele lui, ca să-i aranjez gulerul, și-

atunci i-am văzut iar data expirării, pe ceafă. Vremea lui era foarte, foarte aproape.

Știți ceva? M-am bucurat că i-am arătat Parisul.

Mai știți ce e ciudat în Europa? E tare mică. A fost suficient să clipesc și — hopa! am trecut în Belgia! întreaga Europă Occidentală putea încăpea în statele americane de la est de Mississippi. Zborul din Anglia până în Franța a durat cam treizeci de minute. Survolarea Franței a durat șase ore. Acasă, ne luase aproape opt ore ca să traversăm Texasul.

Totuși, iată constatarea mea în ceea ce-i privește pe germani: sunt cu toții niște maniaci ai curățeniei. Hei, băiete, vorbim aici de o țărișoară curată. Franța? N-aș zice.

— OK, să nu-și lase nimeni ciorapii aiurea, i-am instruit, în timp ce planam, pregătindu-ne să aterizăm lângă un oraș numit Lendeheim. Asta i-ar scoate din minți pe toți.

Lendeheim părea că fusese proiectat de echipa Germaniei la Epcot²². Mă tot așteptam să-l văd pe Bambi ieșind din vreun tufiș. Pe acoperișurile caselor era atât de multă turtă dulce modelată, încât îmi chiorăiau mațele. Singurul drum principal din oraș ducea la deal în sus, spre un castel medieval incredibil. Ați ghicit: *Itex*. Încă împărățind, în felul lor, asupra țăranilor.

— E tare drăguț aici, a zis Total, sărindu-mi din brațe. Vreau să încep să plantez jardiniere sau așa ceva.

²² Epcot (fost Epcot Center) — al doilea dintre cele patru parcuri tematice de la Disney World, din Bay Lake, Florida, concentrat asupra realizărilor tehnologice, inovației și culturii, fiind considerat *Expoziție Mondială Permanentă*, cu milioane de vizitatori în fiecare an.

— Deaaaaalurile simt viiiiii, a început să cânte Nudge, deschizându-și larg brațele, cu sunetul...

— OK, ascultați la mine, am intervenit. Castelul este dincolo de copacii ăștia. Haideți să facem o recunoaștere rapidă și-apoi să hotărâm cum acționăm mai departe.

Am pornit-o spre pădure, dând la o parte pitoreștile tufe germane. Sinceră să fiu, mă așteptasem ca pădurile nemțești să fie ceva mai curate ca asta.

— Stai, nu-mi spune nimic, a zis Total, alergând în urma mea. Pătrundem înăuntru, șutim ceva chestii, distrugem altele, cât pe ce să fim prinși, apoi scăpăm într-un stil foarte periculos și dramatic.

Am strâns din fălci, încercând să ignor chicotelile lui Nudge.

— Poate, am zis apăsător. Ai tu vreun alt plan mai bun?

A rămas tăcut câteva momente.

— Păi, nu.

Știu că s-ar putea să nu credeți asta, dar să înaintezi cu greu printr-o pădure europeană necunoscută, în miez de noapte, împreună cu un fost Eliminator, un câine vorbitor și doi copii a căror viață depinde de tine — ei bine, nu e chiar atât de distractiv pe cât ați crede. Dar poate că nu-i decât atitudinea mea negativistă.

Din nou, mi s-a amintit, în mod convingător, cât de încet și greoi este mersul pe jos, în comparație cu zborul. Dar n-am vrut să riscăm să fim văzuți, nu la această distanță de castel. Din câte știam, aveau turnuri de pază sau radar, ori proiectoare. Posibil să le aibă pe toate trei.

În cele din urmă, am ajuns. Stând la marginea pădurii, privind peste șanțul de apărare spre zidurile groase și înalte ale castelului, mi-am zis că ăsta-i cel mai dihai castel pe care-l văzusem vreodată. Era plin de turle ascuțite și mărețe, cu fante înguste, ca pentru săgețile senzaționale ale lui Robin Hood, și multe ferestre cu geamuri mid. Desigur, proiectoarele și sârma ghimpată de pe coama zidului afectau parțial șarmul castelului, dar dacă

strângeai puțin din ochi, toate acestea se mai înceteșau puțin.

— Au o poartă de fier, a șoptit Nudge, arătând cu degetul. Putem vedea prin ea.

— Mda.

Ținându-ne în umbră, ne-am ghemuit și-am mers de-a bușilea spre castel, verificând cu grijă să nu dăm peste sârme de declanșare sau capcane ascunse. Când am ajuns la vreo zece metri distanță de poartă, răpăitul unui marș ne-a făcut să încremenim pe loc, cu burțile lipite de pământ. Vederea mea ascuțită mi-a dezvăluit noua generație de Eliminatori bătând pasul de defilare prin curte. Am văzut la fel de limpede rânduri de oameni mărșăluind în urma lor, cu niște expresii dure pe față. Însă era ceva ciudat cu ei... nu păreau pe de-a-ntregul oameni. Apoi mi-am văzut vechea dublură, dona, Max n, care încercase să-mi ia locul și pe care Jeb încercase să mă facă s-o ucid. Revenise.

Aflat lângă mine, Ari devenise rigid, cu ochii fixați asupra clonei Max. Mi-am amintit că ei doi alcătuiseră echipa de inamici ai mei, ai adevăratei Max, și vigilența mea în privința lui Ari a sărit cu vreo două gradații în sus.

În vreme ce cugetam la această evoluție revoltătoare, Nudge m-a înghiontit cu cotul în coaste.

— Oh, Doamne! a șoptit. Vezi asta?

— Mda, am zis, privind-o mohorâtă pe Max n. Ne întâlnim din nou.

— Cum adică? N-am mai văzut-o până acum, a răspuns Nudge.

M-am întors și m-am uitat la ea.

— Alo? Nu-ți mai amintești de ziua aia cretină când „eu” am încercat să *gătesc* și m-am oferit să-ți *aranjez părul*?

Nudge s-a încruntat.

— Da. Aia a fost Max Doi. Dar nu despre asta vorbesc! Uită-te cu patru rânduri în spatele ei.

M-am uitat. Apoi mi-am dat seama despre ce vorbea Nudge. Există o *Nudge II..* mărșăluind și ea cu o solemnitate deloc potrivită pentru Nudge. În afară de asta, arăta exact ca ea.

— Sfinte Sisoe, am bâiguit, aproape nevenindu-mi să cred.

— Uh... a zis Angel cu glas scăzut, apoi a arătat cu degetul.

Mi-am înăbușit un geamăt și, pentru o clipă, mi-am lăsat

capul în mâini. Excelent! Era exact ce-i lipsea lumii: încă o Angel. Pentru că numai Dumnezeu știe de ce, dar o singură copilă zburătoare de șase ani capabilă să controleze minți nu era destul.

— Nu pot să cred, a făcut Nudge. Mai e una ca mine!

— Și încă una ca mine, a adăugat Angel.

Toți de aici erau clone? Poate că nu, însă erau un soi de mutați, eram gata să pun pariu.

— Cum? Eu nu-s destul de important ca să am o dublură? Total părea ofensat de-a binelea. Nu, nu, să nu donăm și câinele. În fond, e doar un câine, nu?

L-am scărpinat în dosul urechilor, însă a pufnit furios și s-a trântit pe iarbă.

— Nici eu n-am dublură, a spus Ari.

Așadar, Jeb nu-și donase propriul fiu. Cât era de sentimental.

— Au de gând să încerce să ne înlocuiască, la fel cum au făcut cu tine? a întrebat Nudge.

— Da, am zis. Însă o să ne prindem imediat când noua Nudge e tăcută și posacă, iar noua Angel se poartă ca un copil de șase ani.

Au zâmbit, iar eu m-am felicitat pentru priceperea de a le menține moralul ridicat, chiar și în fața unei noi porcării.

— De fapt, am continuat, haideți să găsim un cuvânt-cheie sau o frază pe care să o schimbăm între noi atunci când vrem să fim absolut siguri că discutăm cu persoanele reale. OK?

— OK, a răspuns Nudge.

— Ooh, am eu una, a spus Angel, și ne-am unit într-un cerc de capete când a șoptit cuvântul.

— Perfect! a zis Nudge, și fața i s-a luminat într-un zâmbet.

Am răs în sinea mea și-am bătut palma cu ea în tăcere.

Ari a rânjit și-a dat din cap.

Chiar și mutra îmblănită a lui Total părea să zâmbească.

Așadar, care-i cuvântul secret?

Mda, de parcă am de gând să vi-l spun *vouă*.

Cu tot tropăitul ăla și privirile fixate înainte, niciunul dintre Zburători sau clone ori alți mutanți nu părea să ne fi auzit când am zburat peste zid, pe cât puteam noi de silențios. Am ajuns trupele din urmă și-am început să mărșăluim chiar în spatele lor, un ultim rând de discipoli, nerăbdători să anunțe începutul Re-Evoluției.

Simt atât de sigură.

Oricum, cu tupeul nostru de mici șmecheri mutanți, am tropăit până în clădire, odată cu ei, picioarele noastre mișcându-se în pas de defilare, iar mâinile balansându-ni-se strâns lângă trup. O să vedem cât durează până ne bagă cineva în seamă. Părerea mea este că n-o să dureze mult. Spuneți-i presimțire.

Am trecut printr-o ușă metalică dublă, înaltă, care s-a închis în urma noastră cu un zăngănit amenințător. Înăuntru, am fost surprinși cum s-a spart, imediat, Gașca de Mutanți Mărșăluitoari. Zburătorii au cotit-o pe un coridor din piatră, slab luminat, iar ceilalți s-au împrăștiat pe mai multe coridoare, în direcții diferite.

Era ca o vizuină de iepuri, săpată în piatră, cu multe galerii, ramificându-se de la intrările principale. Luminile chihlimbarii de veghe de-abia dacă luminau drumul. Mișcându-ne în tăcere, am urmat un grup, trecând printr-o altă ușă dublă, suprarealismul situației provocându-mi niște chicoteli foarte nelalocul lor, înăbușite grabnic. Totuși, nimeni nu părea să ne fi remarcat încă. Ne

afundam tot mai mult într-unul dintre bastioanele cele mai importante ale Itexului, fără ca nimeni să ne stea în cale.

M-am uitat în jos, spre Angel.

— Capcană? am întrebat-o din colțul gurii.

— Capcană, a încuviințat ea din cap.

— Toată lumea să fie pe fază, am șoptit, și deodată ne-am trezit într-o încăpere de mărimea unui hangar pentru avioane.

Tavanul era la cel puțin zece metri înălțime, singurele ferestre erau niște fante înguste, orizontale, la vreo treizeci sau șazeci de centimetri sub tavan. Pe pereții de piatră atârnavă niște ecrane TV grozave, câteva pe fiecare perete. Restul încăperii era plin de paturi suprapuse, fiecare acoperit cu câte-o pătură de un verde-oliv militar, mohorât, întinsă atât de bine încât ai fi putut rostogoli și-o fisă pe ea²³. Trebuia să recunosc: tipii ăștia știau, în mod sigur, cum să petreacă.

Mutanții s-au despărțit printre șirurile de paturi metalice, iar noi ne-am trezit singuri, la marginea încăperii. Instinctiv, ne-am așezat în cerc, spate-n spate, închizând formația.

— Ce drăguț, a zis Total. Vreau ca propria mea cameră de-acasă, dacă o să avem vreodată o casă, să fie exact ca asta.

— Șșșșt, l-am apostrofat încet. Toată lumea să fie cu ochii-n patru, marcați-vă ieșirile de urgență și să vedem ce se întâmplă pe-aici.

în jurul nostru, toți se mișcaseră cu scopul de a efectua,

²³ Referire la obiceiul sergenților instructori din armata SUA de a verifica paturile făcute de recruți prin rostogolirea unei monede de 25 de cenți pe suprafața păturilor întinse pe pat.

presupuneam eu, sarcinile atribuite fiecăruia: produsele celor mai strălucite minți de savanți din întreaga lume erau ocupate cu măturatul, ștersul de praf al paturilor din metal, datul cu cremă al bocancilor.

Nudge și cu mine ne-am uitat una la alta în același timp, iar Angel ne-a citit gândurile. În momentul următor, ne-am găsit fiecare bocanci de mărimea potrivită sub diverse paturi. Ari s-a luat după noi, reușind să dea de niște bocanci de mărime mare. Ne-am legat șireturile în câteva clipe și-am ascuns tenișii noștri jegoși și uzați.

— Oh, da, a făcut Total. Acum ne potrivim cu mediul.

M-am strâmbat la el și apoi mi-am îndreptat atenția spre ecranele de televiziune. Pe fiecare zid erau trei ecrane, iar dacă ar fi arătat, să zicem, im meci de fotbal, m-aș fi simțit în al nouălea cer.

Și totuși, transmiteau imaginea feței sobre a unei femei cu părul deschis la culoare, care vorbea, pe rând, în diferite limbi. Așa, am auzit germana, franceza, spaniola, italiana și japoneza, iar colegii noștri de cameră își manifestau alarmant de des acordul sau laudele. Nudge s-a încruntat.

— De cine-mi amintește? Am senzația că am mai văzut-o și altă dată.

Am căzut pe gânduri, apoi am dat din umeri.

— N-am idee.

În cele din urmă, halatul alb a trecut la engleză.

— Vremea Re-Evoluției a venit! a zis ea cu toată convingerea.

Mai multe voci din încăperea au ovaționat.

— Am început să implementăm Planul de Înjumătățire! Chiar acum, când priviți asta, cei slabi, cei inutili, cei care ne storc resursele, simt eliminați!

Și mai multe urale, în vreme ce noi cinci ne-am uitat imul la altul îngroziți, apoi ne-am amintit repede că trebuia să ovaționăm și noi alături de ceilalți. Femeia ne privea din ecran cu însuflețirea sinceră a cuiva dedicat nebunește datoriei sale:

— Creăm o lume nouă. O lume unde nu va mai fi foame, nici boli, nici slăbiciuni.

— Pentru că i-au *ucis* pe toți, am murmurat eu.

— Cauzele războaielor vor fi eliminate, a continuat ea cu înfocare. Va fi mâncare din belșug pentru toți. Va fi loc din belșug pentru toată lumea. Oamenii nu se vor mai lupta pentru proprietăți, mâncare, bogății, resurse energetice.

Toți cei din încăpere au izbucnit în urale.

— Mda, n-ai niciun motiv să lupți, am șoptit. Afară doar de cei care fac caz de *religie*. Pariez că toată lumea o să fie atât de bine și de fericită, încât nici n-o să mai conteze. Nu că oamenii ar mai lua-o *în serios*.

Mi-am dat ochii peste cap și-am clătinat din cap.

Din când în când trecea câte cineva pe lângă noi, fără a ne lua în seamă. Ovaționam alături de ceilalți și încercam să ne arătăm preocupați de făcutul patului, alinierea bocancilor, înlăturarea scamelor de pe pățuri.

— Țineți minte, a spus halatul alb, nu putem realiza Re-Evoluția fără voi, cei aleși. Noua ordine trebuie să fie pură. Toate rasele sunt egale. Toate sexele sunt egale, însă boala, slăbiciunea și alte defecte trebuie eliminate.

— Toate sexele? a șoptit Nudge. Păi nu simt doar două?
Sau îmi scapă mie ceva?

Am dat din umeri.

— N-am nicio idee. Poate că au creat ei altele.

Gândul ăsta ni se părea destul de dezgustător și-am scos un „pfui!” pe mutește, uitându-ne unul la altul.

— Dacă cunoașteți pe cineva care ar trebui să aibă parte de gloria martirajului, pentru ca alții să trăiască în paradis, vă rog să vă informați imediat superiorul, a spus femeia. Acest lucru se va reflecta bine asupra voastră și veți fi prețuiți.

M-am uitat năucită la ceilalți.

— Oh, Doamne, am zis încet. Vor să-i denunțăm pe toți cei care nu sunt perfecți. Ceea ce înseamnă cam *toată lumea*. Nimeni nu-i perfect.

Nici eu n-aș fi putut s-o spun mai bine, Max, a spus Vocea.

Și-acum ce mai urmează? m-am gândit.

Te aflu acolo unde trebuie să fii, făcând ceea ce trebuie să faci, a rostit Vocea. Se întâmpla atât de rar să primesc aprecieri din partea Vocii, că am fost luată prin surprindere. Dar ești sigură că poți face asta singură?

Îi am pe Nudge și Angel și Total și Ari, m-am gândit.

Îți lipsește jumătate din familie, a zis Vocea. Care reprezintă și jumătate din armata ta.

Nu din vina mea, m-am gândit iritată. N-a fost decizia mea.

Să însemne asta că nu-i nici problema ta și că nu trebuie s-o rezolvi?

Mi-am mijit ochii bănuitoare. Pe ecranul TV, halatul alb trecuse din nou la germană.

Și ce vrei să spui? m-am gândit.

Ai nevoie și de restul stolului. Ai nevoie de mai mulți luptători de partea ta. Adu-i înapoi.

Am gemut în sinea mea. Oh. Ce *naiba*.

— Am fi niște spioni uluitori, mi-a șoptit Nudge la ureche. Nu crezi?

Ne târâm toți în liniște, printr-o coloană de aerisire, în căutarea unui calculator. Până acum trecuserăm de încă un dormitor, o cantină, toalete — cred că până și oamenii perfecți trebuie să se ducă să-și facă „treaba” — și vreo două birouri, cu personal în ele.

Ne trebuia o încăpere goală, cu un computer în ea. Și apoi, o groază de mâncare caldă și paturi confortabile. După ceea ce mi s-au părut câțiva kilometri de târâș pe metalul dur, ne-am uitat în jos și-am dat de o încăpere luminată slab de un economizor de monitor.

Pe cât de încet posibil, am deșurubat grilajul, apoi am coborât, unul câte unul, în cameră, așteptându-ne la vacarmul alarmei detectorilor de mișcare. Dar totul a rămas liniștit.

— OK, dar repede, i-am spus lui Nudge. S-ar putea să existe alarme silențioase, camere în infraroșu ascunse, chestii din astea. Probabil că avem doar un minut la dispoziție.

Nudge a dat din cap și s-a așezat înaintea computerului. Și-a plasat mâinile pe tastatură și-a închis ochii. Au început să treacă secunde, iar eu deveneam tot mai nervoasă și mai agitată. Deodată, și-a deschis ochii, s-a uitat la tastatură și-a început să scrie. În câteva clipe a eliberat monitorul de ce era pe el și-a afișat un program de

e-mail.

— N-am nicio idee cum poate face asta, am șoptit, iar Total a dat din cap.

— OK, a zis Nudge. M-am conectat.

— Grozav am spus, cu inima bătându-mi cu putere, și nu numai pentru că mă așteptam să fim prinși dintr-o clipă-n alta. Explică-i lui Fang să vină la Lendeheim chiar acum, cu toată trupa. Spune-i că lucrurile sunt foarte, foarte nasoale.

Nudge tasta repede.

— Spune-i că au început fazele cu adevărat rele și că avem zile, poate ore, ca să-i sabotăm cumva.

— *Sabotăm* se scrie cu s, a zis Total, uitându-se peste umărul ei.

— Nu contează, am șuiertat. Tu doar spune-i lui Fang să-și mute fundul aici, acum!

Nudge a dat din cap și-a tastat, apoi a făcut clic pe butonul *Send*. Iar mesajul nostru s-a dus, sper că în contul de e-mail al lui Fang.

Este adevărat, primea un catralion de mesaje pe zi, dar speram ca privirile să-i fie atrase de majusculele din: ASTA ESTE DE LA MAX. CITEȘTE ACUM!!!, prezent în câmpul pentru subiect.

— Ei bine, am zis, cam asta-i tot ce putem face. Trebuie doar să sperăm că ajunge unde trebuie.

În aceeași clipă ecranul monitorului a clipit, și pe el a apărut tipa în halat alb pe care-o văzuserăm pe ecranele TV ceva mai devreme, uitându-se direct spre noi.

— Foarte bine, Max, a spus ea, trimițându-mi fiori reci pe șira spinării. Ați ajuns mai departe decât aș fi crezut. Ar fi trebuit să am mai multă încredere în tine.

Pe la spate, am făcut semne cu mâinile, care se traduceau prin: *Sus și afară de-aici, acum!*

— Nu, n-are niciun rost să faceți asta, a zis femeia. Uitați-vă în sus.

Așa că, desigur, m-am uitat în sus. Tavanul era acoperit

cu Zburători care pluteau fără niciun zgomot, agățați ca niște gândaci păroși, cu ochii lor roșii strălucind.

— Oh, rahat, am făcut eu.

— Câtă elocvență, a spus femeia, și a adăugat: Atacați-i!

N-a fost deloc plăcut. Am reușit să doborâm cam șase dintre Zburători, însă după ce toate fierătaniile și blănurile au coborât, am fost capturați, cu cătușe la mâini și lanțuri la picioare. Mie-mi curgea sânge din nas și mă ustura o tăietură din interiorul gurii. Ari o pățise rău, iar fața lui, recent vindecată, dobândise noi tăieturi și doi ochi învinețiți. Angel și Nudge aveau amândouă niște vânătăi urâte, însă nu păreau să aibă nicio fractură. Total, bineînțeles, își dăduse toată silința mușcându-i pe Zburători, însă nu le provocase cine știe ce daune.

Zburătorii ne-au dus/târât printr-o serie de tuneluri, iar eu am încercat să memorez ruta. Am urcat și-am coborât trepte, printr-un turn rotund, și în cele din urmă am ajuns la o lespede de piatră pivotantă, devenită o ușă secretă. Dincolo de această ușă se afla un birou. Părea cu totul nepotrivit acolo, cu luminile sale fluorescente și biroul modern din lemn, în loc să fie dotat cu, să zicem, dispozitive medievale de tortură.

Zburătorii ne-au aruncat neceremonios pe podeaua de piatră, acoperită, ici-colo, cu covoare orientale. Niciunul dintre noi n-a scos vreun sunet când ne-am lovit cu genunchii de piatră, fiindu-ne imposibil să ne atenuăm căderea cu mâinile noastre încătușate. Într-o clipită, ne-am ridicat în picioare, spate în spate, căutând orice ar fi putut fi folosit ca armă. Suntem doar amuzanți așa.

Privirea mi-a fost atrasă de ceva de pe biroul masiv. O

plăcuță pe care scria: DIRECTOR.

Ooh, Directorul! în sfârșit! Marele mahăr, șeful ăl mare, bossul! Cel care trăgea toate sforile. Cel care era responsabil de tot și toate. Psihopatul complet țicnit, care încerca să elimine cea mai mare parte a populației lumii. În sfârșit, ne întâlnim. Și-am să-l rup în bucăți numai cu dinții, dacă era necesar.

Le-am făcut semn cu cotul celorlalți și-am dat din cap spre birou.

— Știi ce ai de făcut, i-am șoptit lui Angel.

Era vremea pentru im număr de manipulare mentală. Peretele din piatră masivă a pivotat din nou și femeia cu părul blond de la TV a intrat, urmată de alte câteva halate albe. Halatele purtau inevitabilul stetoscop, tensiometre etc. Avea să fie amuzant. Un soi de amuzament „cu totul oribil”.

— Bună, Max, a zis femeia.

Era cam de înălțimea mea, cu o constituție zveltă. Aruncând o privire spre ceilalți, a zis:

— Angel, Nudge, Ari. Și câinele.

Știam că asta-l termina pe Total, însă n-a spus nimic.

— De multă vreme tot aștept să ne întâlnim, a rostit femeia. Este foarte important să discutăm față-n față. Nu credeți?

— Păi, important e că *tu* crezi asta, am zis, și ochii ei au scăpărat.

— Numele meu e Marian Janssen, a spus calmă. Sunt Directorul Itex și al companiilor sale de cercetare și dezvoltare.

Mi-am păstrat chipul lipsit de orice expresie. Asta să directorul? Directorul era o femeie? Ciudat, era o dezamăgire că persoana din spatele întregii campanii de distrugere era o femeie. Comportamentul ăsta schizoid gen compresor părea mult mai potrivit la un bărbat, cel puțin mie așa mi se părea.

— Și nu numai atât, a continuat ea, ținându-și privirile

ațintite asupra mea, dar simt mama ta, Max.

PARTEA A 4-A
CRED CĂ N-AM AUZIT BINE, NU?

Ca s-o spun pe-a dreaptă, îmi trebuie mult ca să fiu luată prin surprindere. Simt destul de greu de surprins. Dar trebuie să recunosc, ăsta a fost cam ultimul lucru pe care mă așteptasem să-l aud.

— Hei, mai delirezi mult? am zis, mândră că vocea mea rămăsese neclintită, ca o stâncă.

Aproape.

Directoarea s-a dus până la biroul ei masiv și a pus pe el mai multe CD-ROM-uri.

— Știu că-i greu de crezut, dar uită-te atentă la mine, Max. Sunt versiunea ta mai vârstnică.

Mi-am concentrat privirea asupra părului ei blond, ochilor ei căprui-închis. Mi-am adus aminte că Nudge spusese că-i amintea de cineva.

— Mda? am zis. Păi, ia să-ți vedem aripile.

Mi-a zâmbit.

— Nu am nici urmă de ADN aviar. Însă tu... tu ești cel mai strălucit succes pe care l-am avut noi vreodată.

Încă nu-mi revenisem de pe urma șocului, așa că am trecut în regimul de „ripostă deșteaptă automată”.

— Atunci de ce tu și ter Borcht tot încercați să ne *ucideți*?

— Ești dintr-o generație mai veche, Max, mi-a explicat ea. Nu ai durată de viață sigură. În noua lume, nu-i loc pentru greșeli.

Eram pe spate.

— Hai să-ți dau un indiciu: instinctul tău matern protector e de tot rahatul.

— Simt mama ta, Max, dar sunt și om de știință. Crede-mă, să te privesc de la distanță cum crești, să concep tot jocul ăsta, seria asta de teste... au existat momente când n-am crezut că pot să rezist.

— Ciudat, am avut aceeași senzație. Din motive complet diferite. Însă tu ai avut de *ales*, am subliniat, devenind din ce în ce mai neîncrezătoare.

— Comit sacrificiul suprem pentru crearea unei lumi noi. Mi-am dat propriul meu copil cauzei.

— Țasta nu-i sacrificiul suprem! am zis, indignată. Dacă te-ai fi oferit pe *tine* ar fi fost așa. Să renunți la *mine* este mai puțin decât suprem. Realizezi diferența?

A zâmbit, cumva cu tristețe.

— Ești așa de isteță, Max. Sunt atât de mândră de tine.

— Da, măcar *una* dintre noi este, am spus. Adică, închipuie-ți că-i momentul prezentării părinților în fața clasei. Mă ridic și spun: „Mama mea e un savant malefic și plănuește un holocaust care va elimina jumătate din populația Pământului.” Cum aș putea să accept asta?

S-a întors și s-a așezat la biroul ei.

— E vina lui Jeb că te-a lăsat să devii așa deșteaptă.

M-am holbat la ea.

— Iar eu te acuz pe *tine* pentru modificarea ADN-ului meu. Adică, am *aripi*, cucoană! La ce te *gândeai*?

— Mă gândeam că populația lumii se autodistruge, a zis pe un ton dur, ca de oțel, pe care l-am recunoscut (adică, și eu pot vorbi așa). Mă gândeam că trebuia să se mobilizeze cineva și să ia măsuri drastice înainte ca întreaga planetă să ajungă să nu mai poată susține viața umană. Da, ești fiica mea, dar faci încă parte din imaginea de ansamblu, ești parte din ecuație. Mă gândeam că aș face orice ca să mă asigur că specia umană supraviețuiește. Chiar dacă pare oribil, pe termen scurt. În cărțile de istorie ale viitorului, voi fi prezentată ca o salvatoare a omenirii.

Perfect. *În sfârșit*, după paisprezece ani, îmi cunosc mama, iar ea-i o *nebună de legat*. Ziua asta nici că putea fi mai grozavă. Am înghițit im nod.

— Ai o megalomanie pe cinste, am zis.

Directoarea a făcut un semn către Zburătorii care pluteau pe la marginea încăperii.

— Duceți-i în locul pregătit de mine, a spus. Știți ce aveți de făcut odată ajunși acolo.

— N-aș vrea să te fac să te simți și mai rău, Max, a spus Total, dar n-o suport pe maică-ta.

M-am uitat la el. În dicționarul englez-păsăreasca savanților țicniți, puteai traduce expresia „locul pregătit de mine” drept „hrubă umedă, sinistră”. Era, literalmente, o temniță îngrozitoare. Castelul Cenușăresei era dotat cu o temniță adevărată. Iar partea cu „știți ce aveți de făcut” devenea „legați-i de pereți, ca pe prizonierii medievali”.

— Păi, am zis, cel puțin, având asemenea părinți, nu mai trebuie să cauți prea mult un motiv de rebeliune.

Oricum, se părea că eram singurii ocupanți ai hrubei, cu toate că se întindea mai departe decât puteai vedea cu ochii. De pereți atârnau difuzoare prin care se transmiteau mesajele de spălare pe creier ale directoarei, care și singure puteau înnebuni pe oricine.

Ca și cum situația „prioniți de un perete, într-o hrubă” n-ar fi fost suficientă ca să ne zdruncine. Eram cu toții creaturi zburătoare, cu excepția lui Total, și cumva și a lui Ari. Așa că legarea noastră în lanțuri de un perete, sub pământ, era unul dintre cele mai rele lucruri pe care ni le putea face cineva.

Propria mea mamă ne-a făcut asta.

Am scuturat din cap, peste măsură de deprimată.

— Oare de ce n-a putut fi și ea vreo târfuliță simpatică, sau o drogată, ca mama lui Fang?

— Că veni vorba de Fang, a zis Nudge, poate că-i pe

drum spre noi chiar acum.

S-a aprins un licăr de speranță, însă s-a stins la fel de repede.

— Mda, numai dacă mesajul nostru a ajuns la destinație, am răspuns. Dacă i-a trecut faza cu Ari, ceea ce mă îndoiesc că s-a întâmplat. Dacă băieții pot, cumva, să ajungă în Europa *chiar acum*.

— Max, a spus Angel. Nu faci decât să înrăutățești lucrurile.

Așa era. Eram o scârbă. Mai târziu, când o să fiu singură, am să mă întind pe jos și-am să plâng până o să-mi vărs și mațele de dezamăgirea cruntă legată de maicămea. Dar deocamdată trebuia să încetez să-mi vărs oful pe toată lumea.

— Ai dreptate, am zis cu glas sugrumat. Îmi pare rău. De fapt, cred că e-mailul nostru a trecut, pentru că Nudge e genială la chestii din astea. Iar el este Fang. Sunt pe drum. O știu.

Tăcere.

— Miști foarte bine, Max, a rostit Nudge pe un ton aprobator

Am răs.

— Am multă experiență. Dar serios acum, pot să pariez că sunt pe drum.

— Cum ar putea traversa oceanul? a întrebat Ari, fără a fi răutăcios, d doar nedumerit.

— Poate că și-au luat bilete de avion, ca noi, a comentat Angel.

— Sau poate că s-au strecurat la bordul unui avion, a sugerat Nudge.

— Sau poate că s-au ridicat în văzduh, au așteptat să treacă un avion pe lângă ei, și-au sărit pe el ținându-se bine, am zis pe un ton dramatic, și-atunci am răs cu toții.

L-am imitat pe Fang atârând de ion avion cu reacție, cu gura deschisă din cauza curentului de aer. Chicotelile lor păreau să facă zidurile să se retragă puțin, iar bezna nu

mai era chiar așa de întunecată. Difuzoarele erau cele mai enervante când debitau în engleză, pentru că nu puteam să nu ascultăm. Directoarea — sau Bătrâna și Țicnită de Maică-Mea, cum îmi plăcea mie să-i zic — debita iar ceva despre viitorul celor perfecti.

— În mod clar e o femeie periculoasă, am zis.

— Îmi pare rău, Max, a făcut Nudge. Știu că nu-i ceea ce sperai să fie.

— Mda. Am zâmbit cu amărăciune. O criminală în masă, psihopată, nu prea era pe lista mea.

Și iarăși mi-a venit să urlu de dezamăgire, însă m-am abținut. O găsisem, în sfârșit, pe mama, iar ea era coșmarul meu cel mai cumplit. Asta era, într-adevăr, o pilulă prea amară pentru a fi înghițită. Și pe deasupra, Nudge încerca să mă consoleze. Asta era treaba *mea*, s-o consolez eu pe *ea*. De obicei, singura persoană care mă putea consola era Fang. Cel care mă părăsise.

Un scrâșnet slab, din umbră, ne-a făcut pe toți să ciulim urechile.

— Șobolani, a făcut Nudge neliniștită.

Dar nu erau șobolani. În depărtare s-a ivit o siluetă înaltă. Eram cu toții în alertă, gata de luptă, din moment ce decolarea ieșea din discuție.

S-a auzit un glas.

— Max, a zis Jeb.

Și-așa, oroarea zilei era totală.

— Ia te uită, am spus, folosindu-mi toate resursele pentru ca vocea mea să sune mai voioasă. Ce surpriză să dau de tine pe-aici! Vii des? Cum e mâncarea?

Jeb s-a apropiat, până a intrat în cercul de lumină chioară, chihlimbarie, împrăștiată de o lampă de veghe. Arăta ca întotdeauna, poate ceva mai obosit decât de obicei. Cred că torturarea copiilor te cam seacă. Mi-a oferit zâmbetul său caracteristic, atins de umbra tristeții.

— De fapt, nimeni nu știe că sunt aici.

Am făcut ochii mari.

— Doamne, eu sigur n-am să spun la nimeni!

— Așadar, te-ai întâlnit cu Directoarea?

Întreaga mea fațadă s-a surpat, însă m-am străduit să o mențin într-o bucată.

— Da. Și ce plăcere a fost! Există trei miliarde de femei cu ovare pe planeta asta, iar eu m-am ales, drept mamă, cu cea declarată „mai mult ca sigur o viitoare psihopată halucinantă”.

Jeb a îngenuncheat pe podeaua murdară, de piatră, uitându-se la mine. Am simțit-o pe Angel încordându-se, tensionată, lângă mine și m-am întrebat dacă nu cumva recepționa ceva de la Jeb. Nu-i băgase în seamă pe ceilalți, inclusiv pe Ari.

— Încă mai poți salva lumea, Max.

Aproape că m-am scufundat într-un val subit de istovire. Am vrut să mă rostogolesc în poziție fetală și să rămân așa

pentru tot restul vieții mele, despre care speram că va fi mulțumitor de scurtă. Muncisem din greu, mult timp, funcționând 140 la sută. Îmi cam atinsesem limita.

Am închis ochii, epuizată, și m-am sprijinit pe zidul umed de piatră din spatele meu.

— Cum? am zis. Prin Re-Evoluție? Prin Planul de înjumătățim? Nu, mulțumesc. Cobor din trenul ăsta smintit al distrugerii în masă.

Max, trebuie să ai încredere în mine, a rostit Vocea în capul meu. Ai fost creată ca să salvezi lumea. Încă mai poți.

Mai lasă-mă, Voce, m-am gândit. Sunt zob.

Max, a zis Vocea. Max.

Apoi, mi-a trecut prin minte că Vocea nu era, de fapt, în interiorul capului meu.

Oh, Doamne.

Am deschis ochii.

Jeb stătea în genunchi înaintea mea.

— Ai străbătut un drum lung, Max, a spus Vocea, doar că gura lui Jeb se mișca și sunetul ei provenea de la *el*. Aproape că ai ajuns acasă. Totul va ieși bine, însă trebuie să-ți dai toată silința. Și trebuie să ai din nou încredere în mine.

Era Jeb, vorbind cu Vocea, Vocea pe care am tot auzit-o în capul meu luni de zile.

Jeb era Vocea.

Fang se opri un moment, cu degetele deasupra tastaturii în cafeneaua Internet. Lângă el, Iggy și Gasman sorbea din latteurile lor de parcă n-ar mai fi apucat ziua de mâini

Poate nici n-o vor apuca.

— Mă simt de parcă aș putea zbura, să zicem, până la stația spațială, spuse Gasman plin de entuziasm.

Fang îi aruncă o privire.

— Nu mai capeți cafeină, amice.

Se uită în jur, ca să se asigure că nu-l auzise nimeni pe Gasman. Dar se aflau într-un colț al acestei cafenele prăpădite și, oricum, nu erau prea mulți mușterii pe-aici.

Iggy își goli ceașca și-și șterse mustața de spumă de pe buză.

— Îmi plăcea mai mult spre sud, se plânse el. Soarele iepurașii de plajă. Aici, în nord, locul ăsta are prea multă ceață umedă.

— Totuși, e chiar drăguț, făcu Gasman. Munții și oceanul. Iar oamenii par mult mai adevărați.

Îi aruncă o otheadă lui Fang.

— Îți mai citește puștimea blogul?

Fang dădu din cap.

— Cu grămada.

Derulă repede pagina în jos, urmărind comentariile, când simți privirile cuiva ațintite asupra lui. Se uită, brusc, în sus și-și plimbă privirea de la stânga la dreapta, cuprinzând întreaga cafenea. În momente ca ăsta-i lipsea

Max cel mai mult, pentru că și ea ar fi simțit privirile și-ar fi schimbat ocheade între ei și-ar fi știut ce să facă într-o clipită, fără să-și vorbească.

Acum, era doar el aici, iar ea, împreună cu cretinul ăla, cine știe pe unde. Fang nu văzu nimic, așa că, de data asta, își plimbă privirile mult mai încet, de la dreapta la stânga. Acolo. *Individul ăla*. Se îndrepta spre ei. Fang închise laptopul și-l bătu pe Iggy pe mână. Gasman văzuse și el și privi în sus, alarmat. Avea doar opt ani, dar își strânsese pumnii, cu mușchii încordați, gata de luptă. Când individul ajunsese la circa patru metri jumătate distanță, venind ață spre ei, Fang se încruntă.

— Îl știm de undeva pe tip? murmură el. Cine-i?

Dezinvolt, Gasman se întoarse și aruncă o privire peste umăr.

— Ăăă...

— Sunetul pașilor lui, mormăi Iggy

Fang nu-i putea auzi pașii. Iggy continuă, cu fața încordată de concentrare.

— Pașii ăștia... i-am mai auzit... în tunelul de metrou.

Ochii lui Fang se făcură cât cepele și-și ascuți privirea.

Bineînțeles. Acum tipul ajunsese la mai puțin de doi metri distanță și se opri. Fang nu-l mai văzuse până atunci la lumina zilei, numai în lumina pâlpâind în cutiile de conserve pline cu ulei, din tunelurile de metrou de sub New York City. Era boschetarul maniac al computerelor, care ducea un Mac cu el oriunde mergea, tipul care pretinsese că cipul lui Max îi bruia hardul. Când îl întrebaseră despre cip, parcă înnebunise și-o luase la goană. Ce căuta tipul ăsta *pe-aici*?

— Voi. Tipul se încruntă și arătă spre ei, dar își potrivi glasul în așa fel încât numai ei să-l poată auzi. Ce faceți voi aid?

— Ia loc, îl invită Fang, împingând un scaun spre el, cu piciorul.

Individul se uită bănuitor în jur.

— Unde-i prietena ta? Cea cu un dp în ea.

— Nu-i cu noi.

Păru că se mai destinde puțin și se așează prudent pe scaun, privind în jur. Fang zâmbi în sinea lui. În sfârșit, iată pe cineva mai paranoic decât ei. Era un sentiment înviorător.

— Dar ce faci *tu* aici? întrebă Fang, făcând un gest spre cafenea. La suprafață. Pe Coasta de Vest?

Tipul dădu din umeri.

— Circul și eu. Văd oamenii de colo, de peste tot. Îmi place să hălăduiesc prin New York majoritatea timpului, e mai ușor să te pierzi în mulțime.

— Așa-i, se învoi Fang.

Apoi ochii tipului se opriră asupra laptopului închis al lui Fang, iar Fang văzu cum gradul lui de alarmă se modifică de la galben la portocaliu.

— Faină sculă, zise.

— Mulțam.

Fang așteptă.

— De obicei, nu prea văd imul ca ăsta pe-aici.

— Cred că nu.

Tipul părea pe cale să ia o decizie, și se aplecă peste masă.

— De unde-l ai? Sau te pomenești că n-aș vrea să știu?

Fang aproape că scoase un rânjet.

— Probabil că n-ai vrea să știi.

Tipul clătină din cap.

— Voi, băieți, vă băgați în chestii serioase de tot.

— Mda, admise Fang cu un oftat. Ridică privirile. Nu știi cumva cum să transmiți un mesaj către *toți* puștii de pe planetă conectați la Net, *peste tot* în lume?

Tipul se uită la Fang.

— Poate că da. Probabil. Cred că depinde de mesaj.

— Trebuie să cunoști mesajul? îl întrebă Fang, presimțind o mare problemă.

La urma urmelor, individul era destul de țicnit. Cine știe cum ar fi putut reacționa la mesajul lui Fang? După ce reflectă puțin, tipul spuse:

— Da.

— Și iată planul *ăla*, zise Iggy, sorbind ultima înghițitură de latte.

— Pot să iau o brioadă? întrebă Gasman.

Fang împinse niște bani peste masă. Gasman îi luă și se îndreptă spre tejghea, uitându-se tot timpul în jurul lui.

— Cum te cheamă? întrebă Fang.

Urmă o pauză lungă, timp de reflecție pentru tip.

— Frate, ăsta-i mai paranoic decât noi, zise Iggy E destul de îmbucurător

Individul se uită la Iggy și păru să-și dea în sfârșit seama că era orb. Se întoarse înapoi spre Fang.

— Mike. Și pe tine?

— Fang. El e Iggy. Ți-ai mic e Gasman. Nu întreba de ce.

— Rămâi cu noi ceva vreme și-ai să-ți dai seama, mormăi Iggy

Mike căscă ochii, și se încordă pe scaun. Fang și Iggy se încordară și ei, așteptând.

— Ți-ai blogul tău de pe Web? întrebă Mike în șoaptă.

— Da.

Gasman se întoarce și puse pe masă o farfurie cu brioșe. Își dădu imediat seama care era atmosfera și tăcu, uitându-se repede de la un băiat la altul. Din moment ce nimeni nu scoase vreo armă, se așeză și luă o brioșă, împingând farfuria spre ceilalți.

— Deci spui că aveți... oarece aripi?

Mike păstra un ton jos.

— Nu doar *oarece*, zise Iggy cu gura plină. Chiar *avem*. Apoi realizează că Fang nu răspunsese întrebării și-și întoarce capul. Oh, asta era ceva secret?

— Nu mai e, făcu Fang sarcastic.

— Voi sunteți copiii-păsări de care vorbește toată lumea.

Fang dădu din umeri.

— Poți să mă ajuți sau nu?

— Vă ajut numai dacă voi sunteți. Convinge-mă.

— Aș avea nevoie de mai mult spațiu, spuse Fang, privind în jur

Mike îi duse la etaj, deasupra cafenelei Internet, unde scoase un set de chei și descuie o ușă. Fang era super-atent și-și dori ca Angel să fi fost cu ei, să pândească orice primejdie.

— Pe aici.

Mike îi conduse într-o încăpere spațioasă, folosită, evident, ca loc de depozitare. Cutii cu tot felul de articole erau adunate de-a lungul unui perete, însă mijlocul încăperii era gol.

— Aveți loc destul?

Fang dădu din cap și-și scoase jacheta. Își notă în minte pe unde erau ferestrele și verifică dacă erau cu geam simplu sau dublu, în caz că ar fi fost nevoie să sară printr-una din ele la un moment dat.

Încet, Fang își desfăcu aripile, întinzându-și mușchii, savurând senzația, după ce și le ținuse strânse la spate ore în șir. Le scutură, simțind cum se aliniau penele. Vârfurile aripilor aproape că atingeau pereții de-o parte și de alta a

încăperii. Ar fi dorit să poată să-și ia zborul chiar acum și să planeze în aer câteva ore, rotindu-se în cerul liber.

Gura lui Mike era întredeschisă.

— Omule. E uluitor Se uită spre Iggy și Gasman. Și voi aveți, băieți? Și ce s-a întâmplat cu fetele alea care erau cu voi?

— Toți avem aripi, zise Fang. Acu, trimitem mesajul ăla?

Degetele lui Mike zburau peste tastatura laptopului lui Fang.

— Tre' să scriu un mic cod pe-aici, mormăi el. Te duce printr-o mulțime de *back doors*. Mulți au programe de protecție în funcțiune, chestii din astea, însă asta ar trebui să treacă de majoritatea lor. Mike deschise pagina principală a blogului lui Fang și o verifică rapid. OK, tre' să încerc să le accesez prin adresele lor IP, din moment ce, în mare parte, nu ai adresele lor de e-mail, spuse el. Asta ar putea fi cu schepsis, însă am să fac o încercare.

— Ești im geniu malefic, zise Gasman pe un ton admirativ.

— Încerc, făcu Mike.

— Stai, zise Fang, citind peste umărul lui. Treci, o clipă, la contul meu de e-mail. Tocmai am văzut o alarmă *pop-up* în partea de jos a ecranului.

— Da, asta are o prioritate de trei steaguri roșii, spuse Mike, arătându-i cu degetul.

Lui Fang i se acceleră pulsul.

ASTA ESTE DE LA MAX. CITEȘTE ACUM!!!

Suntem în Germania. Orașul Lendeheim. Un castel imens aici, sediul central Itex. O mulțime de lucruri foarte nasoale. Veniți cât puteți de repede. (Salut, Fang! Din partea lui Nudge. Mi-e dor de tine!) NU ratați asta. Veniți!!!

Nu mai avem decât câteva zile, poate ore. Vorbesc serios, mișcați-vă fundul încoace. Max.

Uh. Fang se lăsă pe spate și dădu din cap către Mike, să-și continue treaba.

Așadar, Max îl voia înapoi, ei? Nu spusese dacă-l mai avea cu ea pe păsărelul ăla Frankenstein. Dacă da, Fang nu voia să aibă nimic de-a face cu povestea asta. Pe de altă parte, își călcase din greu pe mândrie ca să-i ceară să vină. Nu-i luase niciodată prea în serios blogul, iar acum se folosea de el ca să se milogească de Fang să se întoarcă la ea. Ei, să-i *ceară* să se întoarcă. Ceea ce, la Max, era lucrul cel mai apropiat de o rugămintă.

Ce căutau în Germania? Cum ajunseseră în Europa? Cum credea ea că va ajunge el în Europa?

Se uită la data mesajului. Era din dimineața aia, devreme. Iar Germania era cu vreo zece ore, așa ceva, înainte...

Oare cum definea Max „lucruri foarte nasoale”? Deosebite de lucrurile doar nasoale? Lucruri suficient de rele ca s-o facă să-și calce pe mândrie și să-l roage să-i vină în ajutor?

Așadar, situația era aproape inimaginabil de rea.

— OK, am rezolvat, spuse Mike, lăsându-se pe spate.

Avea pe față un zâmbet victorios și satisfăcut.

— O să se comporte nițel cam ca un virus, pentru că o să acceseze alte adrese prin programele de e-mail ale oamenilor, însă n-o să provoace niciun fel de daune. Se încruntă. Așa cred. Oricum, scrie-ți mesajul și apoi dă click pe căsuța asta specială *Senă* pe care am creat-o. Să vedem ce se întâmplă.

Fang înghiți un nod. Asta era. Singura lui șansă de a-i face pe copiii ăștia să ia lucrurile în serios, să le spună ce se petrecea. Pe întreaga planetă, puștimea îi va citi mesajul. Asta era șansa *lui* de a salva lumea, începu să scrie.

To: undisposed_recipients

From: Fang

Subject: URGENT! Vrem să ne recuperăm planeta!

Hei! Dacă ai primit acest mesaj, s-ar putea să avem o șansă. Adică, lumea s-ar putea să aibă o șansă. Pe scurt: Adulții au preluat o planetă frumoasă și curată și-au distrus-o pentru bani. Nu toți adulții. Dar o mulțime dintre ei, iar și iar, au preferat banii și profitul în locul aerului curat și apei curate. Este felul lor de a ne spune că nu dau nicio ceapă degerată pe noi, copiii, care vom moșteni ceea ce-a mai rămas din Pământ.

Un grup de savanți vrea să recupereze planeta înainte de a fi prea târziu și să pună capăt poluării. Asta-i bine, nu? Singura problemă este că ei cred că trebuie să se descotorosească de jumătate din omenire ca să reușească asta. Așa că lucrurile stau cam așa: Salvați planeta, pentru ca poluarea să nu ucidă oamenii, sau... pentru început, să-i ucidem pe oameni, ca să economisim timp. Pentru voi, copii, asta se numește „logică greșită”. Adică, puteți spune că-s nebun, dar mie mi se pare un plan cu adevărat nasol.

Celălalt lucru în legătură cu savanții ăștia este că au încercat să creeze un nou tip de oameni, care să poată supraviețui mai bine în caz de iarnă nucleară, sau așa ceva. N-am să intru acum în detalii, dar o să vă spun doar că ideea este la fel de tâmpită și de periculoasă ca și planul

lor de „lichidare a jumătate din omenire”.

Ceea ce vreau să vă spun este: Depinde de noi. De voi și de mine. De mine și de stolul meu, de voi și de prietenii voștri. De toți copiii. Vrem — și *merităm* — să moștenim o planetă curată și netulburată, capabilă să-i susțină pe toți cei care trăiesc pe ea.

Putem s-o facem. Însă, pentru asta, trebuie să ne unim eforturile. Trebuie să încercăm. Să riscăm. Trebuie să devenim activi și chiar să facem ceva, în loc să stăm doar acasă și să ne jucăm cu Xbox-ul. Asta nu-i un joc. Nu-l putem înfrânge pe dușman lovindu-l doar cu super-armele noastre laser.

Ne vrem planeta înapoi.

Copiii contează. Suntem importanți. Viitorul nostru este important.

SUNTEȚI ALĂTURI DE MINE?

Gasman termină de citit textul peste umărul lui Fang.

— Aș vrea și *eu* să am un Xbox, spuse.

Fang își dădu ochii peste cap.

— Mișto mesaj, tipule, zise Mike. Mai că-mi vine să sar de pe loc și să încep lupta. Ce mai urmează?

— Acum, rosti Fang, începând să scrie încă un mesaj, acum plecăm în Germania.

Ignoră felul în care-i bătea inima în piept numai când se gândi că o va vedea — că îi va vedea — din nou. Dacă încă-l mai avea pe cretin alături de ea, o să fie cam șucărit. Dar cu cretin sau nu, separarea stolului fusese o greșeală. Dacă lumea se apropia de sfârșit, trebuiau să fie împreună.

To: Max

From: Fang

Subject: Sal'tare

Sal'tare, Max. Suntem pe drum. Ar fi bine să nu fie o glumă.

Fang.

Făcu clic pe butonul *Send*.

Știți vorba aceea de duh: „Când viața îți dă numai lămâi, fă-ți limonadă”? Ei, eram priponiți într-o hrubă din Germania, maică-mea era un *congelator* psihopat, bolnavă de putere, iar cel mai bun prieten al meu și jumătate din gașcă erau MIA.

În mod sigur, astea erau acrelile, așa că m-am gândit la vorba de duh. Și mai știți ceva? Oricine-a fost cel care a născocit vorba, ar fi trebuit lovit până cădea lat. Păi, cât de neghiob poți să fii ca să scoți așa ceva? „Viața te dă peste cap complet? întoarce pe dos expresia aia încruntată.” Ce dobitoc!

— Max? Iar mormăi, a zis Nudge.

Părea obosită. M-am uitat la ea.

— Îmi pare rău.

Am oftat și m-am ridicat în picioare. Acum eram înlănțuiți de zid separat, de câte-o gleznă. Lanțurile aveau o lungime de vreo doi metri jumătate, ca să ne putem mișca totuși cât de cât. Vedeți? Până la urmă, mămica mea are o inimă mare. În loc să fim legați de încheieturile mâinilor, eram legați doar la o gleznă!

Vreau să zic, dacă e să caut o dovadă că mă iubea cu adevărat, cam asta era, nu? Total s-a întins și mi-a cuprins, cu blândețe, glezna cu dinții când am trecut pe lângă el.

— Mormăi, a zis.

— Îmi pare rău.

M-am îndepărtat pe cât de mult îmi permitea lanțul. Îi înnebuneam pe copii cu furia mea de-abia reprimată și cu dezamăgirea mea. Și iată clenciul: îi cerusem ajutor lui Fang. Îi cerusem să vină înapoi pentru că aveam nevoie de el. Mi se strângea stomacul numai când mi-aduceam aminte. Asta eram eu: Maximum Râde, Domnița la ananghie.

Știu că asta vă surprinde, însă nu prea simt domniță. La ananghie mă pricep. Cât despre domniță, nu prea.

— Nu-mi amintesc să te fi auzit mormăind așa până acum, a zis Ari, ghemuindu-se lângă mine.

— Eram ceva mai sănătoasă la cap înainte, am spus.

— Aha...

A trasat o dungă prin mizeria de pe podea. Dintr-odată, mi-am adus aminte că-mi spusese: „Nu știu să citească.” Știind că mă privea, am desenat, încet, litera *A* pe podea, făcând dungii mici prin praf. Apoi am scris un *R* și un *I*.

— Asta se citește Ari, i-am zis. Am scris din nou, încet: *A... R... I*. Acum fă și tu.

A început *A*-ul, apoi s-a oprit.

— Ce rost are? a întrebat, și mi s-a strâns inima, pentru că avea dreptate.

Nu mai avea prea mult timp. Chiar mai conta dacă știe să citească?

— Ar trebui să știi să-ți scrii numele, am spus hotărâtă, împingându-i iar mâna spre podea. Hai. Prima dată *A*.

Concentrându-se, Ari a scrijelit prin praf cu o gheară ruptă, desenând un *A* rahitic și asimetric.

— O maimuță beată s-ar descurca mai bine, dar ai să reușești, am zis. Fă *R*-ul.

A început să deseneze *R*-ul, prima dată făcându-l invers. Nu știu dacă asta era normal la vârsta lui, sau dacă nu cumva creierul îi era afectat de toate experimentele făcute pe el. L-am șters și i-am arătat cum se face corect. Jeb ne învățase pe mine și pe Fang să citim. Eu îi învățasem pe Gazy, Nudge și Angel. Uneori, eram puțin nesiguri la scris

și gramatică, însă oricare dintre noi putea falsifica semnături ca un adevărat profesionist. Iar el nu-și învățase propriul fiu să scrie.

— Cum de faci asta?

întrebarea ezitantă a lui Ari m-a prins cu garda jos.

— Aăă... drept compensație pentru că la New York aproape că te-am omorât.

Ari nu s-a uitat la mine.

— De fapt, m-ai omorât, a zis. M-au readus la viață. Mi-au lipit câteva dintre oasele de la gât.

Și-a trecut o labă peste gât, de parcă încă l-ar mai fi durut.

— Îmi pare rău, am zis.

Puteam să număr pe degetele de la o singură mână de câte ori am zis asta. Iar trei dintre ocazii se consumaseră în ultimele când minute.

— Tu ai încercat primul să mă omori.

A dat din cap.

— Te uram, a spus calm. Tata ți-a dat totul, chiar te iubea. Eu eram fiul lui, dar nu însemnam nimic pentru el. Tu erai atât de puternică și perfectă și frumoasă. Te uram, pur și simplu. Te voiam moartă. Iar el s-a folosit de asta. M-a folosit pe mine ca parte a testelor la care te supunea.

Eram zguduită. Ari părea atât de nonșalant.

— Era mândru de tine, am spus, scotocind printre amintirile de demult, înainte ca Jeb să ne fi scos, pe mine și restul găștii, afară din laborator îi plăcea cum te țineai după el prin laborator.

— Tu nici măcar nu m-ai băgat în seamă, a zis Ari, desenând, încet, I-ul din numele lui.

— Ba da, am rostit, gândindu-mă la trecut. Erai un băiețel isteț. Îmi era dudă pe tine, pentru că *erai* băiatul lui. Erai al lui, așa cum mie îmi era imposibil să fiu a cuiva. Voiam să fiu perfectă, pentru ca Jeb să mă iubească.

Chiar pe când spuneam cuvintele astea, le descifram sensul la rândul meu. Ari a ridicat privirile spre mine,

surprins. Și eu eram uimită, în vreme ce mă confruntam cu aceste adevăruri dureroase. Era ca și cum Dr. Phil²⁴ ar fi apărut chiar în hruba noastră.

— Știam că sunt o ciudățenie, am spus încet. Aveam aripi. Trăiam într-o cușcă de câini. Dar tu erai un băiețel obișnuit. Erăi fiul adevărat al lui Jeb. Eu mă tot gândeam că dacă simt destul de puternică, dacă fac tot ce-mi spune, dacă simt cea mai bună în toate, atunci, poate, Jeb o să mă iubească și pe mine.

Privirile mi s-au îndreptat în jos, spre ghetetele mele noi, deja murdare.

— Eram atât de fericită când ne-a furat din laborator, am continuat, și mi s-a pus un nod în gât când mi-am adus aminte. Nu credeam că o să dureze. Îmi era frică. Dar eram fericită că o să mor departe de laborator. Nu într-o cușcă de câini. Și-așa a mers mai departe. Nu ne-a găsit nimeni. Jeb a avut grijă de noi, ne-a învățat tot felul de lucruri, cum să supraviețuim. Era aproape ca o viață normală, parcă eram niște copii normali. Și știi, Ari, am spus, eram atât de fericită că plecasem de acolo, atât de fericită că-l aveam pe Jeb, încât nici măcar nu m-am gândit la băiețelul pe care-l lăsase în urmă. Cred că mă gândeam că ai rămas cu mămică ta, sau așa ceva.

Ari a dat din cap și, după un moment, a înghițit cu greu și și-a dres glasul.

— N-am nicio mămică.

— Se pare că nu-i așa cum s-a crezut că e, am zis, iar el a zâmbit.

— Înțeleg acum, a spus. N-a fost vina ta. Erăi un copil ca și mine. N-a fost vina niciunuia dintre voi.

Am strâns tare din buze, hotărâtă să nu las lacrimile emoției să-mi curgă pe obrajii fără îndoială murdari.

— Odată am văzut la televizor un film după o piesă de Shakespeare, am urmat. Tipul spunea ceva de genul:

²⁴ Phillip Calvin McGraw (n. 1950), cunoscut sub numele de Dr. Phil, psiholog american, gazda unui show TV care îi poartă numele.

„Oricine luptă împreună cu mine astăzi e fratele meu.”²⁵
Așa că... dacă lupti împreună cu mine astăzi...

A zâmbit iar și-a dat din cap, înțelegând. Apoi ne-am îmbrățișat, bineînțeles, pentru că momentul siropos n-ar fi fost complet fără asta.

²⁵ *Henric al V-lea*, actul 4, scena 3 („*Acel ce azi cu mine sângerează îmi va fi frate?*”).

La scurtă vreme după momentul siropos, în temniță și-au făcut apariția mai mulți Zburători și ne-au mutat — într-un loc chiar și mai rău.

— Asta-i *minunat*, am zis, debordând de sinceritate. Îmi place ce-ați făcut din locul ăsta. Pe bune.

Problema cu sarcasmul este că nu-i sesizat și de roboți, cum ar fi Zburătorii, de exemplu. Dar puteam oricând să sper că aveau înregistratoare activate vocal și că, mai târziu, mesajul meu batjocoritor o să fie ascultat de Băbăția și Țicnită de Maică-Mea.

Zburătorii s-au răsucit, cu rotoarele huruind, și s-au cărat. N-aveau simțul umorului.

Nudge, Angel, Total, Ari și eu ne-am apucat să cercetăm noul peisaj.

— Haideți să vedem, am zis. Ziduri înalte, din piatră, pietriș fără viață pe jos, mutanți mărșăluind prin jur... nu prea știu... Am impresia că asta se cheamă „curtea închisorii”. Dar voi ce credeți, fraților?

— Curtea închisorii mi se pare că spune tot, s-a arătat de acord Total, apoi s-a îndepărtat agale ca să ridice piciorul pe zid.

— Curtea închisorii sună prea bine pentru asta, a zis Nudge. Un loc mohorât, moartea bucuriei, ar fi mult mai potrivit.

M-am uitat la ea cu admirație.

— Drăguț! Ai citit iar din dicționar, nu?

Nudge s-a îmbujorat, încântată.

— Uitați! Acolo simt eu, a zis Angel, arătând cu mâna.

La douăzeci de metri distanță, dona ei se plimba împreună cu alții, arătând mai Angel decât arăta Angel. Erau vreo două sute de creaturi în ceea ce bănuiam că fusese zona grajdurilor castelului. Nu vorbea nimeni. Majoritatea-și târșăiau picioarele mergând într-un cerc larg, în sensul acelor de ceasornic, făcându-și „exercițiul”. Păreau foarte asemănători cu un banc de pești fără minte, sau cu o turmă de oi, încât am vrut s-o tai printre ei, țipând, ca să văd dacă se împrăștia sau nu.

— Pe mine mă vedeți? a întrebat Nudge, uitându-se prin mulțime.

— Mie tot nu-mi vine să cred că încă n-am o clonă, a pufnit Total, revenind lângă noi.

— Ești imposibil de copiat, am zis.

— Mă îndoiesc, a răspuns. Adică, poate că n-ar putea vorbi, poate că doar ar hămăi, dar totuși. E ca și cum nu s-au deranjat.

— Hămăi? am zis.

— Oh, iată-mă! a făcut Nudge, ridicată pe vârfuri. Văd că și dublura mea are probleme cu părul.

— De ce ne-ar clona? m-am întrebat cu glas tare.

— Hei, voi ăștia.

Glasul metalic nu avea nicio tonalitate. Ne-am întors, și-am dat de un Zburător în spatele nostru.

— Da, C-Treipeo²⁶? am întrebat politicoasă.

— Mergeți.

Zburătorul a arătat spre mulțime, apoi a făcut un pas spre noi.

Ei bine, nu trebuie să mă ameninți de două ori. Ne-am orientat, repede, spre gloată și-am început să mergem împreună cu ceilalți. Îmi țineam privirile pe Max II, care, ultima dată când am avut o întâlnire față-n față cu ea, încercase să măucidă și de-abia scăpase, ca prin urechile

²⁶ Aluzie la celebrul personaj din *Star Wars*, robotul C-3PO.

acului, să nu fie răpusă de mine. În cazul că nu era o fată de genul „să lăsăm trecutul în spate”, eram pregătită pentru tot ce putea fi mai rău.

— Așadar, așa or să fie închisorile după Re-Evoluție? a întrebat Angel, luându-mă de mână. Cu zgărzi și toate cele?

A frecat-o pe cea de la propriul gât, cu ledurile sale verzi clipind la fiecare două secunde.

— Cred că da, am spus, împotrivindu-mă tentației de a trage de propria mea zgardă. Cred că au programat chestiile astea să ne transmită un șoc electric dacă am încerca să evadăm. Probabil că au dispozitive de urmărire.

Motiv pentru care nici nu decolaserăm, ca s-o ștergem de aici, imediat ce intraserăm în curte.

— Cum se face că or să mai aibă închisori, după ce jumătate din omenire a pierit? a întrebat Nudge. Credeam că oamenii n-or să se mai încaiere pentru lucruri, că oamenii viitorului or să fie perfecți. Dacă simt perfecți, n-or să mai bântuie pe străzi, comițând tot felul de delictе, nu?

— Iată, am spus. Trei decenii de psihologie demontate, în trei secunde, de un copil de unsprezece ani. Ia aminte la asta, știință modernă!

Și, că tot venise vorba de știința modernă, eram pe cale să mă confrunt cu minunățiile ei. Sau dezastrele ei. Totul depinde de punctul vostru de vedere.

— Max.

M-am întors repede spre vocea atât de familiară. Și iată-mă, frumoasă foc, ochi căprui, ceva pistrui, cu haine demodate și o atitudine negativistă. Max II.

— Ia te uită, am zis. Parcă m-aș privi în oglindă.

— Da, a făcut ea. Doar că eu am făcut recent o baie.

— *Touche*. Așadar, Eu, ce mai fad?

— Ce cauți aici?

— Vând prăjiturele făcute de Tinerele Cercetașe, am răspuns. Vrei și tu? Brioșele astea Samoa²⁷ sunt delicioase.

Max II a început să meargă pe lângă noi, iar noi țineam pasul cu mulțimea, deplasându-ne într-un cerc imens în jurul curții goale. Am rămas cu garda sus, în cazul că m-ar fi atacat dintr-odată.

— Behehehe, a behăit Nudge. Behehehe.

Am râs, iar Max II s-a uitat la mine.

— Cum poți să *râzi*?

A gesticulat furioasă spre ziduri, spre turnurile de pază, spre Zburătorii înarmați care stăteau prin apropiere ca niște marionete telecomandate.

— Păi, a behăit ca o oaie, am zis. A fost destul de caraghios. Am mângâiat-o pe Nudge, ușurel, pe cap. Mai ales că are părul lănos. Poate că ar trebui să-i zic Mielușica de acum înainte.

Nudge a rânjit, iar Max II s-a înfuriat și mai tare.

— Nu-ți dai seama ce se petrece? Unde ne aflăm?

— Ăăă... într-un castel scârbos, al răului, în Germania? am încercat. Am redus-o la asta.

²⁷ Brioșe cu cacao, cu topping de caramel și fulgi de cocos.

Max II a privit în jurul ei ca și cum ar fi vrut să se asigure că nu ne auzea nimeni. Din moment ce eram umăr lângă umăr cu vreo două sute de alți inși, era un gest cam inutil.

— Asta-i ultima haltă, a spus în șoaptă, fără să mă privească. Uită-te în jur. Suntem cu toții niște rebuturi. Au încercat să creeze o armată din noi, dar pe urmă i-au pus la treabă pe Zburători. Acum, noi suntem depășiți. Și în fiecare zi dispar o mulțime dintre noi.

Am privit-o lung.

— Îmi pare rău, dar îmi scapă mie ceva? Ultima dată când ne-am văzut, încercai să mă ucizi. Acum suntem prietene? Am scăpat nota internă? Acum îmi dai indicii asupra situației?

— Dacă ești împotriva *lor*, atunci suntem de aceeași parte, a zis Max II hotărâtă.

Desigur, ar fi putut să mintă. De fapt, cel mai sigur era să consider că asta făcea. Însă spusele ei păreau să fie adevărate.

— De cât timp ești aici? am întrebat-o.

Și-a întors privirea.

— De când cu episodul din Florida. S-au... înfuriat foarte tare că te-am lăsat să mă învingi.

— Nu tu m-ai *lăsat* să te pun jos, am zis.

Oftând, a dat scurt din cap.

— Trebuia să înving. Trebuia să te lichidez. Nici nu se gândiseră că ai putea să câștigi. Și nici nu m-ai ucis pe urmă. A fost îngrozitor

— Cu plăcere, am spus, simțind cum mă apucă iar pandaliile. Am să încerc ca data viitoare să nu te mai umilesc lăsându-te în viață.

Max II m-a privit cu tristețe, iar asta a fost cu adevărat înfiorător; era ca și cum m-aș fi uitat cu adevărat într-o oglindă, încât mi-am simțit fața încercând să adopte aceeași expresie, ca să fim identice.

— N-o să mai existe o dată viitoare, a zis ea. După cum

ți-am spus, asta-i ultima haltă. Ne-au adus aici ca să neucidă.

— Da, am priceput asta, am spus.

— Nu înțelegi, a rostit Max n, agitată. Suntem cu toții pregătiți pentru moarte. Cu fiecare zi, dispar tot mai mulți dintre noi. Când am venit eu aici, curtea asta era atât de plină, încât trebuia să ieșim cu schimbul. Eram câteva mii. Acum, ăștia-s toți care-au mei rămas.

— Hmm... am făcut.

— Cu câți suntem acum, cred că mai avem răgaz până... mâine, poate, a zis, privind în jur, calculând în minte.

OK, asta nu suna prea bine. Crezusem că o să avem vreo două zile ca să ne regroupăm, să găsim o cale de scăpare de aici. Dacă Max II nu mințea, atunci trebuia să accelerez lucrurile în stil mare. Dacă Max II mințea, tot nu aveam niciun motiv ca să vreau să mai rămân pe-aici.

Am continuat să ne târșăim pașii în cercuri mari, iar acum atât Nudge, cât și Total behăiau când și când. Eu mă adâncisem în gânduri, încercând să pun la punct imul dintre planurile alea ale mele, de obicei geniale, când un mutant s-a lovit de mine, o fracțiune de secundă, apoi s-a dus mai departe.

Mi-a lăsat ceva în mână.

O bucătică de hârtie.

Am despăturit-o cu foarte mare fereală, și-am examinat-o. Era im bilet și spunea: *Fang e pe drum cu stolul. Zice că ar fi bine să nu fie o glumă.*

Înlăuntrul meu, ghemul de nervi, despre care nici măcar nu știam că-i acolo, păru să se desfacă încet. Oh, Doamne. Fang era pe drum. Aș fi fost mult mai bănuitoare, însă acel „ar fi bine să nu fie o glumă” nu putea veni decât de la el.

Fang era pe drum. Cu Iggy și Gazzy. O să fim din nou împreună.

— Max? Ce s-a întâmplat? Nudge mă privea cu îngrijorare. Plângi.

Mi-am atins obrazul, numai ca să aflu că *într-adevăr*

plângeam, iar lacrimile mi se scurgeau în jos, pe față. Le-am șters cu mâneca și mi-am tras nasul. Eram prea fericită ca să pot vorbi în acea clipită.

— Fang vine să ne ajute, am rostit în șoaptă, cu privirea drept înainte. E pe drum.

Am mai făcut cu toții mișcare în Curtea Disperării preț de încă o jumătate de oră. Mi se învârtea mintea — vestea că Fang era pe drum îmi declanșase un val de adrenalină. Mă întrebam când a plecat. Mă întrebam dacă aș fi în stare să suport șocul în cazul în care mesajul lui Fang nu era decât încă un „test”, fără a fi real.

Pe de altă parte, uneori o iluzie fericită e mai bună decât realitatea sumbră. Între timp, făceam pași mărunți în urma mutantului din fața mea, ținând-o pe Angel de mână, simțind, din când în când, trupușorul mic al lui Total frecându-se de piciorul meu. Și-am început să privesc și să ascult cu mai mare atenție. Credeam că mutantii simt tăcuți, însă acum începeam să înțeleg unele lucruri pe care și le spuneau atât de șoptit încât cuvintele aproape că se pierdeau în sunetul pașilor lor târșâiți prin pietriș.

Am bătut-o ușor pe Nudge pe mână și-am făcut semn cu capul spre mulțime. Angel s-a uitat spre mine, simțindu-mi intenția, și-a început și ea să fie atentă.

E ca într-o închisoare, șușoteau mutantii, ușor ca vântul. Nu-i corect. Ne-au mințit. Atât de mulți dintre noi s-au dus. Nu vrem să dispărem. Nu vrem să fim retrași. Ce-i de făcut? Ai lor sunt atât de mulți. Prea mulți. Asta-i o închisoare. O închisoare a morții. Nu-i corect. Eu n-am făcut nimic rău. Cu excepția faptului că exist.

Mă deplasam încet prin mulțime, ascultând murmurele, mesajele. Angel le auzea gândurile. I-am văzut ochii

albaștri întunecându-se din cauza celor aflate.

În momentul când o sonerie electronică stridentă ne-a comunicat să ne întoarcem înapoi, îmi formasem o imagine destul de limpede asupra simțămintelor grupului. Nu voiau să li se întâmple asta, adică, ceea ce le fusese hărăzit colegilor lor de detenție. Își doreau să poată schimba lucrurile. Unii dintre ei erau chiar foarte furioși și voiau să lupte, însă nu știau cum. Cred că instinctele lor combative le fuseseră eliminate. În marea lor majoritate, erau confuzi și dezorganizați.

Moment în care — hm! — intervine un lider.

Planurile mele începeau să se învioneze în vreme ce mășlăuiam laolaltă cu ceilalți înapoi în lumea fanteziei savanților blestemați, iar faptul că știam că Fang era pe drum aproape că mă înveselise. Asta până când trei Zburători s-au oprit înaintea mea, a lui Angel, Nudge, Ari și Total, ațintindu-și armele spre noi.

Am mârâit:

— Ce vreți?

— Veniți cu noi, au intonat într-un glas.

— De ce? am întrebat bățăioasă.

— Pentru ca freau za forbesc cu foi, a zis vechiul nostru prieten, ter Borch, ieșind din spatele lor Pentru *ultim* dat.

Am fost împinși prin niște coridoare de piatră lungi și întortocheate în adâncurile castelului, împiedicându-ne, ocazional, de câte-o piatră ieșită din podea. Mă simțeam de parcă-mi era frig de câteva zile și le-am frecat pe brațe pe Angel și Nudge, ca să le fie mai cald în umezeala asta rece.

— Îl urăsc pe tipul ăsta, a mormăit Ari, ținându-și capul aplecat.

— Există un club întreg, i-am spus. Clubul Celor care-l Urăsc pe ter Borcht. Nu ți-ai luat ecusonul încă?

În cele din urmă, am fost băgați într-o — ei, haideti, puteți ghid — încăpere albă, ca un laborator, cu aspect steril, plină de mese cu tot felul de echipamente științifice fițoase, fără îndoială scumpe, pe care-mi doream să le pot face praf cu o bătă de baseball. Odată ce-am intrat, ușile s-au închis cu zgomot în urma noastră, și câțiva Zburători s-au poziționat în fața lor, cu armele pregătite.

— Întrunirea Clubului Celor care-l Urăsc pe ter Borcht începe imediat, am murmurat.

Nudge și-a stăpânit un hohot de răs și Angel mi-a proiectat în minte rânjetul ei. *Poți face ceva cu el?* i-am trimis eu mesajul strict direcționat.

Nu, mi-a parvenit replica ei încărcată de regret. Recepționez tot felul de chestii de la el... urâte, îngrozitoare, dezgustătoare, dar se pare că nu-i pot trimite nimic.

Ceea ce compromitea Planul A.

— Deci! a zis ter Borcht, venind spre noi. Am fost foarte

dezamăgit ca nu sunteți încă morți!

— Și noi simțim la vel despre tine! am spus, încrucisându-mi brațele pe piept.

Ochii i s-au îngustat. Zău, uneori și eu rămân uimită de mine.

— Dar nu cred ca fa trebui sa mai aștept prea mult, a rostit. Poate până la cina, da? Până atunci, niște oameni for sa discute cu foi.

— Ar fi bine să fie interesant, am șoptit.

— Pariem pe cinci parai că sunt *savanți*, mi-a răspuns Total în șoaptă.

— Nu zău.

Ușile s-au dat de perete în spatele nostru și o echipă formată din cinci inși a pătruns înăuntru. Erau chinezi? Nu-mi dădeam seama.

— Țțțț, a făcut Total. Halate albe *ultima modă*. Atât de jenante.

— De unde știi? am întrebat, fără să mă mai complic cu șoptitul.

— Anul ăsta se poartă buzunare mai mici și revere mai late. Halatele *lor* sunt așa de... Nu știu. *Răzbunarea tocilarilor*²⁸?

Cele cinci halate albe asiatice păreau nedumerite, iar lui ter Borcht îi ieșeau, pur și simplu, aburi pe urechi.

— Ajunge! s-a răstit, plesnind puternic din palme. Fa for pune niște intrebari. Foi feți răspunde. E limpede?

— Ca ceața, am zis.

Dacă ar fi putut, ter Borcht m-ar fi lovit. Cred însă că nu voia s-o facă în fața Echipei Apretaților.

în loc de asta, cu o față vineție, s-a strecurat în spatele biroului lui și s-a așezat, amestecându-și furios hârtiile. Echipa Apretaților a venit mai aproape, cu toții uitându-se curioși la noi, de parcă am fi fost niște animale la Zoo. Doamne, nu m-am mai simțit așa niciodată.

²⁸ *Revenge of the Nerds*, o comedie din 1984 despre viața socială dintr-un campus din SUA.

Am rămas liniștiți, însă înlăuntrul meu eram din ce în ce mai încordată. & puteam doborî singură pe toți cei cinci țărânoi, mi-am zis. Și pe ter Borcht, ca bonus. Fără a-i mai pune la socoteală pe Zburătorii de pază, armele și toate celelalte. Ce mă oprea? Zgarda. Din câte știam, tot ce trebuia să facă era să apese un buton, iar eu aș cădea la pământ, electrocutată.

Savanții asiatici vorbeau în șoaptă între ei. Mi-am adus aminte că auzisem cum că nu știu ce țară voia să ne cumpere, pentru a ne folosi, cumva, ca arme. Știu, știu că sună cu totul nebunește, nici măcar un copil n-ar crede asta, dar n-aveți nicio idee cât de proști pot fi oamenii ăștia ai războiului.

Încet, halatele albe s-au apropiat de mine, Nudge și Angel, părând să se minuneze de cât eram de veridici. Pe Total l-au ignorat complet Când s-au uitat la Ari, nu și-au putut ascunde consternarea. Eram atât de obișnuită cu aspectul lui că nici nu-l mai luam în seamă. Ari nu arăta omeneste, și nici ca un Eliminator. Pur și simplu, arăta ca o eroare.

Fața i s-a înroșit când le-a descifrat expresiile, iar mie chiar mi-a părut rău pentru el. Dintr-un băiețel isteț de trei ani, devenise im monstru peticit și mătăhălos în doar patru ani. Știa cum arată, știa că e pe moarte și nu înțelegea de ce se întâmplaseră toate astea.

— Faceți o poză, o să dăinuiască mai mult, le-am spus halatelor albe, iar ei aproape că au tresărit când am vorbit și s-au holbat la mine cu o curiozitate crescută.

— Ah, bună, a zis imul dintre ei într-o engleză cu accent puternic. O să-ți punem niște întrebări, OK?

Mi-am dat ochii peste cap, iar ei au șușotit între ei încântați.

— Ai un nume, da? a întrebat el, având stiloul și un clipboard pregătite.

— Da, am zis. Numele meu este șapte-cinci-nouă-nouă-trei-nouă-ics-liniuță-unu. Junior

L-am auzit pe ter Borcht șuierând la biroul său, însă nu s-a băgat.

Halatul alb m-a privit nedumerit, apoi s-a întors spre Nudge.

— Cum te cheamă?

Nudge a căzut pe gânduri.

— Jessica, s-a decis ea. Jessica Miranda Alida Tangerine Butterfly

Părea încântată de numele ei și mi-a zâmbit.

Halatele albe au șușotit iar între ele, apoi l-am auzit pe unul șoptind:

— Butterfly?

S-au întors spre Angel.

— Ție o să-ți spunem Micuța, a zis liderul grupului, hotărând, desigur, să scape de problema aiuritoare a

numelor

— Bine, a făcut Angel pe un ton aprobator. Iar eu am să-ți spun Tipul în Halatul Alb de Laborator

El s-a încruntat.

— Ar putea fi numele lui indian, am sugerat eu.

Unul dintre ceilalți patru a luat cuvântul:

— Spuneți-ne despre simțul vostru de orientare. Cum funcționează?

Se uitau cu toții la mine întrebători.

— Păi, e ca și cum așa avea un GPS în mine, le-am zis. Unul vorbitor. Îi spun unde vreau să ajung, iar el îmi spune: mergi treizeci și doi de kilometri, virezi la stânga, intri pe Ieșirea Nouăzeci și Patru, și așa mai departe. Drept să spun, poate fi foarte autoritar

Au căscat ochii.

— Chiar așa? a zis imul dintre ei.

— Nu, idiotule, am rostit dezgustată. Nu știu cum funcționează. Știu doar că are o capacitate infailibilă de a-mi indica direcția opusă față de orice mulțime de imbecili.

Acum păreau puțin cam iritați. Le mai dădeam încă vreo cinci minute până le cedau nervii și interviul ăsta lua sfârșit într-un mod spectaculos.

— Cât de sus puteți zbura? a întrebat brusc un altul.

— Nu sunt sigură. Lasă-mă să-mi verific altimetrul abdominal. M-am uitat în jos și mi-am ridicat bluza câțiva centimetri. Ce ciudat, am zis. Era aici azi-dimineață...

— La fel de sus ca un avion? s-a răstit Tipul în Halat Alb de Laborator.

— Mai sus, a zis Nudge.

S-au răsucit spre ea.

— Mai sus ca un avion? a întrebat unul incitat.

Nudge a dat din cap încrezătoare.

— Mda. Putem urca atât de sus, încât auzim elasticul care învârtește elicea făcând *flop, flop, flop*. A descris cu degetul o mișcare circulară. S-a încruntat. Vorbeai de un avion de jucărie, nu?

Ter Borcht a sărit în picioare.

— Ajunge! Nu feți reuși nimic cu rebuturile aztea!

— Ei, haide, Borchy am zis. Oamenii ăștia drăguți au bătut atâta drum numai ca să discute cu noi. Ei știu că putem zbura foarte sus. Știu că nu ne rătăcim niciodată, nici măcar în întuneric. Știu că putem zbura mai repede de, să zicem, o sută șazeci de kilometri pe oră. Simt convinsă că vor să afle mai multe despre noi.

Hai să le legănăm morcovul pe dinainte și să vedem ce fac, mi-am spus. Ar fi micul meu experiment științific.

Cele cinci halate albe erau ocupate cu notatul acestor informații. Ter Borcht, părând furios, s-a lăsat jos greoi.

— Știi, Borchy am spus șoptind audibil, ai putea să renunți la prăjeli.

M-am bătut cu mâna pe burtă, arătând apoi spre a lui, mult mai proeminentă. I-am făcut cu ochiul, apoi m-am întors cu un aer serios spre examinatori.

— Oameni buni, cred că știți că avem nevoie de mult combustibil pentru a funcționa. La fiecare două ore. Potol precum milkshake-uri, gogoși, bucățele de pui prăjit, grătare, cartofi prăjiți, ăăă...

— Hamburgeri, a zis Angel. Și plăcintă de morcovi, și pastramă, și... ăăă... baghete franțuzești și...

— Vafe, a continuat Nudge. Și cartofi copti, cu cașcaval și șuncă. Și mai multă șuncă simplă. Și sandviciuri cu unt de arahide și batoane de Snickers și bere de rădăcini și...

— Sandviciuri-submarin, a rostit Ari cu glasul lui răgușit.

S-au uitat la el uluiți, de parcă nu l-ar fi crezut în stare să vorbească. Apoi, cele cinci halate albe s-au adunat grămadă și au început să discute cu frenezie în cercul lor, în vreme ce eu îmi mișcăm sprâncenele spre stol și speram că vom primi o masă pe cinste.

— Nu afeți nefoie sa mincați, a rostit ter Borcht mai liniștit. Oricum, o sa muriți curind.

Șeful halatelor albe s-a apropiat de el și au discutat, iar

ter Borcht a început să pară din nou furios. L-am auzit spunând:

— Nu! E prea tirziu.

— De ce nu poți să le pătrunzi în minte? am șoptit foarte încet spre Angel. Fă-i să vadă fumid peste tot, sau orice altceva.

— Nu știi, a zis Angel dezamăgită. Mă simt doar... blocată. E ca și cum încep să intru și apoi sunt blocată iar

— Acum chiar că mi-e foame, a șoptit Nudge.

— Și mie, a spus Ari.

— Cu mine suntem trei, a șușotit Total. Simt gata să-l înfulec și pe imul dintre ei.

Noi, ceilalți, ne-am strâmbat scârbiți, dar apoi ușa laboratorului s-a deschis și toată lumea s-a întors să se uite.

Era Mămica. Și, sinceră să fiu, nu părea prea fericită să mă vadă.

Mămica — Marian Janssen — i-a salutat călduros pe savanții chinezi, așa că mi-am închipuit că-i ofereau o grămadă de bani pentru noi, ca arme.

— Ați aflat informațiile de care aveți nevoie? a întrebat.

Ter Borcht a pufnit zgomotos la biroul său, iar ea i-a aruncat o privire.

— Simt cooperanți? s-a adresat Marian celor din cameră, la modul general.

— Tu ce crezi? am întrebat, tocmai când Tipul în Halatul Alb de Laborator a zis „nu”.

Marian a scos o agendă electronică.

— V-am spus că dispun de multe informații, însă am înțeles că doreați să-i interogați chiar dumneavoastră. Deci, ce doriți să știți?

— Cât de repede pot zbura? a întrebat unul.

Marian și-a acționat agenda.

— Max, de colo, a zis, arătând spre mine, a depășit trei sute douăzeci de kilometri pe oră în zbor drept, iar în picaj abrupt, peste patru sute optsprezece kilometri pe oră.

Savanții păreau impresionați. Eu am început să simt un fior înghețat scurgându-mi-se pe spate în jos.

— Cât de sus pot zbura? a întrebat un altul.

— Max a atins altitudini documentate de aproximativ nouă mii cinci sute de metri, pentru perioade scurte de timp. Consumul ei de oxigen a crescut corespunzător, însă nu a provocat niciun inconvenient. Altitudinea ei normală

de croazieră este, de obicei, între patru mii când sute de metri și șase mii patru sute.

Din nou, savanții păreau impresionați și și-au luat notițe. Unul a introdus datele într-un calculator de buzunar, apoi le-a șoptit celorlalți rezultatele.

Simțeam privirile lui Nudge și Angel asupra mea, însă înlăuntrul meu aveam un sentiment de deprimare și nu voiam să mă uit la ele. Pariam că Mămica Spioană a obținut informațiile astea cu ajutorul cipului meu, cel pe care doctorița Martinez l-a scos la insistențele mele.

Conducătorul grupului mi-a aruncat o privire meditativă.

— Câtă greutate pot căra?

— Credem că pot duce cam patru cincimi din propria lor greutate pe o durată de până la o oră, a zis Marian. Și o greutate cât jumătate din cea corporală pe o perioadă aproape nelimitată.

Cum ar fi rucsacurile noastre, de exemplu.

— Cât de mult țesut adipos au? a întrebat imul dintre ei. Înnoată bine?

Am decis să nu spun nimic despre abilitatea lui Angel de a respira sub apă.

— Credem că au capacități normale de a înota, însă au o rezistență crescută la efort, a spus Marian, pe un ton rece ca nasul unui urs polar. Țesutul lor adipos este foarte redus. Max are un metru șaptezeci și doi înălțime, însă de-abia cântărește vreo patruzeci și când de kilograme. Din această greutate, foarte puțin e reprezentat de grăsime sau oase. Este făcută mai mult din mușchi.

E făcută mai mult din mușchi. Ca și cum aș fi fost asamblată dintr-un kit.

OK, m-am prins. Taci.

— Dar pot înota? Nu se scufundă? a întrebat un altul.

Marian a scuturat din cap.

— Oasele lor sunt extrem de ușoare și poroase, umplute cu mici pungă de aer. În plus față de plămâni, mai au și niște saci de aer periferici, de-o parte și de alta a corpului.

Nu se pot scufunda.

— OK, asta-i o tâmpenie, am zis pe im ton plictisit. N-are niciun rost să discutați așa ceva — doar că dovedește că aveți nevoie să trăiți și voi o viață — pentru că nu există nicio șansă ca noi să devenim arme pentru cineva.

— Așa-i, a spus Nudge. N-am de gând să car bombe sau să asasinez pe cineva.

Exact. Avem anumite *standarde*, cucoană.

— O să faceți ce vă spunem noi, a rostit Marian cu răceală. Sunt sigură că am putea găsi o cale să vă motivăm.

Instantaneu m-am gândit că dacă s-ar apuca să rănească pe vreunul dintre noi, aș face aproape orice numai să se oprească.

Din nou, asta era o informație pe care mai bine o păstram pentru mine.

— Trebuie să vă spun că nu lucrăm ieftin, le-am zis savanților chinezi. Ne trebuie bijuuri serioase, televizoare cu diagonală mare, vacanțe în Hawaii și cei mai buni cheeseburgeri de vânzare. Asta numai de început.

Au dat din cap nerăbdători, încântați de cedarea mea, ceea ce, sinceră să fiu, era jalnic. Vreau să zic, n-aveau și ei cinici prin China? Era limpede că tipii ăștia nu erau cei mai deștepți din tagma lor.

— OK, ajunge! s-a răstit Directoarea. Întorcându-se spre savanți, a zis: Vă putem da orice alte informații aveți nevoie. Între timp, vom mai lucra pentru a pune la punct o ajustare serioasă de atitudine.

— Practic, am două viteze, le-am spus. Ostilă sau impertinentă. Voi alegeți.

Ignorându-mă, Mămica a condus halatele albe spre ieșire.

— N-a fost o mișcare deșteaptă, a zis, întorcându-se spre mine. Supraviețuirea voastră depinde de cooperarea voastră *intensă*.

— Nu egzizta zupraviețuire! a rostit ter Borcht furios, ridicându-se. Zunt morți!

L-a ignorat și pe el.

— Ai fost proiectată să fii foarte deșteaptă, Max, mi-a spus. Am stimulat electric terminațiile nervoase sinaptice în timpul dezvoltării creierului tău.

— Și, cu toate astea, nu-mi pot programa Tivo-ul²⁹, am răspuns.

Cred că l-am auzit pe Total înăbușindu-și un răs zgomotos, dar nu m-am uitat în jos.

— Este timpul să-ți folosești deșteptăciunea, a continuat Directoarea pe un ton apăsător. Doctorul ter Borcht nu-i singurul care vă vrea morți. Să lucrați pentru chinezi este

²⁹ Un tip de video-recorder digital și pachete de servicii oferite pentru înregistrarea emisiunilor de televiziune preferate.

singura voastră șansă să continuați să trăiți.

M-am holbat la ea uluită.

— Cum de reușești să te suporti? am spus, cu adevărat stupefiată. Ești gata să *vinzi copii* unui guvern străin pentru ca acesta să ne poată folosi ca *arme*, posibil împotriva altor americani. Nu pricep. Te-ai ascuns după ușă la lecția de morală și etică? Și mai ai neobrăzarea de a spune că ești *mama mea*? N-ai putea fi mama cuiva nici dacă ți-ar injecta nouășpe litri de estrogen în vene! Și mamele *lor*? Am făcut un semn către stol. Te rog, spune-mi că mamele lor nu sunt nici pe jumătate atât de jalnice ca tine!

— Mamele lor erau niște nimeni, a zis Marian. Donatoare de ovule. Lucrătoare din laborator, tehniene, pe oricine-am găsit. Acesta a și fost clenciul — că putem crea o super-rasă din orice. Din *gunoi*, a rostit cu răutate.

Am auzit cum îmi clocotea sângele prin venele din cap.

— Ei bine, aici ai dreptate, am zis. Pentru că *suntem o super-rasă*. Iar eu *chiar* provin din *gunoi*.

Directoarea a bătut din palme, iar Zburătorii de la ușă au luat poziție de drepti. I-am simțit pe Ari și ceilalți îndreptându-se de spate, pregătindu-se, așteptând să vadă cât de rău putea evolua situația. Țasta era un fapt garantat.

— Ești un copil, Max, a spus ea, încercând vizibil să-și înfrâneze furia. Ceea ce face să nu fie deloc surprinzător că nu reușești să distingi imaginea de ansamblu. Încă te plasezi în centrul universului. Este vremea să afli că ești doar un mic grăunte de praf în marea schemă a lucrurilor.

— Iar asta ce vrea să însemne? am întrebat. Că simt un nimic? Că nu sunt o persoană? Că poți face cu mine tot ce vrei și e-n ordine? Ești atât de plină de tine. Dar te înșeli. Știu că pot *conta*. Că *sunt* importantă. Iar *tu* ești o ratată jalnică, rece, și inutilă, care o să îmbătrânească și-o să moară *singură*, și pe urmă o să arzi în iad pe *vecie*.

Trebuie să spun că asta suna al naibii de bine, ținând cont că nici măcar nu cred în iad. *Cred* în cuvinte pline de

ură care rimează cu vrăjitoare³⁰, iar una stătea chiar înaintea mea, cu ochii scăpărând de mânie.

— Asta am avut de spus, a zis. Insulte tale copilărești nu mă afectează. Furia ta inutilă nu mă atinge. Vei sfârși făcând ce spun eu, sau vei muri. Simplu ca bună ziua.

— Asta-i una dintre *multele, multele* diferențe dintre tine și mine, am mârâit. Am destulă minte cât să știu că nu-i *niciodată* atât de simplu. Și pot face lucrurile mult mai complicate decât ți-ai putea imagina.

Am pus un ton prevestitor de rău în voce, aplecându-mă amenințătoare înainte și strângându-mi pumnii. Ochii ei au scăpărat.

— Vezi, nu știi absolut nimic despre mine, *mămico*, am continuat pe un ton înghețat. N-ai nicio idee de ce sunt capabilă. Doar pentru că m-ai făcut, nu înseamnă că știi și de ce sunt în stare, ce-am făcut. Și uite o noutate: cipul meu nu meii e. Așa că poți să-ți sculele de spionat și să ți le bagi undeva.

Privirea i s-a mutat repede la încheietura mea.

Mi-am coborât vocea și m-am holbat drept în ochii ei. Puteam să-mi dau seama că se străduia din răsputeri să nu privească în altă parte. Eram atât de furioasă, încât i-aș fi putut smulge, cu bucurie, capul de pe umeri.

— Dar ai să *afl*i, *mămico*, am zis foarte încet. Și-o să ai coșmaruri pentru tot restul vieții tale ratate.

Oh, Doamne, eram atât de rea. De-abia m-am abținut să nu-i arunc un *mwa ha ha!*³¹

Directoarea a strâns din dinți și și-a înăbușit, vizibil, câteva icnete. În cele din urmă, a putut vorbi.

— Îți pierzi vremea, Max, mi-a spus. Nu mă poți răni. Am rânjit cu răutate, iar ea a tresărit pentru o clipă, apoi și-a șters orice expresie de pe față.

— Ba da, *mămico*, am șoptit. Chiar pot.

³⁰ Aluzie la *bitch* - ticăloasă, care rimează cu *witch* - vrăjitoare.

³¹ Expresie a răsului malefic, folosită în pedal pe forumurile de pe Internet și între jucătorii online de jocuri tip RPG.

Sunt convinsă că unii dintre voi sunteți trimiși, uneori, în camera voastră de către părinții voștri. Tot ce am de spus despre asta este că la prima ocazie când se mai întâmplă așa ceva, iar voi stați acolo numai foc și pară, gândindu-vă ce viață grea duceți, doar închipuiți-vă că sunt lângă voi și că simt gata să vă trag o palmă peste cap. Când ajung *eu* să fiu trimisă în camera mea, asta-i o *temniță* de toată groaza. Cu șobolani.

în plus, câți dintre părinți vă înlănțuie de un perete? Pariez că nu prea mulți. OK, să admitem că ar fi câțiva. Nu știu cum funcționează familiile obișnuite. Dar probabil nu prea mulți, am dreptate?

— Mda, i-ai arătat tu, a mormăit Total, lingându-și laba acolo unde i-o rodea lanțul.

M-am strâmbat la el.

— Doamne, maică-mea e-așa o scorie.

— Am mai fost noi în locuri și mai rele, în situații și mai nasoale, a zis Nudge.

— Din câte-mi dau seama, un camion Petsmart tocmai parchează afară, descărcând cuști pentru câini, am spus pe un ton sumbru, nedorind să fiu consolată.

Difuzoarele de pe pereți au păcănit, revenind la viață, și-am scos un geamăt când propaganda multilingvă a început să ne atace urechile.

M-am tras mai aproape de Nudge și Angel. Lanțul meu îmi permitea să mă așez între ele și mi-am desfăcut aripile

și le-am scuturat. Apoi, cu grijă, le-am învelit cu aripile mele pe Nudge și Angel, acoperindu-le ca într-un cocon călduros, pufos, suficient de mare cât să ne cuprindă pe toate trei. nici Total nu putea fi lăsat afară, așa că și-a tras lanțul și s-a cuibărit și el sub aripile mele.

M-am uitat spre Ari. Dormea, sau se prefăcea că doarme, așa că n-a fost cooptat în răsfățul pufos și plăcut. Era liniște și umezeală pe-aici; simțeam prin blugi pietrele rea și mai puteam simți cum prin piele începea să mi se strecoare un fior înghețat. Încă vreo oră-două, și-o să ne simțim jalnic din cauza frigului. Oare cât timp îi trebuia lui Fang să ajungă aici? Cum ar putea măcar să ajungă aici?

Total a ciulit urechile și și-a ridicat ușor capul. Privind umbrele, am văzut o siluetă înaltă apropiindu-se de noi. Într-o clipită am recunoscut mersul, înălțimea, limbajul corporal. Jeb. Era ca o mâncare mexicană condimentată, care-ți tot venea pe gât. Nu mai aveam energie pentru noi ciorovăieli. Când s-a apropiat suficient, am zis:

— Te rog, spune-mi că punga aia de gheață a glumit când a zis că-i maică-mea.

A îngenuncheat în fața noastră, iar eu i-am adunat pe cei mici mai aproape sub aripile mele.

— Directoarea este o femeie genială, cu o viziune globală, a spus Jeb.

— Da, o viziune globală *dementă*, am comentat sarcastică.

— Este un om de știință remarcabil, superdotat.

— De ce nu-și poate folosi capacitățile în slujba binelui, în loc să facă rău? De pildă, să vindece cancerul, sau ceva asemănător Uciderea tuturor celor care *au* cancer nu poate fi socotită leac.

— Dr. Janssen este un strateg politic cu talent și ambiții, a zis Jeb. Ar putea foarte bine să ajungă să conducă întreaga lume. Într-o zi, ar putea deveni cea mai puternică persoană de pe Pământ. Ca fiică a ei, ai fi într-o situație incredibil de avantajoasă.

— Atât doar că mi-aș schimba numele și mi-aș vopsi părul, trăind incognito pe undeva, pentru a evita situația jenantă de a avea ca mamă pe o doctoriță Frankenstein nebună după putere, am subliniat.

— Chiar dacă ar fi cel mai puternic om din lume și, fiind fiica ei, ai avea și tu puteri aproape nelimitate? a întrebat Jeb.

M-am strâmbat.

— Dacă aș avea o asemenea putere, primul lucru pe care l-aș face ar fi s-o arunc în închisoare.

Jeb s-a uitat doar la mine.

— Și ce altceva ai mai face?

— Aș băga-o la închisoare, am repetat. Și pe toți ceilalți care i-au dat o mână de ajutor cu planul ăsta Goldfinger³² de dominație mondială. În plus, aș decide ca toate războaiele să fie purtate pedestru, cu nimic altceva decât săbii. Fără puști, rachete, bombe. Numai săbii. Am ridicat privirile, incitată de ideea unei Max, împăratul Lumii, și am continuat: Și-aș confisca toate conturile bancare ascunse offshore ale companiilor și oamenilor care au contribuit la distrugerea mediului. Cu banii ăștia, m-aș asigura că serviciile medicale și învățământul sunt accesibile tuturor, în mod gratuit.

Le-am simțit pe Nudge și Angel zâmbind cu obrazul pe umerii mei, și m-am îndreptat de spate.

— În afară de asta, ar fi case și hrană pentru toată lumea. Companiile poluatoare ar fi închise și interzise. Responsabilii din guvern care au ignorat mediul ambiant și au început războaie ar fi dați afară și puși să muncească la câmp. Și...

Jeb a ridicat mâna și m-a oprit.

— *Tocmai ai trecut încă un test, Max.*

³² *Goldfinger* este cel de-al treilea film din seria James Bond, realizat în 1964; Bond investighează activitatea magnatului aurului Aurie Goldfinger și descoperă, în cele din urmă, planul acestuia de a ataca Fort Konx, locul unde se află rezerva de aur a Statelor Unite.

— Excelent! am răspuns, din nou nervoasă. Atunci scoate-ne afară din hruba asta împruțită.

— Ce test a trecut? a întrebat Nudge, ridicându-și puțin capul.

Jeb s-a întors spre ea.

— Nu poate fi coruptă.

O bilă albă pentru mine.

— Cel puțin, nu de *putere*, am spus. N-ai încercat cu ciocolata Snickers sau cu niște pantofi mișto.

Jeb mi-a zâmbit. Încă mă mai durea în suflet când făcea asta.

— Nu vrei ca Directoarea să-ți fie mamă, indiferent ce avantaje ai putea dobândi din asta.

— Nu vreau ca Directoarea să-mi fie mamă pentru că-i o *scorpie* țicnită, am răspuns.

Zâmbetul său s-a lățit, iar eu de-abia mi-am stăpânit pofta de a-l pocni.

— Directoarea nu-i mama ta.

Am auzit bine? Sau doar mă aburea? Le-am simțit pe Nudge și Angel încordându-se, iar Ari s-a ridicat cu stângăcie în capul oaselor și-a început să se frece la ochi. A clipit la vederea lui Jeb, însă n-a spus nimic.

— Cum adică? am rostit bănuitoare. E vreunul din trucurile tale? Vreau să spun, pentru numele lui Dumnezeu, hotărăște-te odată.

— Directoarea, Marian Janssen, a realizat crearea și

dezvoltarea ta, a explicat Jeb. A dirijat întregul proiect. Pentru ea, asta ar fi echivalent cu un fel de sentiment matern.

— Oh, Dumnezeuule, iar eu care credeam că nu poate fi mai jalnică de-atât.

Ușurarea că o asemenea persoană oribilă, dementă nu-mi transmisese ADN-ul ei mă copleșise.

— N-a donat niciun ovul?

Trebuia să fiu sigură. Jeb a scuturat din cap.

— Nu are niciun fel de material genetic în comun cu tine.

Mi-am lăsat capul jos.

— Mă bucur foarte, foarte tare, am murmurat.

Desigur, asta mă lăsa cu vechiul meu „personaj misterios” în locul mamei, dar jur, *oricine* ar fi mai bun decât panarama aia. Nu-mi venea să cred că Jeb tocmai apăruse aici și-mi spusese asta. El, mai mult decât oricine altcineva, trebuia să știe ce importanță uriașă avea pentru mine să aflu cine-a fost mama mea. Sau n-a fost.

M-am uitat la el.

— Ei? Mai ai și alte bombe de lansat înainte să pled? Alte piste false pe care vrei să mă dirijezi?

Jeb ezita.

— Îți mai aduci aminte de faza din New York, când l-ai omorât pe Ari, iar eu ți-am strigat că tocmai ți-ai ucis fratele?

Am aruncat o privire prudentă și l-am văzut pe Ari încordându-se, fixându-l pe Jeb.

— Da. Norocul tău că e greu de ucis.

Ari mi-a dăruit un zâmbet scurt.

— El *este* fratele tău, Max, a zis Jeb. Cel puțin, frate vitreg.

Mi s-a tăiat respirația. Ce să... ce...

— Simt tatăl tău, Max, a rostit Jeb simplu.

Totul a dispărut, cu excepția feței lui Jeb.

Nu mai auzeam nici măcar propaganda care se revărsa din difuzoare. Simțeam căldura umedă a mâinii lui Nudge, strângându-se într-a mea, îmi simțeam penele atingând piatra rece a podelei, însă tot ce puteam face era să mă holbez la Jeb, în vreme ce vorbele lui se rostogoleau fără noimă în mintea mea.

Ochii mi s-au întors înapoi la Ari. Nu părea deranjat, doar uimit.

— Despre ce tot vorbești acolo? am întrebat, nedorind să-mi fie tras preșul de sub picioare, fapt care, recunoașteți, părea să fie principala sursă de amuzament a tipilor ăstora.

— Simt tatăl tău, Max, a repetat Jeb. N-am fost căsătorit cu mama ta, dar ne-am hotărât amândoi să te facem pe tine.

Nici măcar nu mă puteam uita la el. Timp de ani de zile, îmi tot dorisem ca el să fi fost tatăl meu. În mintea mea, fără să spun cuiva, mă prefăceam că era. A fost ceea ce-mi doream cel mai mult și mai mult. Apoi a dispărut, și-am plâns după el cu inima frântă.

Și pe urmă a apărut din nou — dar, surpriză! — ca personaj malefic. Fapt care mi-a frânt inima și mai tare ca înainte.

Iar acum Jeb zicea că-mi era, într-adevăr, tată. Că dorințele mi s-au îndeplinit. Doar că acum nu mai aveam

încredere în el, nu-l mai admiram, nu-l mai iubeam.

— Hmm, am făcut eu.

A întins mâna și m-a bătut puțin pe genunchi.

— Știi că ai îngrozitor de multe de absorbit, mai ales în ultimele șase luni. Tot ce pot să spun este că, într-o bună zi, sper să-ți pot explica totul, Max. Meriți asta, și mult mai mult. Dar să știi că simt tatăl tău. Și știi că asta sună imposibil, dar te rog să ai încredere în mine, ca tată al tău.

— Asta nu se poate, în momentul ăsta, am zis încet.

A dat din cap.

— Înțeleg. Dar te rog să încerci.

— Hmm.

— Frate vitreg? a întrebat Ari.

Jeb s-a întors spre el.

— Da. Ați avut mame diferite. Mama ta a fost soția mea, a murit la scurt timp după nașterea ta.

Ari tocmai rumega asta când am întrebat:

— Dar eu m-am născut înaintea lui Ari. Cine-a fost mama *mea*?

— Mama ta n-a avut nicio relație personală cu mine, a zis Jeb încet. Însă am căzut de acord asupra a ceea ce era de făcut; am convenit că doream să facem parte amândoi din începutul tău, din moștenirea ta. Era o idee monumentală, uluitoare, că noi...

— Nu vreau să mai aud nimic despre asta! am țipat, strângându-mi aripile.

Eram gata să-l ucid, trăind acest moment ca pe o tortură.

— Mă *doare-n cot* de „minunata știință”, tralala! Spune-mi cine-i *mama mea*, înainte să-ți scot ochii.

Jeb s-a uitat imperturbabil la mine.

— E o femeie bună, și-mi amintești de ea.

M-am ridicat, tremurând de furie și încordare.

— *Mai... bine... mi-ai... spune.*

Mi-am strâns pumnii. Angel și Nudge s-au ridicat și ele, în spatele meu. Total scotea un mârâit jos, din gât. Un

câine atât de mic putea să sune ca un rottweiler atunci când voia.

— Mama ta este doctorița Martinez. Valenda Martinez. Ai întâlnit-o în Arizona.

Aproape că am căzut pe spate. Pentru o clipă, am crezut că o să leșin... aveam viziune de tunel și mi-am simțit pielea înghețată. Nu se auzea nimic în hruba goală, cavernoasă.

Zed de imagini mi-au traversat mintea: fața ei zâmbitoare, ochii ei căprui, calzi, mirosul fursecurilor de casă, cu fulgi de ciocolată. Ea și cu Ella privindu-mă, cu palmele făcute streășină, care le umbreau ochii, atunci când am decolat. Mesele servite împreună. Era cea mai reală posibilă mamă pe care mi-o imaginasem.

— Doctorița Martinez... este... mama... mea? am șoptit cu glas răgușit.

A dat din cap cât se poate de serios.

— A fost imul dintre cercetătorii incredibil de importanți, specializată în genetica aviară. Dar odată ce ai devenit un embrion viabil, a fost îndepărtată din sector Nu de către mine, aș putea adăuga. S-a întors în Arizona cu inima frântă. Dar ea a donat ovulul care a devenit ceea ce ești.

M-am încruntat, iar mintea îmi lucra nebunește, în căutarea unei erori. Trebuia să fiu absolut sigură, pentru că dacă-mi puneam toate speranțele în asta și se dovedea neadevărat, nu cred că mi-aș mai fi putut reveni.

— Doctorița Martinez e hispanică, am spus. Nu arăt niciun pic ca ea.

— Ai ochii ei, a zis Jeb.

Da, aveam ochii căprui.

— Iar eu, când eram mic, am fost blond, cum ești tu. La fel și Ari, dacă-ți amintești.

I-am aruncat o privire lui Ari, care acum avea un păr de culoarea blăunii lupului. *Fusese blond.*

Mi-am concentrat privirea, ca un laser, asupra lui Jeb, și mi-am făcut glasul la fel de dur ca un topor de spart gheața.

— Dacă ăsta nu-i decât un test sofisticat, altul pe care ar trebui să-l trec, n-ai să mai vezi niciodată lumina zilei.

Gura lui Jeb a zvâcnit într-o parte.

— De data asta simt bucuros să spun că nu e un test. Din tot ce ți-am zis, ăsta-i lucrul cel mai adevărat. Valenda Martinez e mama ta. Iar eu sunt tatăl.

M-am uitat la el, încă furioasă pentru tot ce s-a întâmplat de când ne lăsase baltă, cu mai bine de doi ani în urmă. Voiam să-l rănesc măcar o zecime din cât mă rănise el pe mine și restul stolului.

— Nu am tată, am zis cu răceală, și-am fost răsplătită, dar m-am simțit și vinovată de licărul de durere pe care l-am văzut în ochii lui.

M-am uitat în altă parte și, încă tremurând de emoție, m-am răsucit și m-am îndepărtat de el pe cât îmi permitea lanțul. Când Jeb a vorbit, a folosit Vocea, cea pe care mă obișnuisem s-o aud în cap și n-o mai auzisem de când îmi spusese că era el.

— Max... încă te afli aici ca să salvezi lumea. Pentru asta te-ai născut, ăsta-i rostul a tot și toate de-aici. Nimeni altcineva n-o poate face. Cred asta din toată inima. Nu este un test, și nu te aburesc. Trebuie să faci asta. Nimic din întreaga istorie a lumii n-a fost mai important. *Nimic. Niciodată. Vreodată.*

Tăcerea s-a lăsat pentru câțva momente. Totul era peste puterile mele de absorbție — ca atunci când primești cele mai uluitoare, fantastice și incredibile cadouri de Crăciun, și totuși, ele-ți provoacă o furie și o durere de necrezut.

— Și ce-i cu părinții *noștri*? a întrebat Angel. Ai mei și ai lui Gasman. Nudge, Fang. Unde sunt?

— Nu știu, a zis Jeb, ridicându-se. Unii dintre ei n-au fost niciodată identificați după nume... numai printr-un număr. Și-am pierdut urma celorlalți. Rolul lor s-a încheiat foarte repede.

— Și ce-i cu informațiile găsite de noi, unde-am văzut niște nume și adrese și altele? a întrebat Nudge.

Jeb a clătinat din cap.

— Nu știu ce-ați găsit, dar aș crede că le-ați interpretat greșit, sau poate că au fost plantate de Directoare. Am tot aflat despre multe lucruri făcute de ea, despre care n-am știut nimic.

Oh, cum să nu, m-am gândit.

M-am uitat la Nudge și Angel și am văzut că fețele lor mici se întristaseră, că le pierise din ochi luminița speranței. Le-am cuprins cu brațele, iar Total s-a înghesuit printre picioarele noastre.

— Îmi pare rău, dragelor, am zis, ținându-le strâns. Dar părinții simt supraestimați. Noi suntem familia de care avem nevoie, da?

— Noi doar... am pierdut atâta timp încercând să aflăm,

a spus Nudge încet.

Angel a dat din cap.

— Vreau să *știu*, ca să fiu *sigură*.

— Într-o bună zi, o să aflăm întregul adevăr, am spus. Dar pe moment, sunt bucuroasă că vă am lângă mine. Voi sunteți familia mea.

Mi-au răspuns cu zâmbete triste și-au dat din cap.

M-am uitat peste umăr la Jeb.

— Poți pleca acum, doar dacă nu cumva mai ai vreo veste cutremurătoare pe care ai vrea s-o anunți.

Părea plin de păreri de rău și, automat, m-am încordat.

— E de așteptat să veniți la întrunire, a spus. Și-apoi va avea loc un ultim test.

Vocea lui suna destul de ciudat, și mi-a evitat privirea. Sunt sigură că ați ajuns cu toții la concluzia că urma să se întâmple ceva rău.

Și aveți dreptate.

Citești Blogul lui Fang. Bun venit!

Data de astăzi: Deja este prea târziu!

Ești vizitatorul cu numărul: Contorul nostru de accesări nu mai funcționează. A fost suprasolicitat. Dar ești în ascensiune, crede-mă.

Să strângem rândurile, fraților!

OK, oameni buni, suntem pe Coasta de Est, undeva între Miami și Eastport, Măine. Nu vreau să dau mai multe informații despre asta. Suntem pe drum pentru reuniunea cu Max. N-am timp să reiau toate detaliile, dar să spunem doar că m-am decis că o gașcă trebuie să rămână unită atâta timp cât poate.

Am primit mai multe mesaje decât putem duce, așa că mulțumiri tuturor celor care ne sprijină. Nu pot să răspund decât câtorva oameni, așa că am s-o fac aici, iar după aceea va trebui să ne luăm valeda.

Lui Advon777 din Utah: Nu știu de unde ai făcut tu rost de un lansator de rachete și nici nu vreau să știu. Dar chiar dacă a fost ușor de obținut, mi se pare o idee proastă să te complici cu așa ceva. Poate că ar trebui să-l pui la loc, acolo de unde l-ai luat.

Lui Felicite Starlight din Milano, Italia: Mulțumesc pentru ofertă, dar nu prea am timp acum pentru o prietenă. Găsesc ideile tale... creative, însă acum nu-i

momentul potrivit.

Lui JamesL din Ontario: Mulțam, frate. Apreciez sprijinul tău. Vom avea nevoie de tot ajutorul posibil, dar este bine să așteptăm până treci de clasa a doua.

Lui PDM1223: Excelent! Exact despre asta vorbeam! Spune oamenilor ce se întâmplă, răspândește mesajul, organizează proteste și lucruri asemănătoare. Pichetați companiile farmaceutice gigantice, precum Itex. Am pătruns în fișierele lor și-am descoperit că firmele Stellah Corp, Dywestra, Mofongo Research, Delaneyminkerprânce, și o mulțime de altele asemenea sunt cu toate același Itex, dar cu nume diferite, în țări diferite. Stellah Corp se află în Anglia, nu departe de tine. Vezi întreaga listă în Anexa F, de la Fatheads³³. Citiți cu toții mesajele acestui tip! Înțelege perfect ce vreau să spun, ce trebuie să se întâmple.

Tuturor celor din regiunea Seattle: O să fie un protest organizat sâmbătă. Verificați programul făcut de Bigboyblue (mulțam, BBB!), atașat la Anexa G, pentru a afla ora și locul. Există o avalanșă de lucruri în desfășurare. Mulțumesc tuturor celor care fac să se întâmple toate astea! *O să salvăm lumea!* Noi suntem ultima speranță!

— Fang.

Fang tastă ultimele cuvinte, apoi se lăsă pe spate și-și frecă ochii. Era ora două dimineața.

El, Iggy și Gasman intenționau să se strecoare la bordul unui avion cargo la ora 6:10 a.m. Ceilalți doi băieți dormeau, ghemuiți pe sacii cu grâu de sămânță din colțul acestui hangar cavernos. Fang se oferise să acopere el întregul schimb de pază. Trebuia să-și actualizeze blogul și, în plus, păreau mult mai istoviți decât el. Survolaseră Statele Unite, cu opriri scurte, pentru odihnă și mâncare, toate în fugă.

³³ *Fatheads* — tâmpiți, idiști.

Închise laptopul, dorind să-i economisească bateria. Se simțea mai în siguranță fără lumina aceea albăstruie, stinsă, în întunecimea miezului de noapte, pogorâtă în jurul său.

Era greu de crezut ceea ce citea pe blog, despre mișcarea secretă, în creștere, pe care puștimea o organiza peste tot în întreaga lume. Chiar și în locuri precum Kazahstanul și Taiwan, copiii se înfuriau, devenind tot mai hotărâți. Fang auzise și de copii gata să moară pentru cauza în care credeau. Spera ca așa ceva să nu fie necesar.

Se lăsă pe spate pe un sac, ascultând respirația celorlalți. Era o tortură să aștepte așa până la ora șase, apoi zborul peste ocean, apoi căutarea lui Max prin Germania. Ar fi dat orice să poată să pocnească din degete și să fie acolo. Din nefericire, asta era un talent pe care savanții nebuni uitaseră să-l includă.

Între timp, se bucura peste măsură de blogul său, cel pe care Max nu-l luase în serios. Chiar era convins că puștiiăștia puteau schimba lucrurile. Și ce era mai important, și ei credeau la fel.

Își puse mâinile după ceafă și se întinse, apoi își îngădui un mic rânjet. Max îl tachina întotdeauna pe motiv că stolul îl votase pe Fang „Cel mai probabil să devină un lider de cult”.

Ei bine, poate că devenise. Și poate că era singurul lucru care putea salva pe toată lumea.

— Asta-i o întrunire de stimulare³⁴? a întrebat Total încet, pe când ne chinuiam să urcăm pe treptele de piatră, interminabile. Cu majorete? Mă dau în vânt după majorete.

— Nu prea cred că e o întrunire *de stimulare*, am zis în șoaptă. Am unele motive să nu cred că echipa Savanții Nebuni e pregătită să lupte împotriva Luptătorilor Iubitori de Libertate.

— Ce fel de test final? a întrebat Nudge, părând temătoare.

Am scos im oftat.

— Ceva tâmpit, probabil periculos, și garantat că mă va înfuria de fiecare dată când îmi voi aminti de el, pe tot restul vieții mele.

Angel s-a uitat la mine îngrijorată.

— Crezi că Fang ajunge curând aici?

Am dat din cap.

— Sunt sigură că e pe drum.

Dar probabil că n-o să reușească să ajungă la timp ca să mă cruțe de idioțenia asta. Instinctiv, am început să inspir adânc, oxigenându-mi puternic sângele. Încheieturile degetelor mele erau zdrelite de la ultima încăierare avută cu deschizătoarele zburătoare de conserve, și mi le-am pocnit cu zgomot, deja pregătindu-mă să simt durerea și

³⁴ Așa-numitele *pep rallies* sunt întruniri studențești cu caracter sportiv, organizate înaintea unei competiții importante între diferitele facultăți americane.

apoi s-o ignor.

Întrunirea avea loc în curtea închisorii, sub lumina slabă a soarelui de iarnă. Cerul și aerul păreau la fel de cenușii precum noroiul mort de sub ghetetele noastre. M-am gândit la doctorița Martinez și cum chiar mi-ar putea fi mamă. În afară de cei din stol, ea și Ella — Ella era sora mea vitregă! — erau persoanele cele mai dragi mie din întreaga lume. Aș fi vrut să am câteva ore la dispoziție numai ca să mă bucur gândindu-mă la asta. Acum, s-ar putea să mor înainte să le mai văd vreodată.

Șirurile de mutanți și aspiranți rămași erau aliniat la dungă în curte. Erau mai puțini decât înainte și mi-am amintit ce spunea Max II despre cum dispăreau în fiecare zi. Urma să fie încă o luptă cu Max n? Chiar voiau s-o ucid de data asta? M-am rugat ca nimeni să nu fie atât de pervers încât să mă pună să lupt din nou cu Ari, dar nu m-aș mira de nimic.

— Așteptați aici, a comandat un Zburător, cu glas metalic.

Bineînțeles, mi-am zis, pentru că atunci când mi se spune ce să fac funcționează întotdeauna de minune.

Ne-au înconjurat mai mulți Zburători, cu armele ațintite asupra noastră. Armele păreau să le fie sudate pe brațe, să facă parte din ei. O îmbunătățire față de ultimii — acum nu mai puteau scăpa armele, nici nu li se puteau lua. Tipii ăștia o țineau numai într-o inovație! Asta înseamnă progres, oameni buni!

— Bun venit, tuturor! a spus fosta mea mămică, înaintând pe un podium.

Imaginea ei a apărut imediat pe vreo șase ecrane de mărimea celor de la cinematograful, poziționate în jurul curții.

Și-a deschis brațele în semn de salut, și atunci am văzut că platforma de observare era plină de oameni într-o parte. Totul despre acești oameni spunea că erau niște „frecangii de-ai guvernului”, și mi-am dat seama că trebuiau

impresionați, măguliți și mituiți, nu neapărat în această ordine.

— Bine ați venit, onorați reprezentanți ai...

Apoi s-a lansat în pomenirea unui anuar geografic al tuturor țărilor din lume. Aproape toate țările de care-am auzit eu și o mulțime de care n-am auzit, care păreau că se băgaseră în mișcarea Apocalipsa Demențială.

— Și acum, pregătiți-vă să vedeți multe dintre cele mai uluitoare realizări ale noastre, a zis Directoarea, apăsând un buton care deschidea o poartă de doi metri jumătate, îmbrăcată în metal.

Grozav, m-am gândit. Ziua e pe cale să se înrăutățească tot mai mult.

Ceea ce, dacă te gândești bine, era, de fapt, prima dintre uluitoarele lor realizări.

— OK, m-au prins, a șoptit Total. Sunt un cățeluș uluit.

Angel, Nudge și cu mine am dat din cap tăcute, cu ochii mari la ceea ce se petrecea înaintea noastră.

N-am să descriu cele mai înspăimântătoare lucruri pe care le-am văzut în acea dimineață, pen' că v-ar deprima în ultimul hal. Să zicem doar că dacă savanții ăștia și-ar fi folosit geniul în slujba binelui în loc de rău, mașinile ar circula cu vapori de apă și-ar lăsa în urma lor numai fertilizatori naturali proaspeți; nimeni n-ar mai flămânzi, nimeni n-ar mai fi bolnav; toate clădirile ar fi rezistente la cutremure, bombardamente și inundații, iar întreaga economie a lumii s-ar fi prăbușit pentru a fi înlocuită cu una bazată pe valoarea ciocolatei.

Oricum, din moment ce *erau* malefici, practic am văzut lucruri care ar putea alimenta coșmarurile întregii lumi pentru următorii cinci sute de ani.

— Max, dacă supraviețuiești testului final, poți fura pentru mine una dintre hainele alea magice? a întrebat Angel, rezemându-se de mine.

— Am să-ncerc să pun mâna pe una pentru fiecare dintre noi, am răspuns, apoi mi-am dat seama ce spusese: Hei! „Dacă”?

S-a uitat la mine cu un aer serios, și-am sperat că nu ajunsese la o metodă de a vedea în viitor.

— Suntem copleșiți numeric și nu cred că or să lupte cinstit.

Am ținut-o strâns de mână.

— Niciodată nu luptă cinstit. Dar o să supraviețuiesc, și-am să fur pentru tine unul din costumele alea magice.

A zâmbit.

— Acum puteți vedea procesul patentat de noi pentru creșterea de membre noi, a zis Directoarea.

Un bărbat a făcut câțiva pași, a întins brațul și și l-a scos din umăr. L-a arătat, pentru a se vedea că e făcut din carne și oase, și îi era atașat cu ajutorul unei interfețe electronice care semăna suspect de mult cu un data port de ipod.

— Ce scârbos, a zis Nudge, și-am dat cu toții din cap.

— Am realizat copia brațului cu ajutorul unei matrice biogenetice, a explicat Directoarea.

— Asta-i de la Duncan Hines³⁵? am șoptit.

— Funcționează exact ca brațul pe care l-a pierdut... ba chiar mai bine, a continuat Directoarea. Am introdus celule de titan în materialul osos, mărindu-i rezistența la tensiuni cu patru sute la sută.

— Și garantându-i probleme la controalele de securitate de pe aeroporturile din întreaga lume, am murmurat.

— Următorul este imul dintre cei mai reușiți hibridi umani, a zis Directoarea.

A ieșit la vedere o femeie, arătând cât se putea de normal. Avea aripi? Era vreo Eliminatoare?

— Marei i s-a grefat material genetic *Panthera pardus* în ADN-ul ei omenesc. Asta i-a conferit unele calități deosebite.

— Ce-i asta? a șoptit Angel.

— Nu știu, am răspuns.

— Vreo felină, a zis Ari.

Avea dreptate. Sus, pe podium, femeia și-a deschis gura pentru a dezveli niște colți uriași, ascuțiți ca briciul, care

³⁵ Brand de produse alimentare care poartă numele lui Duncan Hines (1880-1959), pionier american al evaluării și clasificării restaurantelor.

arătau mult mai periculoși decât cei ai unui Eliminator tipic. Apoi s-a lăsat jos, ghemuită, a săltat în aer, de parcă ar fi fost făcută din cauciuc, și a aterizat undeva la vreo patru metri și jumătate mai sus de podium, agățată de un stâlp înalt, de iluminat.

Toți cei care n-au căzut pe spate când i-au văzut colții au încetat să mai fie calmi și s-au aplecat în față icnind. Directoarea a zâmbit și i-a făcut semn să coboare.

— Ca de obicei, genele de leopard s-au exprimat în moduri neașteptate.

Ceea ce însemna, de fapt, că habar n-aveau încă ce efecte produceau.

Mara s-a răsucit. Directoarea i-a tras fermoarul din spatele salopetei, și un murmur agitat a străbătut mulțimea. Bătrâna Mara avea pete ca de leopard pe șira spinării.

— Bănuiesc că *pe-astea* nu le poate schimba, am zis, iar Total a chicotit.

— Iar Mara e doar începutul, a rostit Directoarea.

Crescând într-un laborator din Școală, unde eram înconjurați de cuști de câine pline cu tot felul de experimente de amestecuri genetice, am cam văzut toate combinațiile dintre două organisme vii pe care vi le-ați putea închipui și, probabil, vreo mie pe care nu vi le-ați putea închipui. Practic, toate au fost niște eșecuri, sau „neviabile”, cum ziceau halatele albe. Un mic procentaj a trecut de stadiul embrionar, iar câteva specimene s-au chinuit cam un an și ceva până când deficiențele lor oribile le-au venit de hac. Din câte știam eu, noi, stolul, am fost, de departe, cel mai reușit hibrid. Noi și Eliminatorii. Chiar și Eliminatorii au trăit doar vreo șase ani și ceva. În comparație cu ei, eram străvechi.

Astăzi vedeam câțiva dintre cei mai reușiți hibrizi, ca Mara. După Fata-cu-Pete, Directoarea a scos, repejor, la iveală doi oameni care-și puteau controla culoarea pielii doar gândindu-se la ea.

— Se pot colora în albastru? a întrebat Nudge, fascinată. Sau violet?

— Cine știe? am răspuns, și mi s-a strâns stomacul când oamenii de pe scenă au trecut la culori de camuflaj chiar sub ochii noștri.

M-am gândit la ce-ar fi putut face armatele din întreaga lume cu așa ceva și mi-a venit rău. Am văzut inși care-și puteau mări înălțimea cu vreo zece centimetri, doar prin controlul mușchilor și al structurii scheletului prin puterea

minții.

— Combinați asta cu schimbarea culorii pielii și aveți rețeta unui jefuitor de bănci, varianta de lux, am comentat. Nu vor putea fi recunoscuți niciodată.

Am văzut oameni cu piele solzoasă, dură, rezistentă la gloanțe, sau Crocotipi, cum le-am zis noi. Am văzut o femeie al cărei țipăt avea frecvențe atât de înalte încât noi nu le mai puteam percepe, însă Total se zvârcolea de durere la pământ, mușcându-și buzele ca să nu-i scape urletele cu înjurături de pomină. Vocea ei putea sparge sticla, ceea ce nu era cu totul nemaipomenit, dar mai putea zdrobi metalul, ceea ce mi s-a părut ceva nou și inedit și cu totul îngrozitor.

— Gândește-te numai la ce cicălitoare de succes ar fi, i-am zis lui Ari, iar el a încercat să zâmbească, dar n-a reușit.

Pielea lui părea să aibă o nuanță cenușie, și fusese neobișnuit de tăcut în ultimele câteva ore. M-am întrebat dacă nu cumva i se apropia sfârșitul.

— Toți ăștia arată ca niște soldați, a spus Nudge. Ca și cum ar fi buni într-un război, nu?

— Arată cu toții ca niște soldați pentru că au fost proiectați să fie o armată, i-am explicat.

— Ei bine, chiar că ar putea fi, a zis.

— Oare oamenii ăștia nu se gândesc vreodată și la altceva? a mormăit Total dezgustat. Există mult mai multe lucruri în viață decât dominarea lumii.

— Max? Ce-i aia? a întrebat Angel, arătând cu mâna.

M-am uitat. Sus, pe scenă, Directoarea părea să aibă o telecomandă în mână. Apoi am văzut un mic roi de puncte arămii, lucitoare, înconjurând-o. Erau insecte? Începuseră să modifice insectele? Oh, grozav. Exact ce ne lipsea.

Directoarea a făcut semn cuiva. Individul a deschis o cutie mare, din plastic, și sute de fluturi minunați au zburat afară. Era ca un șoc ciudat de culori administrat acestui peisaj cenușiu. Ei, în afară de oamenii-cameleon.

Chestiile lucitoare nu erau insecte. Erau nano-gloanțe, cu propriile lor sisteme de ghidare interne.

În câteva secunde, s-au fixat asupra fluturilor, și câteva momente după asta, tot ce mai rămăsese din ei erau niște aripioare strălucitoare, plutind spre sol.

Nudge, Angel, Ari, Total și eu ne-am holbat unii la alții, cuprinși de groază.

— Ce au cu *fluturii*? a întrebat Nudge, scandalizată.

— Cred că fluturii au fost doar un exemplu, am zis. Cred că trebuia demonstrat că șmecheriile alea simt mici și letale și că pot găsi proverbialul ac în carul cu fânul modificat biogenetic.

Total a dat din cap, apoi s-a lăsat jos și și-a acoperit ochii cu labele.

— E deja prea mult, a mormăit. Sunt prea sensibil pentru așa ceva.

— Iar acum, am păstrat ce-i mai bun pentru la urmă, a bubuit Directoarea prin difuzoare. Vă prezint... Generația Omega!

Un puști a înaintat în față. Părea să fie de vârsta mea, dar poate cu vreo câțiva centimetri mai scund ca mine, și mai greu cu vreo optșpe kilograme. Avea părul castaniu-deschis și ochii albaștri, strălucitori, și purta unul dintre acele costume-minune care-și puteau schimba culoarea și forma la o comandă vocală.

— Oh, i-au dat gena frumuseții, a zis Nudge, iar Angel a chicotit.

Directoarea a zâmbit larg înspre băiat. El se uita spre mulțime, fără nicio expresie.

— Omega este realizarea noastră de vârf, a anunțat Directoarea, rezultatul a mai bine de șase decenii de cercetări. Este un succes de netăgăduit și depășește cu mult orice hibrid realizat înainte.

— Au, a făcut Total.

— În Omega stau speranțele și visele noastre pentru utopia viitorului, s-a avântat Directoarea. El este cheia omului super-evoluat de mâine. Este imun la practic toate bolile cunoscute și are reflexe super-ascuțite și o forță mult amplificată. A ieșit din graficele tuturor testelor de inteligență realizate. În afară de asta, are o capacitate de memorie și timpi de reacție superiori. Este, cu adevărat, un superman.

— În plus, gătește dumnezeiește și face aranjamente florale adorabile în timpul său liber, am murmurat.

— A venit aici doar ca să demonstreze cât e de dur, cât este de perfect pregătit să plămădească o nouă existență omenească în lumea noastră nou-nouță.

— Nou-nouță, dar plină de oameni morți și clădiri pustii, am zis.

— Pentru început, Omega va nimici un hibrid uman-aviar depășit, dar întrucâtva reușit, a anunțat Directoarea. Iar asta va fi im simbol pentru tot ce se va întâmpla de acum încolo.

M-am încordat și-am fixat-o cu privirea.

Directoarea s-a uitat înspre mine.

— Nu-i așa, Max? a spus ea.

V-am mai zis că nu-i suport pe psihopații despotici? Păi, da, Max, ai zis. Cam de vreo două sute de ori.

Ei bine, pe motive cam ca *ăsta*.

— Maximum Râde și Omega vor lupta până la moarte, a rostit Directoarea cu veselie, ca și cum ar fi anunțat următoarea competiție de crochet.

— Max? a șoptit Nudge, buimăcită.

Ari m-a apucat de braț și-a făcut un pas înaintea mea, pentru a mă proteja. I-am zâmbit și-am clătinat ușor din cap, iar el a pășit înapoi, cu o încruntare furioasă.

— Individul ăla vrea să te omoare, Max, a zis Angel, părând speriată. Toată viața lui a fost pregătit ca să te ucidă.

Desigur. Ferească Dumnezeu să fi dus și el o existență cât de cât normală, să se uite la televizor, să înfulece Twinkies, și așa mai departe.

Ca un banc de pești cenușii, toți mutanții s-au întors să se uite la mine. S-au despărțit în două, de parcă Moise-și agita toiagul înspre ei, și atunci Omega a făcut un dublu salt de pe podium, aterizând perfect pe pietrișul cenușiu, scoțând un scrâșnet aproape neauzit.

— Angel, dacă poți, acum ar fi un moment potrivit să-i aiurești mintea, am murmurat.

— Lucrez la asta, a zis, însă nu părea prea încrezătoare.

Inima mea intrase în regim turbo, pumnii-mi erau

strânși, iar adrenalina scăpăra ca un fulger alb prin venele mele.

Omega a pornit spre mine de la capătul coridorului mutanților, făcând o rostogolire după alta, sărind înainte în mâini, făcând tumbe, apoi aterizând ușor. Era un cerc uman. Se putea deplasa incredibil de repede și, în câteva clipe, picioarele lui în bocanci s-au oprit drept în fața mea.

Omega a țâșnit în sus și, preț de o secundă, ochii ăia argintii s-au uitat reci într-ai mei. Înainte să-și dea seama ce se petrece, mi-am tras brațul înapoi și i-am înfipt un pumn în ochiul stâng, cât de tare am putut. Și eu mă pot mișca destul de repede când vreau.

S-a dat înapoi împleticindu-se, însă a folosit energia loviturii mele ca să se răsucească și să-mi dea o lovitură laterală care m-ar fi izbit în gât dacă n-aș fi fost o mare luptătoare și cel mai rapid copil-pasăre de pe-acolo. În loc să mă doboare, am fost pregătită și l-am prins de călcâiul bocancului, trăgându-l spre stânga și dezechilibrându-l brusc, astfel că a căzut pe spate, în noroi. *Uram!* într-o clipită a fost din nou în picioare. I-am blocat lovitura de cot destinată capului meu, însă cealaltă mână a lui mi s-a înfipt într-o parte, chiar peste rinichi. Durerea a fost imediată și uluitoare; durea atât de tare încât am vrut să mă las în genunchi și să vomit.

Dar nu fusesem educată așa.

E doar durere, mi-am zis. Durerea nu-i decât un mesaj, și tu poți ignora mesajul ăsta. Așa că am rămas în picioare, am tras aer în piept, și l-am pocnit cu palma deschisă peste ureche, cu întreaga mea forță. Fața i s-a schimonosit și gura i s-a deschis pentru un urlet scurt, mut. Speram că i-am spart timpanul. Însă mult prea repede, fața i-a revenit la normal și s-a întins din nou spre mine, lovindu-mă cu cotul în coaste și apoi izbindu-mă în ceafă cu muchia palmei.

Durerea nu-i decât un mesaj. Acum țineam toate mesajele în așteptare.

Am izbutit să mă răsucesc pe călcâie și să-l pocnesc dur în lateral, apoi am adăugat o lovitură cu piciorul, din întoarcere, direct în spate. Dacă ar fi fost vorba de un om obișnuit, i-ar fi rupt spinarea. Însă Omega de-abia dacă s-a clătinat, îndreptându-se imediat, și a revenit mugind, în deplină putere.

De obicei, nu încerc să omor oamenii, pen' că așa sunt eu, îngăduitoare. Chiar și cu Ari — îl omorâsem doar din greșală. Însă acum am decis că, din moment ce fosta mea mămică a spus că era o luptă pe viață și pe moarte, aveam într-un fel permisiunea de a-l ucide pe fraierul ăsta dement. Și, da, sunt îngrijorată pentru ce-are să se întâmple cu sufletul meu, și cu *karma* mea, și blablابلابla, însă chiar acum voiam să *trăiesc*, să termin lupta asta în viață. Așa că aveam să mă ocup de *karma* mea mai târziu. Și dacă mă reîncarnez în gândac în viața mea viitoare, ei bine, atunci cel puțin o să supraviețuiesc unui holocaust nuclear.

Am dat o lovitură din răsucire în așa fel încât cred că arătam ca o elice, cu ambele picioare desprinse de pe sol, forfecându-l pe Omega cu ele. Unul l-a izbit puternic în spate și l-a împins înainte. Pe când încerca să parze următoarea lovitură și să mă prindă de gheată, l-am pocnit în spatele căpșorului său perfect, trântindu-l la pământ. Într-o clipită i-am sărit în spinare, i-am răsucit o mână la spate și-am tras tare de ea în sus și la stânga.

Brațul i-a sărit din încheietură cu un pocnet care mi-a întors stomacul pe dos.

— Poate că ar trebui să-ți schimbi numele în Theta, i-am șuierat la ureche în timp ce icnea cu botul în noroi. Sau Epsilon.

OK, acum, trebuie să vă spun că o dislocare a umărului scoate din circulație majoritatea oamenilor.

— Numele... meu... e... Omega, a mârâit el.

Apoi a zvâcnit în sus, azvârlindu-mă de pe el, iar încheietura umărului i s-a așezat la loc cu zgomot. S-a

strâmbat, apoi s-a lansat iarăși împotriva mea, cu o expresie ucigătoare în ochii lui argintii, injectați.

Citești Blogul lui Fang. Bun venit!**Data:** Deja este prea târziu!**Ești vizitatorul cu numărul:** Aplicația-i încă nefuncțională.**Fiți pe fază, oameni buni, venim**

Este în jur de cinci dimineața. Ar trebui să ne strecurăm în curând la bordul avionului cargo. L-am lăsat pe ceilalți să doarmă cât de mult... și, bineînțeles, acum sunt atât de obosit, încât nici nu mai pot gândi bine. Am să fac nani în avion. Odată ce e în aer, ne-am scos. Probabil că suntem singurii din lume care nu se tem de prăbușirea avionului. Dacă se întâmplă ceva cu avionul ăsta și începem să pierdem înălțime, o scoatem cumva la capăt.

Sper că Max este bine. Oricare dintre voi, băieți — dacă vă aflați prin apropiere de Lendeheim, Germania, duceți-vă la castelul de acolo și faceți tămbălău, OK?

— Fang.

Un zgomot slab îl făcu pe Fang să pună capăt tastării mesajului. Asculta. Încă nu veniseră zorii, prin ferestrele hangarului putea vedea licărul luminilor de siguranță de afară. Poate că tipii de la încărcarea mărfii apăruseră de-dimineață.

Și poate că Fang se născuse de-abia ieri și era un fraier credul.

Își închise laptopul fără niciun zgomot și-l băgă în rucsac. Apoi se strecură spre ceilalți și le atinse picioarele. Se treziră instantaneu, fără niciun sunet, în felul în care fuseseră antrenați. Gasman se uită spre Fang. Fang își puse un deget pe buze, iar Gasman dădu din cap. Fang se întinse și ciocăni de două ori dosul palmei lui Iggy.

Iggy se ridică prudent și dădu din cap.

Atunci, lumea lor făcu implozie: enormele porți metalice de la intrarea hangarului se deschiseră cu niște scrâșnete înfiorătoare; ușa de sticlă de lângă oficiul din hangar se spulberă înspre interior, iar două ferestre înalte, din partea cealaltă, se sparseră când Zburătorii năvăliră ca niște viespi foarte, foarte supărate.

— Ieșiți afară! le ordonă Fang băieților. Iggy uși deschise chiar în față, la ora douăsprezece!

Trucul de a-i face pe copii ascultători era să ai moartea ca opțiune de rezervă, se gândi Fang, lansându-se spre Zburătorii care înaintau. Erau câteva zeci, unii alergau, cu armele pregătite; alții erau în aer, năpustindu-se în picaj ca niște insecte pocite ca moartea. Deschiseră focul: gloanțele începură să ricoșeze din pereții metalici ai hangarului, din motostivuitoare și încărcătoarele Bobcat.

Fang zbură direct prin mulțimea de Zburători. Câțiva dintre ei îi îndesară lovituri, făcându-l să i se taie răsufierea, însă rămase în aer și reuși să iasă. În acea clipă, un glonț îi zgârie umărul. Șuierând, privi în jos, văzu că era doar o rană de suprafață și se grăbi să urce. În sfârșit! îi văzu pe Gasman și Iggy tot afară. Excelent. Acum, dacă s-ar putea regrupa și lăsa în urmă fraierii... *cumva?*

Fang țâșnea încoace și încolo, ținându-și aripile aproape de trup, așa cum făceau șoimii. Vira și manevra strâns, capabil să se miște mult mai repede și mai sprinten decât Zburătorii.

Încă mai putea auzi împușcături prin hangar și reflectă o

clipă că *s-ar putea să nu-și dorească să tragă atât de aproape de rezervorul de combustibil al avionului, că buum!* Și-a fost *BUUM!* Acoperișul metalic al hangarului zbură în sus și o masivă minge de foc se împrăștie afară. Bucăți zdrențuite de metal se risipeau peste tot, iar Fang văzu cum Gasman încasează o schijă încinsă direct peste față. Gasman icni și-și duse o mână la obraz, dar tot reuși să-și înfigă ambele picioare în pieptul unui Zburător, azvârlindu-l într-o parte.

Dar Zburătorii nu erau prea grozavi în zborul lateral, și înainte ca acesta să se poată redresa, se prăbuși la pământ. Bucăți din alți Zburători sfârtecați de explozie cădeau cu nemiluita în jurul lor. Fang se repezi în jos, înșfăcă o armă căzută, apoi țâșni din nou în văzduh. Încercă să tragă cu arma, îi trebui o secundă să găsească piedica de siguranță, apoi slobozi o rafală de gloanțe într-un cordon format din aproximativ zece Zburători. Asta îi cosi pe toți, efectiv, iar Fang puse serios la îndoială regula lui Max, „fără arme”.

— Vei muri astăzi, promiseră mai mulți Zburători cu glasurile lor metalice. Am venit aici să te ucidem, pe tine și pe ceilalți. Max și restul stolului tău sunt deja morți. Acum a venit rândul tău.

Fang simți ceva ca im șoc înghețat, apoi îl ignoră. Max nu era moartă. Ar fi știut cumva asta. Ar fi simțit-o. Lumea încă i se părea la fel; în consecință, Max încă făcea parte din ea.

— Am venit aici să te ucidem, intonară Zburătorii într-un glas.

— Atunci nu aveți noroc, mârâi Fang, și deschise focul din nou.

Alți zece Zburători căzură, lovind solul cu zgomote grețoase, de pocnet și pleoscăit.

— Nu vei muri ușor, hârâi un alt Zburător.

— Pe *asta* ai priceput-o corect.

Fang nu mai văzuse niciodată atât de mulți Zburători; să tot fie vreo trei sute? Mai mulți? Gasman și Iggy încă se luptau cu ai lor, Zburătorii păreau să încerce să-i captureze, în loc să-i ucidă pe loc. *Pentru că ce distracție ar mai fi asta?* își zise Fang.

— Prima dată te vom dezmembra, spuse un Zburător. Vom posta fotografiile pe blogul tău. Să arătăm ce se întâmplă când opui rezistență. Apoi te vom forța să te dezici de tot ce-ai spus pe blog.

Fang rânji, continuând să salte și să gesticuleze și să facă plonjoane de câte cinci metri.

— *După* ce mă dezmembrați? Ai picat la lecția de anatomie umană de bază?

— Te vom tortura, spuse Zburătorul strâns cu ușa.

— Nu prea cred, zise Fang, și-i mătură.

Doamne! întregul exercițiu de tras cu arma era *uluitor!* Funcționa incredibil de bine! Era atât de *eficient*. Oricum, ce tot avea Max împotriva armelor?

— Vom arăta lumii cum retractezi tot ce-ai spus.

Un nou, neciuruit, pâlc de Zburători continua aceeași litanie.

— Vă dau un pont, îi sfătui Fang. Dacă mă *arătați* sub tortură și retractând apoi totul, s-ar putea ca oamenii să se prindă. De fapt, și-ar putea da seama că n-am făcut-o în mod *voluntar*.

— Te vom tortura, insistară Zburătorii.

— OK, mă plictisiți deja, spuse Fang și apăsă pe trăgaci.

Doar că nu se întâmplă nimic. Poate că arma nu mai avea muniție. Într-o clipită, se lansă în picaj și încercă să smulgă o altă armă de la un alt Zburător căzut. Însă arma era atașată de Zburător și astfel, Fang sfârși trântit la pământ. Lăsă arma, alergă puțin ca să scape de Zburătorii aflați pe sol și, în cele din urmă, găsi o armă desprinsă.

Răsucindu-se, trase, nimerindu-i pe toți Zburătorii din spatele lui. Apoi schimbă unghiul de tragere și ținti spre cer, privind satisfăcut cum mai mulți Zburători începeau să zboare pe spate, cu fum în urma lor.

— Hei! țipă Gasman de sus. Ai grijă cu chestia aia!

Fang privi în sus și-l văzu pe Gasman arătând spre două găuri din blugii lui. Fang trăsesese direct prin pantalonii lui, însă, uluitor, nu-l lovise.

— Greșeala mea! strigă Fang.

Necazul cu armele, în afară de faptul că îl puteai nimeri pe vreunul din propria ta gașcă, era că nu lichidau câteva sute de băieți răi dintr-un foc. Avea nevoie de ceva mult mai impresionant. Dacă Iggy sau Gasman ar fi avut ceva bombe, le-ar fi folosit deja. Acum totul depindea de Fang.

Se avântă din nou în văzduhul înghețat, trăgând mult mai atent asupra Zburătorilor. Când ajunsese la o înălțime de vreo sută cincizeci de metri, văzu o suprafață cenușie

întinsă, cu o margine de foc pe limita sa îndepărtată.

Oceanul, cu soarele ieșind deasupra orizontului.

— A venit vremea să mori, hârâi un escadron întreg de Zburători care-l urmăreau.

— Simt doar unul dintre cei mulți! strigă Fang, luând-o spre est, departe de hangar Sunt unul dintre cei mulți! *Nici n-aveți idee câți!*

Îmi adunasem toate forțele și eram gata să mă lansez în următoarea mea acțiune împotriva lui Omega, când am auzit bubuind vocea Directoarei:

— Stai!

N-aveam de gând să încep să ascult de ea tocmai *acum*, și m-am repezit înainte, cu degetele țepene, pentru a-i zdrobi traheea. Însă zgarda metalică de la gât m-a străfulgerat cu un șoc electric devastator, și-am căzut la pământ ca un sac de ciment.

Cu ceva timp în urmă, fusesem atacată de mai multe migrene care aproape că mi-au explodat în cap, lăsându-mă slăbită și afectată de grețuri; acum era aproape ca atunci. Când creierul meu zdruncinat s-a limpezit în cele din urmă, iar sinapsele mele au început să funcționeze din nou, eram pe spate, cu ministolul meu îngrijorat holbându-se la mine. I-am aruncat lui Nudge o privire întrebătoare, iar ea a dat din umeri.

— Mi-ai anticipat comenzile, a zis Directoarea nepăsătoare.

N-am început eu, cucoană, aveam de gând să spun, însă atunci mi-am amintit că, tehnic vorbind, asta făcusem, așa că mi-am ținut gura.

— Prima parte a luptei va fi un test de viteză, a spus Directoarea. Alergați până la zidul de vizavi al castelului, înainte și înapoi, de patru ori. Cel mai bun să câștige.

Am scrâșnit din dinți. Directoarea era o scroafă sexistă,

pe lângă multele sale alte defecte. Zidul era cam la șase sute de metri distanță. Până acolo și înapoi de patru ori. Cineva a tras o linie pe pământ, cu bocancul, iar Omega și cu mine stăteam pe ea. Ce altceva aș fi putut face? Eram amețită și mi-era greață de la șocul electric. Nu credeam că un oponent meticolos ar fi fost acceptat cu bucurie în acest moment.

Omega părea netulburat, senin, și nu ca și cum tocmai și-ar fi pus umărul la loc.

— Nu poți câștiga, mi-a zis calm, fără să se uite la mine. Niciun om nu poate alerga mai repede ca mine.

— Să mă pupi, i-am răspuns, și m-am aplecat înainte pentru a avea un start bun. Și ai grijă la norul meu de praf.

— Start! a țipat Directoarea, și ne-am dus.

Ei bine, trebuie să spun că Omega era un mic ticălos rapid, recunosc asta. A ajuns la zidul opus cu câteva clipe înaintea mea, iar eu aveam viteză și eram mai înaltă ca el. La cea de-a treia tură, avea un avans față de mine de cam un sfert de distanță. Niciunul dintre noi nu respira din greu; el era un Superboy, iar eu fusesem concepută să pot respira în aerul rarefiat de la mare altitudine.

Însă el n-avea nicio emoție, nu era furios, nu părea hotărât să câștige cu orice preț, nu părea chitit să mă învingă. Fapt care genera *alte* trei mari diferențe între noi. În cele din urmă, am ajuns pe ultima tură. Avea un avans de aproape trei sferturi din distanță față de mine. Publicul tăcuse, rumeni nu îndrăznea să chiuie. Singurele sunete erau respirația noastră și bufnetul ghetelor noastre pe sol.

Când Omega a ajuns la circa treizeci de pași de victorie, m-am aruncat, brusc, înainte, mi-am scos aripile și mi-am luat zborul. Cred că am auzit mulțimea icnind. Planând la joasă înălțime, pentru a evita plasa electricată de pe coama zidurilor castelului, de care ne avertizase Max II, m-am îndreptat spre finish, cu aripile bătând fără probleme. Am făcut un salt când l-am depășit pe Superboy, ca să nu-l pocnesc după cap cu aripa, oricât ar fi fost de tentant.

Apoi am trecut ca fulgerul peste linia de finiș, aflată la zece metri înaintea lui, și m-am oprit oarecum stângaci, încercând să nu derapez în marea cenușie a spectatorilor.

Mi-am îndreptat spatele, respirând din greu, și mi-am înălțat pumnul în aer.

— Max, prima!

— Trișatul te descalifică! a zis Directoarea, părând furioasă.

— N-am trișat! Ai spus „nu se zboară”? A zis *careva* să nu se zboare? Nu.

— Era o competiție pe *sol!*

— Din nou, cine-a zis asta? Doar pentru că Lumea Minunilor e pe pământ, asta nu înseamnă că și eu sunt. Am evoluat dincolo de lipirea de glie.

Acum, Directoarea *chiar* părea înnebunită de furie. Marea de fețe neclare murmura; picioarele frământau pământul. Mi-am strâns aripile, conștientă că mă priveau zeci de perechi de ochi.

— Ești descalificată, a zis Directoarea răstit. Omega este câștigătorul.

— Cum zici tu, am făcut, exprimându-mi dezgustul. Lui Omega i-am aruncat o căutătură piezișă. Tot ea îți leagă și șireturile? l-am întrebat.

Sprâncenele sale perfecte s-au unit, însă n-a spus nimic. Nudge și Angel m-au luat de mâini și au rămas aproape, iar Ari mi s-a pus în spate, ca și cum ar fi vrut să mă protejeze. Mă simțeam alinată de prezența lor acolo. M-aș fi simțit și mai bine dacă l-aș fi văzut pe Fang lângă mine, gata să mă susțină.

— Următoarea va fi o competiție de forță, a anunțat Directoarea. Mușchii lui Omega sunt cu aproximativ patru sute la sută mai puternici și mai consistenți decât cei ai

unui băiat obișnuit. Aduceți greutatea!

Sunt nefiresc și revoltător de puternică, nu numai pentru o fată, nu numai pentru vârsta mea. Simt mai puternică decât orice adult, bărbat sau femeie. Cu toții suntem, însă nu aveam volumul lui Superboy, și, în general, am fost menită să fiu isteată și rapidă, și să zbor bine. Nu să fiu antrenată în competiții de tracțiune-forță.

Într-un fel, chiar era vorba de tracțiune. Niște greutăți masive au fost încărcate pe o platformă din lemn. Ni s-a dat fiecăruia câte un lanț gros. Ideea era să tragem platforma pe pământ. Am fost pe picior de egalitate până la vreo două sute douăzeci și șase de kilograme, apoi Superboy a început să mă întrecă. De-abia dacă puteam urni cele vreo trei sute de kilograme, iar el le-a tras nouăzeci și doi de centimetri.

Au pus și mai multe greutăți: trei sute șaiszeci și două de kilograme. Nu-mi venea să cred că aveam să pierd un concurs de forță înaintea unui *băietan*. În niciun caz. Am strâns din dinți, mi-am pocnit degetele, și mi-am pus lanțul pe umărul deja învinețit. Omega și cu mine ne-am uitat unul la celălalt, unul lângă altul. Când Directoarea a fluierat ascuțit din fluierul ei, mi-am lăsat capul în jos, mi-am înfipt picioarele în pământ, și-am tras cu toată puterea mea. Transpirația mi-a țâșnit imediat pe frunte. Se părea că lanțul îmi săpa un șanț pe umăr. Respirația îmi ieșea șuierătoare printre dinții încleștați. Am făcut ca platforma să tremure puțin și să se miște poate vreo șase milimetri. Omega a tras-o pe a lui aproape treizeci de centimetri.

Când a fost declarat învingător, s-a uitat la mine cu ochii ăia ai lui, ciudați și lipsiți de expresie. Nu cred că era un robot, ca Zburătorii, însă mă întrebam dacă nu cumva îi fuseseră eliminate emoțiile. Desigur, la un tip n-aveai cum să știi, nu? Hahaha!

Mă rog.

S-ar putea să nu știți asta despre mine, dar urăsc să pierd. Nu simt bună la sporturi, nu știu să pierd și-l uram

pe Omega pentru că mă învinsese. Aveam de gând să i-o plătesc. Nu știam cum, nu știam nici când, dar știam că i-o voi face.

— Următoarea competiție va fi una de inteligență.

Directoarea părea plină de ea.

Aproape că am gemut. Bineînțeles, sunt chiar ascuțită la minte, genială. Dar n-am aproape niciun fel de pregătire. Ceea ce știam, învățasem fie de la televizor, fie de la Jeb. Știam o mulțime de lucruri despre cum trebuie să lupți, cum să supraviețuiești. Mai știam câte ceva despre diverse locuri, cum ar fi Egipt sau Mongolia, de la *National Geographic*. Dar nu aveam nicio pregătire cu manuale. Cele două luni petrecute în școala aia nenorocită din Virginia îmi dovediseră că, în comparație cu majoritatea copiilor de vârsta mea, eu eram idiotul satului. Doar în ceea ce privește învățatul după manuale. Nu despre chestiunile care contau.

— Prima întrebare, a zis Directoarea.

Mulțimea s-a întors ca să ne privească pe mine și Omega în duelul nostru intelectual.

— Pereții castelului au dna metri patruzeci și opt înălțime, doi metri și treisprezece grosime, și trei sute treisprezece metri lungime. 0,91 metri cubi de piatră și mortar cântăresc cinci sute opt kilograme, sau jumătate de tonă. Câte tone de piatră și mortar conțin zidurile castelului?

Omega și-a ațintit privirea în depărtare, începând, evident, să calculeze.

— Îți bați joc de mine, am zis. La ce mi-ar trebui mie să știu așa ceva?

— Păi, dacă vrei să faci reparații, și-a dat Nudge cu presupusul.

— Și n-aș putea să angajez o companie care se ocupă cu așa ceva? am întrebat.

— Este doar un calcul simplu, a spus Directoarea, tot cu un aer îngâmfat.

— Da? Păi să te vedem cum îl faci *tu*.

Obrajii i s-au înroșit, dar a rămas neclintită.

— Accepți înfrângerea?

— Nu accept nimic, am zis. Doar spun că e ceva cu totul fără sens. Ce-ar fi să desfac o încuietoare în loc de asta? Eu și Omega. Să vedem cine reușește mai repede.

— Două mii, trei sute nouăzeci și șase virgulă treizeci și trei de tone, a glăsuț Omega.

— OK, deșteptilor, să zicem că zburăți la cinci mii patru sute optzed șase de metri, cu o viteză de două sute douăzeci și cinci de kilometri pe oră, având în față un vânt din sud-vest, care bate cu șapte noduri pe oră³⁶. Cât timp v-ar lua să zburăți de la Philadelphia până în Billings, Montana?

Omega s-a încrunțat și s-a apucat de calcule.

— Vrei să spui că știi cum să faci calculul ăsta? a întrebat Directoarea.

— Spun doar că sunt destul de deșteaptă ca să știu că am să ajung acolo când ajung acolo, aproape că am strigat, întrebările sunt idioate. N-au nimic în comun cu abilitatea de a putea supraviețui.

— În lumea nouă au, Max, a zis Directoarea. Poate că nu în lumea ta. Însă lumea ta s-a sfârșit.

³⁶12,96 km/h.

Chiar că aveam o zi foarte proastă. Testele astea erau o pierdere de vreme. Mă așteptam să fiu zguduită în orice moment cu un șoc electric. Pierdeam în fața unui *băiat*. În înfruntarea asta mai rămăsese doar lupta până la moarte.

Iar Fang tot nu venise.

Știam că nu avea destul timp să ajungă aici. Există o anume speranță că ar putea fi aici în următoarele șase ore, sau cam așa ceva. Dar nu era acum, iar eu mă apropiam de limita rezistenței mele.

M-am uitat la Nudge și Angel. Nudge părea foarte încordată, și-și îndoia degetele pe coapse. Angel avea acea expresie concentrată înspăimântătoare, când era pe cale să convingă un străin să facă ceva. Dintr-odată, mi-am amintit că doctorița Martinez era mama mea adevărată. Probabil. Fusesem mințită de atâtea ori, încât îmi era greu să accept ceva drept adevăr incontestabil. Dar *ar* fi putut să fie mama mea reală.

Voiam s-o văd. Și pe sora mea, Ella.

Trebuia să ies de aici.

Lângă Angel, o mutantă s-a încruntat, părând buimăcită. A clipit. Am văzut-o pe Angel fixând-o cu privirile, concentrându-se. *A-ha*. Apoi, mutanta s-a aplecat spre cel de lângă ea și i-a șoptit ceva, atât de încet încât n-am putut auzi.

Angel părea mulțumită, iar mie mi s-a pus un nod în stomac.

— Ce se întâmplă, scumpo? i-am șoptit printre dinții încleștați.

— Lucrurile or să devină foarte interesante, a zis Angel plină de satisfacție.

— Definește „interesant”, am spus cu prudență.

Angel s-a gândit puțin.

— Toată lumea intră-n panică? a încercat ea.

— Ăăă... la modul bun?

— La modul *interesant*, a zis ea, privind mulțimea.

— Iar acum am ajuns la încleștarea finală, a anunțat Directoarea prin difuzor

Și în acel moment s-a dezlănțuit tot iadul. Cel mai bun mod de a descrie asta ar fi să spun că, dintr-odată, toată lumea a băut ceva tare amestecat cu droguri și-a luat-o razna. Mutanții au început, spontan, să se bată între ei. Unii dintre ei fuseseră în mod evident antrenați ca soldați, însă erau și încâierări aiurea, cu palme și îmbrânceli.

— Oameni buni! a strigat Directoarea în megafonul ei. Oameni buni! Ce se întâmplă?

— Nu mai vor să stea aici, a zis Angel privind-i.

— Nu mai vrem să stăm aici! a urlat mulțimea.

— S-au săturat să fie tratați ca niște cifre și experimente, a explicat Angel.

— Nu suntem cifre! am auzit strigând glasuri înfuriate. Nu suntem experimente!

— Hmm, am zis, cercetând împrejurimile, căutând căi de evadare.

— Se simt ca niște pioni, a continuat Angel.

— Nu suntem doar niște pioni! au strigat mutanții.

— Și ei simt oameni, chiar dacă sunt donați și proiectați, a zis Angel, apropiindu-se de mine și luându-mă de mână.

— Și noi suntem oameni! au strigat vocile. Și noi suntem oameni!

— Biiiiine, am zis, și i-am adunat repede pe Nudge, Angel, Ari și Total. Haideți s-o ștergem de-aici. Mergem până la zid și apoi de-a lungul lui până găsim o cale să ne

luăm vaea.

Au dat din cap și-am început să ne facem loc prin mulțime, ferindu-ne de pumnii care zburau în toate părțile și de îmbrâncelile furioase.

— Roboți! a urlat Directoarea, și, peste tot, roboții au luat poziția de drepti și și-au pregătit armele. Restabiliți ordinea în gloată!

Da, pentru că nu era suficient de rău, cu toată lumea încăierându-se cu toată lumea. Acum se băgaseră și roboții însetați de sânge. Iar ei aveau *arme*.

Am continuat să ne croim drum prin mulțime, încercând să ajungem la zidul castelului. Am văzut că Zburătorii începeau să înainteze prin grămada de oameni furioși care se băteau.

— De ce se bat între ei? a întrebat Nudge, aproape de umărul meu. Ar trebui să-și unească forțele împotriva Zburătorilor.

Angel a aruncat o privire prin jur.

— Oh. Da.

A rămas nemișcată un minut, cu fruntea încrețită de concentrarea intensă. Apoi, unul câte unul, peste tot în jurul nostru, mutanții și-au încetinit mișcările combative, s-au uitat în jur, apoi s-au întors pentru a-i ataca pe Zburători.

Am apucat-o pe Angel de mână și-am început să-mi fac din nou loc prin mulțime, ținându-ne cât mai puțin vizibile.

— Ești o copilă foarte, foarte înspăimântătoare, știi asta? am întrebat-o.

Mi-a zâmbit.

Aproape că m-am lovit de un cordon gros format din Zburători. Privind în sus, am văzut fețele solemne de Eliminatori, cu ochii roșii, lucitori, de roboți.

— Trebuie să vă opriți, a intonat unul.

— Nu simt de acord.

Într-o clipită, m-am lansat asupra lui, încercând să-l dobor. Era un model anterior celui mai perfecționat, și i-am zburat arma din mâini. Însă nu destul de rapid ca să evit un alt Zburător care m-a lovit în cap cu patul armei. M-am clătinat și am simțit o explozie de durere în dosul urechii. O clipă mai târziu, sângele cald a început să-mi curgă pe guler în jos.

Gașca mea a intrat imediat în acțiune. Nudge a sărit în aer, bătând din aripi ca să planeze sub plasa electrificată, însă deasupra încăierării. Total s-a repezit la glezna unui Zburător, și i-am auzi colții lovindu-se de metalul de sub stratul de piele.

— La baza șirei spinării! am auzit un strigăt din spatele meu.

M-am răsucit și l-am văzut pe Jeb înaintând prin mulțime spre noi, ferindu-se de lovituri de pumn și de picioare.

— Atacați-i pe Zburători la baza șirei spinării, a zis el. Au un defect de proiectare.

Aveam zero motive ca să mă încred în el, în pofida pălăvrăgelilor cum că-mi era tată, bla-bla-bla. Totuși, acum nu aveam nimic de pierdut. M-am răsucit, am scăpat de Zburătorul meu și-am șters-o în spatele altuia. I-am dat o lovitură din aer, cu toată puterea, cu ambele picioare, în zona noadei.

Poc! Picioarele i s-au tăiat și s-a aplecat înainte, din șold, incapabil să mai miște. Două secunde mai târziu, licărul roșu din ochii săi s-a stins.

Ha. Ce chestie.

Apoi a fost ca un *flashback* de pe vremea când aveam unsprezece ani, luptând cot la cot cu Jeb. El era cel care ne învățase să ne batem atât de bine, să învingem cu orice preț. Jeb ne învățase să nu luptăm niciodată cavaleriește, să nu ne dezvăluim intențiile, să folosim întotdeauna orice mijloace pentru a câștiga o bătălie. Acum, în vreme ce doboră Zburători lângă mine, era ca în zilele alea de antrenament de demult, ca și cum aș fi fost din nou o copilă, prefăcându-mă că era tatăl meu.

— Blocheaz-o! a strigat Jeb, smulgându-mă din amintiri.

Mi-am ridicat instinctiv brațul, tocmai la timp ca să parez lovitura de sus a unui Zburător.

— Nudge! Angel! Atacați-i la baza șirei spinării! am strigat. Rupeți-i!

Atunci lupta a început să se întoarcă în favoarea noastră. În măsura în care reușeam să ajungem în spatele unui Zburător, îi doboram cam în 80 la sută din cazuri, ceea ce era cam tot ce ne trebuia. Unii dintre mutanți nu păreau însă să fi recepționat ultimele instrucțiuni ale lui Angel și încă se băteau între ei, și cu noi.

În spatele meu, Ari își folosea enorma lui forță pentru a arunca, practic, peste capul său mutanții mai mici în ringul de dans mortal care devenise curtea castelului. M-a văzut rupând spatele unui Zburător, și s-a învârtit să facă la fel. Zburătorul a reușit să-l prindă pe Ari cu o lovitură zdravănă sub bărbie și i-am văzut capul zvâcnind în sus.

Mugind de furie, Ari s-a îndreptat și s-a repezit la atacatorul său... dar a căzut într-un genunchi, încet, cu o expresie uluită pe față.

— Acoperă-mă! le-am strigat lui Nudge, Angel și Total i-am sărit în ajutorul lui Ari.

L-am înșfăcat de subsuoară și-am încercat să-l ajut să tea în picioare. Nu l-am putut ridica.

— Max? a zis, părând buimăcit.

— Ești rănit? Ai fost împușcat? Unde? i-am cerut să-mi pună.

S-a uitat în jos la cămașa și jacheta sa. Nu se vedeau pete de sânge care se întindeau. A clătinat din cap.

— Eu doar...

S-a uitat în sus la mine, și-atunci l-am văzut pe Ari cel de șapte ani, băiețelul care obișnuia să se țină după mine peste tot. L-am văzut cât se poate de limpede în ochii ăia.

— Eu doar... Oh, Max, a zis Ari, și-apoi s-a lăsat peste mine, cu ochii încă deschiși, atât de greu, încât am căzut în genunchi lângă el.

Mi-am concentrat privirile asupra feței sale, l-am scuturat de umeri.

— Ari! am zis. Ari! Revino-ți, trezește-te! *Te rog*, Ari! Peste tot în jurul nostru, zarva luptei continua, însă Ari era tăcut.

— Ari?

Îngrozită, l-am apăsat cu două degete pe gât, căutându-i pulsul.

Lui Ari îi venise ceasul de pe urmă. Expirase.

Chiar aici, chiar acum, în brațele mele.

Oh, Doamne. M-am simțit ca și cum respirația îmi fusese retezată. Timp de câteva secunde doar m-am holbat năucită la fața distrusă a lui Ari, la ochii săi orbi. Eram gătită de sentimente puternice, și mi-am trecut degetele peste pleoapele sale, închizându-le.

Bietul, bietul copil. Speram ca oriunde s-ar fi aflat acum, să nu mai sufere, să nu mai fie urât, neiubit și nedorit. Lacrimi fierbinți mi-au umplut ochii, și-am vrut să scâncesc.

Înghițind cu greu, de câteva ori, mi-am ridicat privirile și-am văzut că toți în jurul meu erau încă angajați într-o luptă pe viață și pe moarte. Nu aveau timp să se ocupe de mine, nu aveau timp să bage de seamă că Ari murise. Un zgomot șuierător lângă urechea mea m-a făcut să înțeleg că eram și eu atacată în continuare; un Zburător tocmai își ridica patul armei asupra mea, încercând să-mi zdrobească țeasta.

Cu un sentiment de neajutorare și mânie, l-am lăsat încet pe Ari jos, pe pământ.

— Am să vin să te iau, i-am promis în șoaptă.

Apoi, furioasă, am făcut un salt, înșfăcându-l pe primul Zburător din calea mea. I-am răsucit gâtul cât de tare am putut. Zburătorul a căzut, iar eu m-am dus mai departe, pocnindu-l pe altul în spate, făcându-l să cadă ca un sac de legume putrezite. Muginind de furie, am smuls arma unui Zburător doborât și-am răsucit-o pe deasupra capului,

pocnind cu ea încă trei roboți, dezzechilibrându-i, încetinindu-i, astfel ca Jeb și Nudge să-i poată ataca pe la spate.

Ari era mort, și *pentru ce?* De ce i s-a întâmplat una ca asta? De ce viața lui a însemnat șapte ani de durere, confuzie și singurătate?

— Ari!

Jeb își văzuse, în sfârșit, fiul. A alergat lângă Ari și a îngenucheat lângă el. Cu o expresie uluită, a cuprins corpul mătăhălos al lui Ari și l-a strâns la piept.

— Îmi pare atât de rău, am descifrat cuvintele pe buzele lui, cu toate că nu le-am putut auzi. Îmi pare atât de rău.

S-a aplecat asupra trupului lui Ari, fără să-i pese că era într-o poziție vulnerabilă. Apoi și-a ridicat capul și privirile ni s-au încrucișat. Ochii lui străluceau de lacrimi, fapt care m-a șocat. Și-a potrivit glasul ca să-l pot auzi.

— Omega nu poate urmări cu privirea lucrurile rapide.

Am așteptat să-mi mai spună ceva, însă asta a fost tot.

M-am întors și m-am năpustit înapoi în vârtoarea luptei, încercând să-mi ating obiectivul universal pentru orice luptător de pretutindeni: doborârea celui alt tip. Nu-l lăsa să te doboare el pe tine.

Mare minune: Omega nu putea urmări bine lucrurile cu privirea. Mulțam, Jeb! Mai ai și alte grăunțe de înțelepciune pentru mine? Cum ar fi: „Omega are un comutator de oprire”?

Oricum, cine știa unde naiba se afla Omega? Putea foarte bine să fie pe scenă, unde i se făcea manichiura. Răsucindu-mi arma ca pe o bătă de baseball, am simțit acel *zbang!* dătător de satisfacții, dar care-ți zguduia oasele, când am lovit un alt Zburător în umăr. S-a întors și l-am izbit la baza spinării. *Poc!* Un alt Zburător s-a îndoit până la înălțimea unei măsuțe de cafea.

— Ea zice că trebuie să luptăm.

Cuvintele calme, rostite în apropierea urechii mele tefere, m-au făcut să mă întorc pentru a-l întâlni pe... Omega.

Arăta impecabil, ca și cum ar fi reușit să se țină în afara păruiei.

— Nu trebuie să faci tot ce-ți spune ea, am zis, încă aruncându-mă sau ferindu-mă de Zburători.

Arma mi-a zburat din mână. Omega s-a adresat Zburătorilor din preajma noastră:

— Stop. E a mea.

Ceea ce m-a enervat și mai tare, dacă mai era posibil așa ceva.

— Nu simt... a... *nimănu!*

Faptul că Zburătorii l-au ascultat și s-au dus să-și caute alte ținte m-a făcut să văd roșu în fața ochilor, și nu era doar sângele care-mi curgea în ochi. Cu toate că, bineînțeles, asta numai de ajutor nu-mi era.

— Trebuie să luptăm, a zis Omega.

Eram atât de sătulă de toți păpușarii ăștia care trăgeau sforile.

— Poți hotărî să n-o fad, i-am spus apăsător.

S-a încruntat.

— Nu știu cum să... nu.

— Oh, fir-ar a naibii, am mormăit, apoi m-am răsucit din nou și l-am pocnit, cât am putut de tare, într-o parte a capului.

Au, au, au! Ceva din mâna mea a pocnit, ca și cum mi-aș fi rupt un oscior. *Oh, Doamne, doare!* Am tras aer în piept și-am încercat să nu țip. Ca un băiețel.

Omega s-a clătinat, însă și-a revenit și s-a răsucit imediat pentru o lovitură directă în genunchiul meu. M-am ferit și m-am învărtit pentru o replică din lateral, care a nimerit în plin în partea de sus a piciorului lui Omega. Ținându-mi mâna rănită lipită de corp, m-am concentrat asupra loviturilor, țintind spre capul lui, săltând și mișcându-mi întruna direcția pentru a-i evita atacurile. A reușit să pareze aproape tot ce-am încercat, ochii lui argintii urmărindu-mi mișcările cu calm și precizie.

Nu poate urmări rapid lucrurile.

Ce să însemne asta?

Ca experiment, mi-am agitat repede mâna rănită în fața lui, ca și cum aș fi fost pe cale să-l lovesc din mai multe direcții. Eram destul de sigură că ochii lui n-au putut-o urmări și s-a oprit, ca și cum s-ar fi concentrat asupra ei.

Așa că l-am pocnit cu pumnul celălalt, o lovitură cu adevărat puternică, drept în nas. Se pare că nasul lui perfect nu era chiar cu 400 la sută mai puternic decât un nas obișnuit, pentru că s-a spart. Omega a clipit și-a dat înapoi, părând uluit, apoi sângele a început să-i țâșnească din nas. L-a atins, alarmat.

— Rănile de la cap sângerează întotdeauna mult, i-am spus.

Apoi mi-am agitat mâna prin jurul lui, sus și jos, dintr-o parte în alta, și din nou s-a străduit din greu s-o urmărească, de parcă nu s-ar mai fi putut abține. Am făcut un salt și i-am plasat o lovitură de forfecare la gât, și-a căzut în genunchi, tușind. Încă o fază cu mâna agitată. Era ca și cum aș fi hipnotizat o pisică. Apoi mi-am împreunat mâinile, strâmbându-mă din cauza durerii din cea ruptă, și i-am dat lui Omega o lovitură puternică, cu ambele mâini, trimitându-l la pământ, cu fața-n jos. Desigur, lovindu-l cu mâna vătămată m-a durut atât de tare că aproape am urlat și era cât pe ce să leșin lângă el.

Dar m-am ținut tare. Abia, abia. Dar suficient.

M-am uitat în jos la Omega, Superboy-ul, vârful realizărilor Itex. L-am depășit pentru că ochii lui nu puteau urmări bine lucrurile. L-am înfrânt pentru că Jeb îmi spusese asta. M-am uitat spre Directoare. Se holba la mine cu ura pură și rece a cuiva care a fost înfrânt de către cineva considerat de ea inferior.

Ei bine, ghinion.

Omega era lat la pământ, însă nu mort. Se presupunea că luptăm până la moarte. Dacă el m-ar fi pus la pământ, m-ar fi ucis, sărmanul idiot. Nu știa altceva. Dar eu știam. Aș fi putut să-i dau o lovitură rapidă, dintr-o parte, la baza gâtului, iar asta i-ar fi rupt coloana. În schimb, eu m-am îndepărtat, îndreptându-mă înapoi spre locul unde zăcea trupul fratelui meu vitreg.

Cine dintre noi e mai bun, idioato? i-am zis în gând Directoarei.

Plasa electrificată care se întindea pe deasupra zidurilor castelului putea reține lucrurile înăuntru, dar, interesant, nu le bloca și pe cele de-afară. Îmi făceam loc prin mulțime, mai dând ici-colo câte-un pumn rapid sau câte-o lovitură de picior, încercând să ajung la Ari, când, deodată, o piatră uriașă a zburat peste zidul castelului. A lovit o mutantă în cap, iar ea a căzut din picioare.

M-am uitat în sus. O săgeată aprinsă, arzând ca în filme, zbura pe deasupra. S-a strecurat prin plasă și s-a înfipt în spatele unui Zburător, care a luat imediat foc. Ce mai urma?

Când oamenii iau foc, aleargă urlând în cerc, sau, dacă-și amintesc, se opresc, se aruncă la pământ și se rostogolesc. Când un Zburător ia foc, rămâne pe loc și stă acolo ca un prost, până când se transformă într-o statuie înaltă, arzând. Se pare că atunci când un Zburător ia foc, încheieturile și roțile sale de transmisie încetează să mai funcționeze și nu se mai mișcă. O informație utilă, pe care am reținut-o pentru o folosire viitoare.

Au început să zboare și mai multe pietre.

Întoarcerea la Ari trebuia să mai aștepte. Acum trebuia să am grijă de cei în viață.

— Angel! am strigat. Nudge! Total! Treceți lângă zid!

Nu-l mai zărisem pe Total de o bucată de vreme și m-am bucurat să-l văd cum iese din mulțime și se îndreaptă spre mine. Șchiopăta, ținându-și o lăbuță ridicată, însă mi-a

sărit în brațe și m-a lins pe față.

— Pfu! Sânge, a zis, și-a încetat să mă mai lingă.

Pfui și ție, am spus în gând.

— Cine aruncă cu pietre? a întrebat Nudge, în timp ce ne lipeam de zid.

— Nu știu, am început să spun, chiar atunci când Angel a zis „copii”.

— Cum adică, „copii”? am întrebat.

Pe deasupra zburau și mai multe pietre și încă vreo câteva săgeți aprinse.

— Cred că simt copii afară, a zis Angel. Îi simt ca pe niște copii.

M-am uitat cum o altă piatră mare îl lovește pe un Zburător în genunchi. Robotul s-a îndoit, apoi doi mutați s-au aruncat asupra lui, lovindu-l și trăgându-l de păr.

— Copii, sau oamenii cavernelor?

— Copii, a zis Angel.

— Salvați stolul! Ucideți-i pe Zburători! Distrugeți Itex!

Am ridicat din sprâncene pe când mugetul crescând de afară a devenit mai clar. Încet, încet, hărmălaia din curte s-a liniștit, iar vuietul de afară s-a amplificat. Tot mai mulți bolovani, unii mari cât niște pepeni, și săgeți aprinse se năpusteau peste ziduri.

— Salvați stolul! Ucideți-i pe Zburători! Distrugeți Itex!

M-am uitat la Nudge și Angel.

— Mă întreb dacă nu cumva sunt cititori de bloguri.

— Goniți-i! a bubuit prin megafon vocea Directoarei.

Fața ei furioasă, de doi metri și jumătate înălțime, apăruse pe ecranele din jurul curții. Unele dintre ecrane erau sparte acum, și toate erau murdărite cu noroi și sânge împrăștiat pe ele. Probabil costaseră o grămadă de bani.

— Goniți-i! a strigat din nou Directoarea. Simt niște viermi! Au venit aici să vă distrugă! Izgoniți-i!

Ca de obicei, Zburătorii au sărit să-i îndeplinească ordinele fără niciun fel de discuții. Mai rămăseseră vreo șaiszeci, și ca unul și-au desfăcut aripile și s-au ridicat în

văzduh.

— Uh, a zis Nudge, privind scena.

Da. Aoleo. Nu decuplase nimeni plasa de sârmă electrificată. Șaizeci de Zburători s-au ridicat rapid în aer, și toți cei șaizeci de Zburători au făcut scurtcircuit când au atins rețeaua. Au căzut la pământ la unison.

— E vina ei pentru proasta planificare, a remarcat Total, iar eu am încuviințat din cap.

Bam! Bam! Bam! Am auzit un zgomot ascuțit, de motor, afară, apoi bubuiturile cumplite în porțile înalte. Oamenii de afară încercau să intre cu ajutorul unui vehicul, încercau să doboare porțile.

Westfield, Anglia

Directorul regional al Școlii privi peste rama ochelarilor săi.

— Holloway? Ce-i cu gălăgia asta de afară?

Asistentul său se duse la o fereastră. O expresie alarmată îi apăru pe față.

— Se pare că are loc un fel de demonstrație, sir, zise el.

— Demonstrație? Ce naiba vrei să spui?

Directorul regional se apropie și el de fereastră. Ceea ce văzu îl făcu să caște gura de uimire. Sute, poate chiar mii de oameni protestau la porțile Școlii. Erau... arătau aproape ca niște *copii*. Însă asta n-avea nicio noimă.

— E vreo demonstrație antinucleară? îl întrebă pe Holloway. Au pancarte? Poate ar trebui să chemăm paza.

Holloway asculta la fereastră. Vuielele de afară deveniră mai clare.

— Salvați stolul! Distrugeți Itex! Salvați lumea! Distrugeți Itex!

Cei doi bărbați se priviră.

— Cum e posibil să știe că suntem o filială Itex? întrebă directorul regional.

Poc! O piatră de mărimea unei mingi de softball trecu prin fereastra lor, umplându-i de cioburi de sticlă.

Acum puteau auzi clar scandările:

— Vrem... ce-i al nostru!

— Voi... după gratii!

— Itex e un gigant diabolic!

— Noi, copiii, nu vă credem!

Directorul regional privi spre Holloway, care se alesese cu vreo câteva tăieturi de la cioburi.

— Cheamă paza.

Martinslijn, Olanda

Edda Engels ridică privirile de la masa ei de laborator și ascultă. La fereastră răzbăteau zgomote ciudate. Se duse să vadă ce se petrecea, doar pentru a se feri de o sticlă grea, astupată cu o cârpă care ardea. Poftim? Era un cocktail Molotov?

Buum! Explodă tocmai când Edda se arunca sub biroul ei. Ce se întâmplă? Afară, părea că sute, poate chiar mii de oameni îi înconjurau laboratorul. Ce tot spuneau?

— Ne-ați distrus apa și aerul!

— Sunteți diabolici și nu vă pasă!

— Fang are dreptate: a venit vremea...

— ... Ca noi, copiii, să ne cerem căminul!

Cine era Fang? se întrebă Edda. Și, chiar mai important, cum ar putea pleca de aici?

Focul se întindea.

Woetens, Australia

— Ce-i cu praful ăla?

Directoarea de operațiuni a filialei australiene a companiei DelaneyMinker se uită pe fereastră. Kilometri după kilometri de deșert se întindeau cât vedeai cu ochii. La orizont, o furtună de praf, amplă și joasă se îndrepta spre ei.

— Sam, poți să-mi dai binoclul ăla? îi spuse asistentului ei.

Sam îi întinse binoclul.

— Este... Ziua Școlii? întrebă Directoarea. Avem programate vizite?

Sam se uită la ea.

— Nu primim vizite pe-aici. Este o instalație ultrasecretă. De ce?

— Păi, arată ca niște... copii! Pe scutere, după câte se pare. Și chestiile alea cu patru roți.

— ATV-uri? întrebă Sam.

Luă binoclul și se uită. Un șir de vehicule mici se întindea pe cel puțin un kilometru și jumătate. Chiar *păreau* să fie copii. Erau vreun club eco? își miși ochii și ajustă, încet, focalizarea imaginii. Purtau pancarte. Aproape că le putea descifra...

DELANEYMINKER - POLUATORI ÎMPUȚIȚI

Și alta:

PLANETA ESTE A NOASTRĂ! CĂRAȚI-VĂ!

— S-ar putea să vrei să închidem porțile, spuse Sam, părând mult mai calm decât era.

— Iggy! strigă Fang. Gasman! După mine!

Răsucindu-se prin văzduh, Fang bătea cu putere din aripi, gonind peste oceanul cenușiu către orizont. Riscând o privire în spate, văzu că Iggy și Gasman erau în urma lui și se apropiau repede.

— Picaaj, zise Fang. La semnalul meu.

Gasman se uită în jos, apoi inspiră adânc și dădu din cap.

— Oh, Doamne, făcu Iggy Că vorbeam de răcoare...

— Suntem aici ca să vă distrugem, ziseră Zburătorii, răsunând ca im roi de albine mecanice.

— Unu! strigă Fang, îndepărtându-se de țărnm cât putea de repede. Doi!

— Vei retracta! hârâiră Zburătorii. Vei retracta!

— Trei! spuse Fang, și-și lipi strâns aripile de corp.

Intră în picaj, direct spre apă. De la așa o înălțime, cu o asemenea viteză, intrarea în apă avea să fie ca și cum ar fi lovit o suprafață de beton. Însă n-aveau încotro. Auzi jachetele lui Iggy și Gasman fluturând în timp ce accelerau în picaj.

— Va fi rău, strigă Iggy

— Mda, căzu Fang de acord, dar curentul de aer îi luă cu el vocea.

— Nu există nicio scăpare! intonară Zburătorii, care, bineînțeles, îi urmăreau în viteză.

Da? se gândi Fang. *Așa e.*

Zdrobiți-vă!

Izbirea apelor reci ale oceanului era, într-adevăr, ca și izbirea de beton, decise Fang, dar era atât de prins de curentul de aer, încât zbură în jos ca o săgeată, străpungând apa. Se simți ca și cum Dumnezeu i-ar fi tras un pumn în față, însă trăia încă și era conștient.

Auzi impactul căderii în apă a lui Gasman și Iggy, dar nu distinsese aproape nimic când deschise ochii. În timp ce băieții începeau să urce la suprafață, cu urechile pocnind, văzură și simțiră cum sute și sute de Zburători se loveau de apă.

Se dovedi că nu puteau înota.

De asemenea, se mai dovedi că apa nu era un mediu potrivit pentru ca sistemele lor să funcționeze corespunzător. Fang simți cum îl ustură pielea de la descărcarea electrică declanșată de scurtcircuitarea Zburătorilor, și-i făcu semn lui Gasman să se îndepărteze imediat. Gasman îl apucă pe Iggy și înotară din răspuțeri în urma lui Fang. Ieșiră la suprafață cam la două sute cincizeci de metri distanță de locul unde se desfășura spectacolul de lumini și scânteii. Zburătorii nu mai puteau face nimic, chiar dacă-și vedeau colegii explodând și scurtcircuitându-se în apă.

Unii dintre ei încercară să zboare înapoi, însă aripile lor nu erau proiectate pentru asta, iar Zburătorii din spatele lor se izbiră de ei pur și simplu, trăgându-i după ei în jos.

— Uluitor! strigă Gasman, lovind aerul cu pumnul. Oh, Iggy frate, dacă ai putea vedea asta!

— O aud, zise Iggy încântat. O simt. Nimic nu se compară cu mirosul unui sistem scurtcircuitat al unui Frankenstein electric.

— Așadar, tipilor, spuse Fang călcând apa, a fost bun planul?

— Excelent plan, frate, răspunse Gasman, iar Iggy își ridică mâna pentru a bate palma.

Fang o pocni, apoi o luară înot spre țârm.

Cu un trosnet și un scrâșnet imens, porțile enorme ale castelului s-au prăbușit în interior. Restul mutanților rămași s-au grăbit să se dea la o parte.

Un Humvee uriaș, galben, a trecut printre porți într-o rână, cu partea din față distrusă serios. Ușa din dreptul șoferului s-a deschis smucit și o adolescentă s-a aplecat în afară.

— Abia mi-am luat permisul de conducere! a zis ea surescitată, cu un puternic accent german.

Apoi, sute de copii au început să năvălească în interior, peste porțile doborâte, unde s-au oprit și au rămas să se holbeze la curtea plină de cadavre și Zburători explodați.

Pe scenă, Directoarea era albă la față. Ordinul dat de ea distrusese, practic, ultimul grup de Zburători. Poate că mai avea alții doșiți prin interior. Oricum, s-a întors și a pornit-o grăbită spre ușa metalică prin care se ajungea înapoi în castel.

L-am aruncat pe Total în brațele lui Angel și-am apucat-o pe Nudge de mână.

— Vino!

Ne-am ridicat amândouă în aer — Zburătorii scurtcircuitaseră plasa electrică odată cu ei înșiși.

— Ajută-mă s-o prind! i-am zis lui Nudge.

În clipa în care Directoarea a ajuns la ușa din metal și punea mâna pe clanță, Nudge și cu mine am aterizat, flancând-o.

— Nu chiar atât de repede, *mămico*, am mârâit.

Nudge și cu mine am înșfăcat-o fiecare pe Directoarea de o subsuoară și-am decolat.

Nu era deloc ușoară, însă împreună am putut s-o ridicăm la înălțime, mult deasupra castelului. Țipa îngrozită, privind în jos, dând din picioare, pierzându-și ambii săi pantofi fini.

— Duceți-mă imediat jos! a țipat.

M-am uitat la ea.

— Sau ce? O să mă trimiți în hrubă?

M-a fixat cu o privire disprețuitoare.

— Oh, ai văzut? am zis. L-am înfrânt pe Superboy Dar cine știe? Poate că, într-o zi, ai să-l poți transforma într-un băiat adevărat.

— Omega ți-a fost mult superior, s-a răstit Directoarea.

— Și, totuși, *eu* simt aici, cărându-ți prin aer fundul tău de proastă, în timp ce *el* e acolo, cu botu-n pământ, ca o plantă, i-am arătat. Dacă prin „superior” vrei să spui total inadecvat, din toate punctele de vedere, atunci da, Omega îmi este mult superior.

— Ce vrei? m-a repezit Directoarea. Unde mă dud?

— În general, în *sus*, am spus. Totuși, vreau unele răspunsuri.

— N-am să-ți spun nimic!

M-am uitat la ea cu o expresie serioasă, în vreme ce părul ei blond și bățos fâlfâia în spatele ei.

— În cazul ăsta, am să-ți dau drumul să cazi de aici, de

sus, de-atât de sus, și-am să mă uit cum devii bidimensională. Noi numim asta „Arta stolului prin împrăștiere”.

O expresie de frică autentică i-a apărut în ochii reci, ceea ce m-a mai înveselit puțin.

— Ce vrei să știi? a întrebat prudentă, încercând să nu se uite în jos.

— Cine-i mama mea adevărată? Și nu, proiectarea mea nu te face să fii mama mea.

Știam ce-mi spusese Jeb, însă voiam o confirmare.

— Nu știu.

— Hopa!

I-am dat drumul, și-a început să țipe când ea și Nudge au început să se prăbușească.

— *Îți spun!* a urlat, uitându-se în sus la mine.

M-am avântat în jos și-am recuperat-o.

— Deci, ce spuneai...?

Albă la față, a înghițit cu greu și a respirat de câteva ori adânc.

— O cercetătoare. Studia păsările. S-a oferit să doneze un ovul. Nu are importanță cine-i.

Mi-a tresărit inima.

— Numele ei?

— Nu-mi aduc aminte. *Stai!* a zis, când degetele mele și-au slăbit strânsoarea. O hispanică. Hernandez? Martinez? Ceva asemănător.

De-abia mei puteam respira, și asta nu pentru că eram la o mie cinci sute de metri înălțime. Doctorița Martinez chiar era mama mea. Mă agățam de informația asta ca de o vestă de salvare.

— Știi, nu ești singurul hibrid reușit, a zis Directoarea.

— Păi, mai e dragul de Omega, am admis. Și Spot, fata-pisică.

— Și eu, a spus Directoarea.

Am fluierat.

— Nu-mi spune, lasă-mă să ghicesc. Ești pe jumătate...

vultur? Hienă? Vreun saprofag marin?

— Țestoasă de Galapagos, a zis ea. Am o sută șapte ani.

— Uh. Și n-arăți mai mult de o sută cinci.

M-a fulgerat cu privirea.

M-am uitat în jos și-am văzut că mașini ale poliției germane înconjuraseră castelul. Astăzi se terminase. Ziua de azi a fost salvată. Poate chiar și lumea?

— Adio, i-am zis, și i-am dat drumul.

Nudge n-o putea ține, și Directoarea s-a răsucit înspre pământ, țipând de groază și de surprindere.

Asta nu ești tu, Max, a spus Vocea.

Vocea! N-o mai auzisem de ceva vreme.

Cum adică, Jeb? am întrebat în gând. *Pentru că nu m-ai proiectat tu așa?*

Nu, a rostit Vocea. Pentru că tu nu ești așa ca om. Nimeni n-a proiectat asta. Așa ești tu. Nu ești o ucigași. Ai dovedit asta iar și iar. Și m-a făcut mai mândru decât orice altceva la tine.

Am oftat. *Da, este adevărat, sunt destul de reușită,* m-am gândit pentru Voce. Însă în adâncul meu, acolo unde speram că Vocea nu mă putea auzi, mă simțeam puțin mândră și puțin încălzită la suflet.

Că tot vorbeam despre manipulări.

— OK, hai s-o prindem, i-am spus lui Nudge, și ne-am repezit în picaj și-am prins-o pe Directoare cam la vreo șaizeci de metri înainte de contactul cu solul.

După ce totul s-a terminat, în afară de strigăte, singura mea dorință a fost s-o întind spre casă. Dar, desigur, asta a picat la vot, unu la trei. Chiar și după ce-am pretins că fiecare dintre voturile lor echivala doar cu o jumătate de vot, tot m-au depășit.

Câteva ore mai târziu, ne aflam la destinația aleasă de *ei*.

— Lasă-mă să văd monitorul, a cerut Angel, trăgându-se mai aproape.

Da, ne aflam într-o cyber cafe din Franța. De ce Franța? Datorită mâncării. A pantofilor șic. Pentru că Total putea intra în restaurante și magazine alimentare.

— Acum nu mai văd nimic, s-a plâns Total.

S-a aplecat cu labele pe masă.

— Cafea! a făcut Nudge fericită, sorbind din cana ei. Moor după ea!

— Te rog, spune-mi că-i decofeinizată, am zis.

Ecranul a țârâit, și iată fața lin Fang. Și-a lui Gazzy. Și

Iggy, cu toții îngrămădindu-se în jurul laptopului lor, în State.

Fang! Mi se părea că nu-l mai văzusem și nu mai vorbisem cu el de ani întregi. În ultimele trei zile, fiecare amintire pe care o aveam cu el mi se derulase în minte. În temniță, gândul la el a fost ceea ce m-a ajutat să rezist. Apoi, când am primit biletul ăla de la mutantul din Lendeheim, spunând că era pe drum, a fost imul dintre cele mai bune momente din viața mea.

— Unde naiba ești? am întrebat. Credeam că ești pe drum!

— Câteva mici complicații cu Zburătorii, a zis, și glasul îi suna ciudat prin computer. Știai că nu pot să înoate? Se duc la fund ca bolovanii. Nu le place deloc apa.

Fața lui solemnă, cu ochii la fel de familiari precum îmi erau ai mei, părea să-mi pună lumea din nou pe picioare. Am râs, și totul din mine se simțea împlinit și complet. Am știut că stolul avea să rămână acum împreună, indiferent ce se-ntâmpla.

— Voi, tipilor, să rămâneți pe loc, am spus. Venim noi la voi.

— S-a făcut, a răspuns, și mi s-a topit inima.

— Adu-mi ceva din Franța! a țipat Gazzy din spate.

— OK, i-am promis.

— Și mie! s-a băgat Iggy Cum ar fi o *franțuzoaică*.

Am gemut. Putem spune „porc sexist” din nou?

Însă era porcul *meu* sexist, și-o să ne vedem cu toții în curând. De-abia așteptam.

EPILOG
NOI SUNTEM CAMPIONII — CEL PUȚIN
DEOCAMDĂȚĂ

Când, în cele din urmă, i-am văzut pe o insulă-barieră în largul coastelor Carolinei de Nord, aproape că n-am mai putut vorbi. Nudge, Total, Angel și cu mine am planat duși de un curent de aer și am aterizat pe plajă, simțind nisipul scârțâind sub pantofii noștri.

În marginea de sus a plajei era un șir de stejari noduroși, și m-am uitat printre ei, apoi la ceas.

— Ați întârziat.

Fang a ieșit din umbră mâncând un măr. Era îmbrăcat în negru, ca de obicei, și fața lui semăna cu o plăcintă cu prune, umflată. Însă ochii-i sclipeau când s-a îndreptat spre mine, iar eu am început să alerg spre el prin nisip, cu aripile desfăcute în spatele meu.

Ne-am lovit imul de altul, neîndemânatici. Fang a rămas țepăn o clipă, dar apoi brațele lui m-au cuprins încet, și m-a îmbrățișat și el. L-am ținut strâns, încercând să-mi înghit nodul din gât, cu capul pe umărul lui, cu ochii închiși.

— Să nu mă mai părăsești niciodată, am spus cu un glas șoptit.

— Nu mai fac, mi-a promis, vorbind prin părul meu, sunând cât se poate de ne-Fang. Nu mai fac. Niciodată.

Și chiar așa, țandăra de gheață care-mi stătuse în piept de când ne despărțiserăm... ei, a cam dispărut. M-am simțit destinsă pentru prima dată de nici nu mai știam cât timp. Vântul era înghețat, însă soarele strălucea, iar

întregul meu stol se reunise. Fang și cu mine eram împreună.

— Pardon? Și eu mai trăiesc.

Glasul indignat al lui Iggy m-a făcut să mă desprind de Fang. Mi-am șters ochii cu mâneca, apoi m-am întors și i-am strâns tare în brațe pe Iggy și pe Gazzy, apoi ne-am îmbrățișat cu toții și ne-am făgăduit să nu ne mai despărțim niciodată. Practic, am vorbit, și-am mâncat gogoși și mere, pe care băieții, foarte chibzuiți, le aduseseră.

— Ei, și-acum? a întrebat Gazzy în timp ce încercam să-i netezesc părul ridicat perie.

Am scos un oftat prelung și mi-am privit stolul.

— Trebuie să merg în Arizona, am zis.

Jeb era deja acolo, acasă la doctorița Martinez. Aproape că mă așteptasem la asta.

Stolul și cu mine am aterizat în pădurea din apropierea casei, și după ce-am verificat cu grijă împrejurimile, am intrat cu toții în curte.

De îndată, Magnolia, bassetul, s-a târât afară de sub verandă, hămăind. A început să alerge, l-a văzut pe Total, și-a început să latre și mai tare.

— Oh, *scutește-mă*, a zis Total.

Ușa din față s-a deschis și Ella a năvălit afară, radiind toată. Apoi a văzut că nu eram singură și s-a oprit, căscând ochii la restul stolului.

— Oh, Doamne, a icnit. Voi toți...

Pe chip i-a apărut un zâmbet imens și-a alergat spre mine, prinzându-mă într-o îmbrățișare osoasă și aspră.

— Ești sora mea! a țipat ea. Cât mi-am dorit să fii sora mea. Iar acum ești.

S-a tras înapoi și doar ne-am zâmbit una alteia. Vreau să spun că mă simțeam mult mai apropiată de Nudge, ca de o soră, însă știind că Ella și cu mine suntem de același sânge, non-aviar, însemna mult pentru mine. Mă făcea să mă simt mai materială, cumva. Pare stupid, însă așa mă simțeam.

— Max.

Doctorița Martinez stătea pe verandă, cu mâna la gură. Jeb a ieșit după ea, cu fața trasă și tristă. Totuși, părea

bucuros să ne vadă pe toți. Mi-am amintit cum arăta când a murit Ari. Eram atât de tulburată în privința lui, încât mă durea sufletul.

— Bună, am zis, stângace.

Din nefericire, faptul că aflasem cine erau, de fapt, părinții mei nu dusesese la o îmbunătățire rapidă a talentului meu de a socializa. Mă rog.

Doctorița Martinez — mi se părea prea ciudat să-i spun altfel — a coborât treptele și-apoi a venit în goană la mine. Am rămas rigidă pentru o clipă, în vreme ce ea mă cuprindea într-o îmbrățișare caldă, maternă, pe care-am simțit-o ca pe cea mai bună și moale pătură din lume.

— Oh, Max, a icnit ea, mângâindu-mi părul încâlcit. Nu mi-a venit să cred când te-am văzut. Nu eram sigură, însă tu erai. Tu ai fost tot timpul.

Am dat din cap, vag oripilată la vederea lacrimilor care-i curgeau pe obraji.

— Da, am zis, apoi m-am enervat pe mine însămi că eram atât de stângace și împiedicată la vorbă.

Era mama mea! Ea era cea la care visasem toată viața mea. Nu numai atât, dar era cea mai bună mamă din lume, cea pe care aș fi ales-o și eu. Iar eu stăteam acolo ca o sperietoare de dori.

Mi-am dres glasul, privind în jos, spre picioarele mele.

— Mă bucur că tu ești, am reușit să scot din mine, și apoi, ca într-un coșmar total, am început să plâng în hohote în puloverul ei.

După cel de-al patrulea fursec cu fulgi de ciocolată, am început să-i spun „mamă”. Noi toți, întregul stol, plus Ella, mama și Jeb, ne-am odihnit. Gașca și cu mine am făcut niște dușuri fierbinți senzaționale, iar mama ne-a adus niște haine noi pentru toți. Toată lumea părea s-o adore, aruncându-mi priviri invidioase, dar fericite. Mă simțeam atât de mândră de ea.

Era ciudat s-o vezi cum avea încredere în Jeb. El părea absolut firesc, așa cum era când locuiam cu el. Am păstrat cu toții distanța față de el, chiar și când a încercat să se apropie de noi. Poate că, în viitor, o să putem trece peste toate cele întâmplare. S-a străduit să ne explice tot ce făcuse. Unele lucruri le-a făcut deoarece crezuse cu adevărat că asta era cea mai bună oile de a mă pregăti pentru a salva lumea. Altele le-a făcut să pară mult mai rele decât erau în realitate. Și, de fapt, mă ajutase să scap de cele mai multe ori. Iar altele erau lucruri pe care fusese obligat să le facă — să-i cânte în strună Directoarei, pentru a putea rămâne într-o poziție de unde să mă poată ajuta și să știe ce urma să se întâmple.

În sfârșit. În adâncul meu, eram bucuroasă să aflu toate astea, însă nu aveam de gând să-l las să scape prea ușor.

— OK, toată lumea, a zis mama, ieșind din mica bucătărie. Gata masa!

Ne-am înghesuit cu toții în jurul măsuței din sufragerie. Făcuse, ea *însăși*, mâncare mexicană adevărată. Nu era

vorba de Taco Bell. Era incredibilă, și făcuse destulă pentru o gașcă mare pentru că știa cât de greu ne era să obținem destule calorii.

— Măi, frate, ce bine miroase, a gemut Iggy.

Ella l-a privit când a început să mănânce, fără să risipească nicio firimitură.

— E uluitor cum reușești asta, i-a spus.

Iggy a părut luat prin surprindere.

— Am exersat îndelung.

— Păi, cred că ești nemaipomenit, a zis Ella, și Iggy s-a înroșit.

M-am uitat vizavi și i-am văzut pe Gazzy și Angel stând imul lângă celălalt, părând mai calmi și mai în siguranță decât fuseseră în ultima vreme.

— Ah, Max, am pus într-un castron niște resturi pentru câinele tău, a zis mama. E pe podea, lângă ușa din spate.

Stolul și cu mine am încremenit.

Au, mi-am zis.

Total s-a apropiat de mine cu pași apăsați și mi-a aruncat o privire acuzatoare.

— Un *castron* pe *podea!* a spumegat el. De ce nu mă legați cu un lanț de un par din curte și să-mi aruncați un os!

Mama s-a holbat la el, iar Ella părea că era gata, gata să-i sară ochii din cap.

— Păi... nu se așteptau ca... am început.

— Nu, nu, *e-n ordine!* s-a răstit Total. Doar întindeți un prosop vechi pe podea, ca să pot dormi! Ascultați, mi-am mai exersat lătratul. Ham! Sau o fi *uuaf?* Nu-mi amintesc niciodată.

M-am uitat la mama.

— Ăăă... Nu s-ar putea ca Total să primească o farfurie aici? Am arătat spre spațiul micuț de lângă mine. Îi place... ăăă... să mănânce la masă.

— Pentru că nu sunt chiar un *barbari* a zis Total.

— Desigur, a zis mama îndatoritoare. Iartă-mă, Total.

M-am uitat la Fang, iar el a dat ochii peste cap și s-a întins după un supliment. Toată lumea a început să discute din nou, și întreaga scenă părea un tablou de Norman Rockwell³⁷, cum stăteam cu toții acolo și mâneam împreună. Ei bine, poate nu chiar Norman Rockwell, ținând cont de mutații și de câinele vorbitor, dar pe aproape.

³⁷ Norman Rockwell (1894-1978), pictor și ilustrator de reviste americane, ale cărui opere prezintă imagini idealizate ale vieții de fiecare zi.

— Dar de-abia ați ajuns aici, a zis mama, cu ochii iarăși în lacrimi.

— Știu, i-am spus, dar o să ne întoarcem. Promit.

— De ce trebuie să plecați? s-a tânguit Ella.

— Am... responsabilități, am zis. Știi tu, o lume de salvat și toate cele.

Le-am îmbrățișat cu toții pe mama și Ella de vreo sută de ori.

Total a urinat pe tufele lor de salvie și i-a aruncat o privire nerușinată Magnoliei.

Apoi am rămas numai eu și Jeb, față-n față. Știam că voia o îmbrățișare. Mai știam și că îmbrățișările mele nu se obțineau ușor.

— Așadar, de ce tocmai eu, Jeb? am întrebat. Cum se face că *eu* ar trebui să salvez lumea, când nici măcar nu sunt cel mai evoluat experiment?

— Ești destul de evoluată, a zis. A înghițit un nod. Max, ești ultimul dintre hibridi care încă mai are... un suflet.

M-am gândit la cât de gol și lipsit de expresie fusese Omega. Hmm.

— N-are nimic cu soul-ul³⁸, a pufnit Gazzy. Ai văzut-o vreodată dansând?

— Nu-i vorba de *soul*, Gazzy, am rostit. Ci de *suflet*.

— Oh.

³⁸ Joc de cuvinte: *soul* = suflet, dar și soul, gen muzical provenind din gospel, blues și R&B.

Un ultim rămas-bun, apoi Fang și cu mine ne-am uitat imul la altul.

— OK, să-i dăm bătaie, am zis, tocmai când el anunța:

— Sus și valea, fraților

I-am oferit un zâmbet scurt. M-am întors spre ceilalți:

— L-ați auzit. Sus și valea!

Apoi ne-am ridicat în zbor, înălțându-ne deasupra Pământului buimăcit și tulburat, în cerul perfect, de un albastru limpede, unde totul era pașnic și avea o noimă.

— Știi ceva? a rostit Total pe un ton indiferent.

Iggy îl ducea în spate, într-un fel de rucsac pe care mama îl găsisese în podul ei. Făcea ca zborul împreună cu Total să fie mult mai ușor. OK, de fapt era un rucsac pentru transportat copiii, dar, pentru numele lui Dumnezeu, să nu-i spuneți lui Total.

— Ce? am întrebat.

— Maică-ta nu-i chiar așa de rea.

— Măi să fie, mulțam, am zis sarcastică, iar ceilalți au izbucnit în râs.

Și, în cele din urmă, pe când ne îndepărtăm în zbor către soarele care apune, ar mai fi un singur lucru de adăugat: sperăm să ne întoarcem.

Și, dacă o s-o facem, nu va fi deloc ceva drăguț.

---- Sfârșit ----